

voice ATHENS

102.5
ATHENS
VOICE
RADIO

ΑΦΙΕΡΩΜΑ Βιβλίο

Επιμέλεια:
Αγγελική
Μπιρμπίλη

Τα αξέχαστα στέκια της αθηναϊκής νύχτας

7 γνωστοί Αθηναίοι γράφουν
για τα στέκια που συχνάζαν
στις δεκαετίες του 1980 και 1990

A.V. team

8ο Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων

Ποπ εναντίον υψηλής κουλτούρας
στη Στέγη

Της Αλεξάνδρας Σκαράκη

Project Future

6ος ΚΥΚΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΣΟΥ ΔΙΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΩΘΗΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙΣ ΨΗΛΑ.

Έχεις όνειρα, έχεις θέληση και τώρα έχεις και ό,τι χρειάζεσαι για να τα κατακτήσεις. Ο 6ος κύκλος **Project Future** ξεκινά online, για να σου προσφέρει τις δεξιότητες που χρειάζεσαι, για να κάνεις το επόμενο σου άλμα

- ❖ επιλέγοντας ανάμεσα σε 7 πυλώνες εξειδίκευσης
- ❖ αποκτώντας πρόσβαση σε περισσότερα από 9.500 μαθήματα μέσω του LinkedIn Learning
- ❖ έχοντας την ευκαιρία να εργαστείς σε αμειβόμενες θέσεις εργασίας

Δήλωσε συμμετοχή στο projectfuture.gr

Project Future.
Ένα μικρό μεγάλο άλμα στο αύριο.

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ

Google | Facebook | LinkedIn Learning

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

POWERED BY

REGENERATION

Code.Hub

Εκδότης-Διευθυντής Φώτης Γεωργελάς

Σύμβουλος Έκδοσης Σταυρούλα Παναγιωτάκη
Διευθύντρια Σύνταξης Αγγελική Μπιρμπιλη

Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης
Λουίζα Ναθαναήλ

Art Director Φώτης Πεχλιβανίδης

Τεχνικός Διευθυντής Βάσιος Συντασιμάς

Υπεύθυνος Ύλης Τάκης Σκριβάνος
Επιμέλεια Ύλης Δήμητρα Γκρουσ

Διεύθυνση Web Δημήτρης Αθανασιάδης
Αρχισυντάκτες Γιάννης Τσάκαλος, Έρρικα Ρούσσου

Συντακτική ομάδα: Ν. Αμανίτης, Μ. Βελέντζας, Ντ. Βλαχοπούλου, Σ. Βλέτσας, Κ. Βνάτσιου, Ρ. Γεροδήμος, Ν. Γεωργελάς, Ν. Γεωργιάδης, Κ. Γιαννακίδης, Α. Γκόρου, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Θ. Ευθυμίου, Τ. Ζαβαρέλα, Μ. Ζουμπούλακη, Κ. Καϊμάκης, Κ. Καμπόσου, Δ. Καραθάνος, Β. Κορωναίος, Τζ. Μελιτά, Δ. Μαστρογιαννίτης, Β. Ματζάρογλου, Ελ. Μπεζιριάνογλου, Γ. Νένης, Δ. Παπαδόπουλος, Γ. Πουλιόπουλος, Μ. Νομικός, Π. Παναγιωτόπουλος, Κ. Παναγοπούλου, Ν. Παπαλιού, Γ. Παυριανός, Μ. Προβατάς, Τζ. Ρουσάκη, Α. Σκαράκη, Ζ. Σφυρη, Σ. Τριανταφύλλου, Ζαράστο, Σ. Τσιτσόπουλος, Γ. Φλωράκης, Ε. Χελιώτη, Γ. Ψύχας

Γραμματεία Σύνταξης Γεωργία Σκαμάγκα
info@athensvoice.gr
Υπεύθυνη οδηγού Δανάη Καμζόλα
avguide@athensvoice.gr

Ατελιέ Sotos Anagnos
Εικονογραφίες art@athensvoice.gr
Φωτό: Θανάσης Καρατζάς,
Γιώργος Ζαρζώνης, Τάσος Βρεττός,
Έκτορας Δ. Βούτσας, Κώστας Αμοιρίδης,
Βαγγέλης Τάτσος, Χρήστος Κισατζεκιάν,
Δημήτρης Κλεάνθης, Πέτρος Νικόλτσος

Digital Advertising Director Εύα Βαγγέλη

Advertising Manager Πένη Κράλιοβιτς,

Direct Market Βασίλης Ζαφειρούλης
Υποδοχή Διαφήμισης Νίκη Σκαμάγκα
marketing@athensvoice.gr
Digital Advertorial Coordinator Έφη Ορφανάκου
efiorfanakou@athensvoice.gr
Digital Traffic Manager Εύη Ταρνάρη

Διεύθυνση Λογιστηρίου Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο Ουρανία Μιχάλη, Βασίλης Νάκος,
Μαίρη Λυκούση

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση
«Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ»

Athens Voice S.A.
Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369
fax: 210 3632.317
Διαφημιστικό: 210 3617.530, fax: 210 3617.310
Athens Voice Radio 102.5: 210 3648.213
Αγγελίες: 210 3617.369
Λογιστήριο: 210 3617.170

www.athensvoice.gr

Αν δεν βρίσκετε την Α.Υ. στα σημεία διανομής,
μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα:
210 3617.360, 210 3617.369

Κωδικός εντύπου: 7021

ATHENS!

ISSN 1790-6164

Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν.
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική,
η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης
με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο,
χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.

Nicole Kidman
1995

Nicole Kidman
2021

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Στο πλαίσιο του 8ου Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων, ειδικά φτιαγμένου για τον ψηφιακό κόσμο, στη Στέγη, η 11μελής ομάδα και η χορογράφος Εύη Σούλη συνθέτουν μια περφόρμανς με τίτλο "42, or A Game Without Score", που αφορά τον πολυδιάστατο κόσμο που σχηματίζεται γύρω από την «ασηρόμαυρη θεά» και ξεδιπλώνεται σαν ένα παιχνίδι διαρκώς μεταβαλλόμενων δυναμικών, πλεγμάτων και σχηματισμών.

Info~DIET

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

GRAMMY 2021

Ο θρίαμβος των γυναικείων ρεκόρ.

ΟΣΚΑΡ 2021

Η φετινή απονομή θα γίνει, λέει, σε διάφορα μέρη του Λος Άντζελες, ανάμεσά τους και στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό. Υπάρχει βέβαια πάντα και το παλιό αεροδρόμιο του Ελληνικού. (αν διαθέτουν χιούμορ)

ΑΡΗΣ ΣΕΡΒΕΤΑΛΗΣ

Οραίος στο trailer ως Άγιος Νεκτάριος.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΑΛΑΚΤΕΡΟΣ

Το πιο γλυκό παιδί της ελληνικής τηλεόρασης.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΝΕΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Από σήμερα θα μπορούμε να υποβάλλουμε ηλεκτρονικά πια τη δήλωση για την απώλεια της ταυτότητάς μας μέσω του gov.gr. Με την υποβολή της δήλωσης η ταυτότητα θα ακυρώνεται αυτόματα.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΝΕΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Θα ανοίξει (επιτέλους) η Εθνική Πινακοθήκη.

Η ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡ ΣΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΣΤΙΛΕ

Συγγνώμη για το περσινό ημερολόγιο που έγραφα «Ευτυχισμένο το 2020».

NETFLIX

Πρόκειται να καταργήσει την κοινή χρήση password. Θα κλάψουν μανούλες.

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΣΤΕΣ

Η πρόπουσα στολή τους για φέτος θα έπρεπε να ήταν εκείνη του «αλπατμπούρα».

ΧΑΡΙ-ΜΕΓΚΑΝ

Ακόμα και ένα Μπάκιχαμ έχει ανάγκη τη σαπουνόπερά του.

ΟΙ ΜΕΤΑΝΟΙΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΙΟΥ

Η γελοιοδέστερη πανίδα.

ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΤΑ GRAMMYS

Ρετάλια Υψηλής Ραπτικής.

Η ΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΦΕΤΙΝΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ (σε repeat)

«Η επόμενη εβδομάδα θα είναι κρίσιμη».

ΤΟ ΦΕΤΙΝΟ MASTERCHEF

Το μεγαλύτερο ξεκατίνιασμα από καταβολής τηλεριάλιτι.

ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ ΣΤΟΝ ΛΟΦΟ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΥ

Ένας, ένας δεν έχει το φιλότιμο να κοντοσταθεί και να μαζέψει τα σκουπίδια που αφήνει πίσω του;

★ ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΤΗΚΑΝ ΔΗΜΟΣΙΩΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ★

Σκηνή σε ταμείο ιδιωτικού θεραπευτηρίου:
Ταμίας: Όνομα πατρός;
Πελάτης: Τι;
Ταμίας: Όνομα πατρός.
Πελάτης: Τι πράμα;
Ταμίας: ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕ!
Πελάτης: Εμ, πες μου έτσι να καταλάβω!
(Αμπελόκηποι, Τρίτη πρωί)

«...και του λέω, να ξυρίζεσαι, τι γυρνάς έτσι και είσαι σαν μπάμια με χνούδι;»
(Κορίτσια στο μετρό, Σάββατο πρωί)

«Παρακαλώ, να σας ρωτήσω κάτι; Πιαστήκαμε στην κουβέντα εδώ με τους κυρίους και έχασα τη σειρά μου. Μπορώ να μπω τώρα;»
(60άρης κύριος στον νοσηλευτή στην είσοδο εμβολιαστικού κέντρου. Δάφνη, Τρίτη μεσημέρι)

«Μέχρι τον Μάιο που θα ανοίξει η εστίαση, θα είμαι free. Κάθε μέρα θα πηγαίνω για κολύμπι.
(Πολύ fit, 60άρης κύριος με μαύρισμα, μιλώντας στο κινητό του. Κολωνάκι, πλατεία, Σάββατο μεσημέρι)

«Είμαι 62 χρονών, κύριε. Δεν θα καθίσω σε αυτή τη χώρα να με τρώει. Θα φύγω. Η Ούμπερ σου δίνει παντού δουλειά. Όπου θέλω πάω. Καναδά, Ιρλανδία, Τζαμάικα...»
(Ιστορίες με ταξιτζήδες. Διαδρομή Αμπελόκηποι - Εξάρχεια, Πέμπτη πρωί)

«Παρακαλώ, δύο λαγάνες για τη μανούλα μου κι ένα πείνιρλάκι για μένα».
(Βενέτης, Βασιλίσσης Σοφίας, Σάββατο μεσημέρι)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ
→ panikoval500@gmail.com

ΚΟΡΩΝΟΪΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΙΣ

Μέρος 1ο

Η ζωή αλλιώς

Του ΡΩΜΑΝΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ

Θα σκοτώσει ο κορωνοϊός τις πόλεις; Θα επιβιώσει η αστική κουλτούρα ή μπαίνουμε ήδη στην εποχή της πλήρους ψηφιακής ύπαρξης; Τι θα απογίνουν τα κέντρα των μεγαλουπόλεων; Και πώς συνδέεται η μοναξιά με τον ολοκληρωτισμό;

Ο σιδηροδρομικός σταθμός του Waterloo στο Λονδίνο είναι –ή μάλλον ήταν– ο πιο πολυσύχναστος σταθμός στη Βρετανία και την Ευρώπη. Στη διάρκεια ενός έτους υπήρχαν πάνω από 200 εκατομμύρια αφίξεις και αναχωρήσεις στους δύο τερματικούς σταθμούς και στον υπόγειο σιδηρόδρομο. Μέχρι πριν ένα χρόνο, αν βρισκόσουν στο Waterloo γύρω στις 8-9 το πρωί, θα έβλεπες να καταφτάνουν ασφυκτικά γεμάτα τα τρένα της South Western Railway από τις νότιες κομητείες. Στα τρένα αυτά στριμώχνονταν όρθιοι, μισοκοιμισμένοι, μισοαγχωμένοι, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και επιχειρηματίες που επέλεξαν να δουλεύουν στο Λονδίνο και να ζουν στην αγγλική επαρχία, προκειμένου αφενός μεν να μπορέσουν να αγοράσουν με δάνειο σε λογική τιμή ένα σπίτι, αφετέρου δε να παρέχουν στην οικογένειά τους μια καλύτερη ποιότητα ζωής: καλύτερα σχολεία για τα παιδιά, επαφή με τη φύση, περισσότερο χώρο, αίσθηση της κοινότητας.

Ο χαρακτηριστικός ήχος που κάνουν οι πόρτες των τρένων πριν ανοίξουν, λειτουργούσε σαν το πυροβολισμό εκκίνησης του αφέτη στον στοίβο. Μέσα σε περίπου δύο με τρία δευτερόλεπτα απ' το άνοιγμα της πόρτας, η πλατφόρμα κατά μήκος δέκα βαγονιών είχε γεμίσει με ανθρώπους που διαγκωνίζονταν για να περάσουν τις μπάρες εξόδου και να μπουν στην ουρά για τον υπόγειο (ήσουν άτυχος, αν χρειαζόταν να κινηθείς ενάντια στο ανθρώπινο αυτό κύμα). Η ουρά για το μετρό του Waterloo στις ώρες αιχμής ξεκινούσε λίγο παραδίπλα, στα μαγαζιά, συνέχιζε μετά τις κυλιόμενες στο ισόγειο, στην κυρίως είσοδο του μετρό, περνούσε τις μπάρες εισιτηρίων, κατέβαινε δύο επίπεδα με τις σκάλες, συνεχιζόταν στους διαδρόμους και στις πλατφόρμες και κατέληγε στις ειδικές προστατευτικές πόρτες που ανοίγουν όταν φτάνει το τρένο. Πολύ συχνά, τις ώρες αιχμής ο σταθμός έκλεινε για λόγους ασφαλείας, με την αστυνομία και τους υπαλλήλους του σταθμού να προσπαθούν να διαχειριστούν τη ροή του πλήθους ώστε να ξαναανοίξει.

Οι εργαζόμενοι αυτοί είχαν ξυπνήσει στις 5 το πρωί σε μια κωμόπολη του Χάμσαϊρ ή του Σάρρεϊ για να φτιάξουν πρωινό, να στείλουν τα παιδιά τους στο σχολείο, να ετοιμαστούν, να πάνε στον σταθμό, να πάρουν το τρένο (δουλεύοντας όρθιοι για μια ή δύο ώρες σε λάμπον και κινητά απ' τη στιγμή που μπήκε το WiFi στα τρένα), να φτάσουν στο Λονδίνο, να μπουν στον υπόγειο και μετά να περπατήσουν ή να μπουν ενδεχομένως σε ένα λεωφορείο, για να φτάσουν εντέλει κατά τις 9-10 στη δουλειά τους, να δουλέψουν μέχρι τις 6-7 το απόγευμα και να επαναλάβουν τη διαδικασία αυτή ώστε να γυρίσουν στο σπίτι τους κατά τις 8-9 το βράδυ. Συνήθως δεν προλάβαιναν να δουν καν τα παιδιά τους τα οποία ήδη κοιμούνταν. Το μυαλό τους συνέχιζε να τρέχει, να σκέφτεται τη δουλειά, τις προθεσμίες, τα μείλ. Σίγουρα δεν είχαν ενέργεια για να κάνουν οτιδήποτε άλλο –πόσο μάλλον π.χ. να επικοινωνήσουν ουσιαστικά με τον/τη σύντροφό τους– πέραν του να φάνε ένα πιάτο φαί ή να δουν λίγο τηλεόραση και να πέσουν για ύπνο προκειμένου να ξυπνήσουν πάλι στις 5 το πρωί. Αυτό βέβαια προϋπέθετε ότι θα κοιμηθούν, γιατί κάποιος από αυτούς ξαγρυπνούσαν στριφογυρίζοντας εμμο-

νικά στο μυαλό τους τα προβλήματά τους.

Αυτή ακριβώς ήταν η καθημερινή πραγματικότητα για εκατομμύρια ανθρώπους, για πάρα πολλά χρόνια. Το πιο περίεργο ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι που τα είχαν όλα –οικογένεια, καριέρα, εισόδημα, καλό σπίτι στην εξοχή– ήταν πολύ, μα πολύ δυστυχισμένοι. Στη Βρετανία υπάρχει εδώ και χρόνια ένα μεγάλο πρόβλημα με την υπερκόπωση (burnout), την κρυφή κατάθλιψη και τις αυτοκτονίες ανδρών, ειδικά της μέσης ηλικίας, αφού σε αυτό το στάδιο της ζωής συνήθως συνδυάζονται πολλοί επιβαρυντικοί παράγοντες: η απώλεια των γονέων, η πίεση της φροντίδας των παιδιών, η κορύφωση της παραγωγικότητας και των προσδοκιών στη δουλειά, η εμφάνιση προβλημάτων υγείας, και κυρίως τα υπαρξιακά ερωτήματα και ο αναπροσανατολισμός αξιών, αναγκών και προτεραιοτήτων που φέρνει η κρίση της μέσης ηλικίας.

Πριν από δύο χρόνια ο συντάκτης των Times, Ματ Ραντ, έκανε μια σημαντική, εκτεταμένη έρευνα μιλώντας με πολλούς μεσήλικες άνδρες που ζούσαν αυτό το μοντέλο ζωής. Οι συνεντεύξεις, τα άρθρα και το βιβλίο του Ραντ ήταν για τον δημόσιο διάλογο σαν να σπας ένα σπυρί που μαζεύει χρόνια πύον. Τα συναισθήματα ξεχείλισαν. Οι άνθρωποι αυτοί ζούσαν κάθε μέρα, επί χρόνια, όχι μόνο με τη φθορά και την κόπωση της εργασίας, της μετακίνησης και των οικογενειακών καθηκόντων, αλλά κυρίως με την ενοχή: την ενοχή της απουσίας από την οικογενειακή εστία, από τη ζωή των παιδιών, από τη συζυγική ζωή, από την ίδια τη ζωή.

Όπως αναφέρει ο Ραντ, μιλάμε συχνά –και καλά κάνουμε– για το πώς οι γυναίκες παγιδεύτηκαν σε ένα σύστημα το οποίο τις υποχρεώνει να πρέπει να κάνουν τα πάντα, και να πρέπει να τα κάνουν καλά. Στις συνεντεύξεις μάλιστα αρκετές γυναίκες σημείωσαν ότι το να κάθεται σπίτι για να φροντίσεις τα παιδιά θεωρείται ως κοινωνική αποτυχία (και για αυτό πρέπει να αναλάβουν όλοι τις ευθύνες τους, ειδικά όσοι ακόμη και σήμερα προωθούν το απατηλό όνειρο του να συνδυάζεις την τέλεια καριέρα με την τέλεια οικο-

γένεια και την τέλεια ζωή).

Ωστόσο, η κρυφή «βόμβα» του κοινωνικού ιστού ήταν τα συναισθήματα των ανδρών. Η αίσθηση παγίδευσης σε έναν φαύλο κύκλο οικογενειακών εξόδων, στεγαστικού δανείου, ανάγκης για υψηλό μισθό και μιας δουλειάς που σε σκοτώνει αργά αλλά σταθερά. Τα συναισθήματα ενοχής και υπερηφάνειας που τους αποτρέπει όχι μόνο από το να μοιραστούν το πώς νιώθουν, αλλά και να το επεξεργαστούν οι ίδιοι: «Δεν έχω το περιθώριο να σκεφτώ το πώς νιώθω» δεν με παίρνει». Η έλλειψη δικτύων και δομών επικοινωνίας και υποστήριξης. Η έμφυλη, μάτσο κουλτούρα που θέλει τους άνδρες να είναι οι «πάροχοι» εργασίας και εισοδήματος – και η κουλτούρα της επίδειξης και της κατανάλωσης που απαιτεί αντίστοιχο χρήμα, για την οποία φταίνει και οι άνδρες και οι γυναίκες. Αλλά κυρίως η κουλτούρα της σιωπής.

Αυτή η δομή έσπασε αναγκαστικά με το λοκντάουν και την εργασία απ' το σπίτι. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι γλίτωσαν απεριόριστες ώρες μετακίνησης και ταλαιπωρίας και χιλιάδες λίρες σε εισιτήρια και καθημερινά έξοδα: πέρασαν έναν ολόκληρο χρόνο με τις οικογένειές τους, συζητώντας με τους συντρόφους τους, διαβάζοντας τα παιδιά τους, τριγυρνώντας στα πάρκα και στις γειτονιές τους, μιλώντας με τους γείτονες. Έμαθαν τι σημαίνει να μεγαλώνεις παιδιά ή να συζείς με κάποιον, απ' την καλή και απ' την ανάποδη. Για έναν ολόκληρο χρόνο δεν χρειάστηκε να αγοράσουν καινούργιες συσκευές, αυτοκίνητα ή ρούχα. Η πανδημία μπορεί να τους στέρπησε τον εργασιακό χώρο, τα ταξίδια και όλα τα καλά της πόλης –πολλές φορές δοκίμασε τις αντοχές της συμβίωσης– αλλά ξεγύμνωσε τη ζωή τους από την ταπετσαρία των κοινωνικών συμβάσεων και τον θόρυβο των περισπασμών, ενώ ταυτόχρονα τους έδωσε την προοπτική ενός άλλου μοντέλου ζωής.

Εννοείται βέβαια ότι ο εγκλεισμός, η απουσία από τις πόλεις, και η πλήρης κατάρριψη των ορίων ανάμεσα στον εργασιακό και τον οικογενειακό χώρο δεν είναι βιώσιμα ή επιθυμητά. (Άλλωστε, απ' την οπτική του φιλελευθερισμού, η κατανάλωση, η επίδειξη, η «απλυστία» του να τα θέλεις όλα, και ο κοινωνικός ανταγωνισμός της προπανδημικής ζωής, δεν είναι εγγενώς κατακριτέα πράγματα, εφόσον όμως αποτελούν συνειδητή επιλογή).

Το ερώτημα όμως είναι αν η πρακτική αυτής της χρονιάς θα είναι μια προσωρινή παρένθεση –εάν δηλαδή αυτά τα κοινωνικά στρώματα θα επιστρέψουν στον προηγούμενο τρόπο ζωής, με την ανάμνηση της πανδημίας να αποκτά κάθε χρόνο τη μυθική πατίνα μιας αλλοτινής αυθεντικής εμπειρίας, μιας «χρυσής εποχής» την οποία θα περιγράφουν στα εγγόνια τους, ξεχνώντας τις δυσκολίες της απομόνωσης και αναπολώντας την ουσία της οικογενειακής επικοινωνίας– ή αν θα οδηγήσει σε πιο μόνιμες δομικές αλλαγές στις σχέσεις εργασίας-καθημερινότητας, πόλης-επαρχίας, ψηφιακού-φυσικού χώρου.

Η εμπειρία της χρονιάς αυτής μπορεί να πείσει κάποιους να αλλάξουν επάγγελμα ή καριέρα, μειώνοντας τις αποδοχές τους αλλά παραμένοντας κοντά στην οικογένειά τους. Μπορεί να πείσει άλλους να αφήσουν τις ανέσεις της επαρχίας και να ασπαστούν τα δεινά και τις ευτυχίες της αστικής ζωής στο κέντρο της πόλης. Μπορεί, τέλος, να ωθήσει κάποιους άλλους να αναθεωρήσουν τις επιλογές και τις προτεραιότητές τους ώστε να δώσουν έμφαση στις σχέσεις και τη συνεισφορά και συμμετοχή τους στην κοινότητα, είτε αυτή είναι η γειτονιά τους είτε η τέχνη τους.

Βέβαια, ας μην ξεχνάμε ότι, όπως έγραψε κάποτε και ο Νασίμ Νικόλας Τάλεμπ, οι τρεις πιο επιζήμιοι εθισμοί για τον άνθρωπο είναι η πρωινή, οι υδατάνθρακες και ο μηνιαίος μισθός...

Συνεχίζεται την επόμενη εβδομάδα. **A**

**ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΕΙΝΑΙ
ΑΝ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ
ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ
ΧΡΟΝΙΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ
ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ
Ή ΑΝ ΘΑ ΟΔΗΓΗΣΕΙ
ΣΕ ΠΙΟ ΜΟΝΙΜΕΣ
ΔΟΜΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ**

ΜΠΕΤΟ- ΒΕΝ ΣΥΜΦΩ- ΝΙΑ ΑΡ. 9

ΣΟΛΙΣΤ

ΜΥΡΤΩ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, ΣΟΠΡΑΝΟ / ΜΑΙΡΗ-ΕΛΕΝ ΝΕΖΗ, ΜΕΤΖΟΣΟΠΡΑΝΟ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΒΑΓΙΑΣ, ΤΕΝΟΡΟΣ / ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΤΑΜΠΟΓΛΗΣ, ΜΠΑΣΟΣ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΤ
ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ ΚΑΜΕΡΑΤΑΣ— ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΜΕ ΟΡΓΑΝΑ ΕΠΟΧΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΥ

21' ΜΑΡ

Δωρεάν από το site, το facebook και το YouTube του Μεγάρου.

Από τις 27/3, interactive προβολή της επετειακής εκδήλωσης σε 360° από τρεις κάμερες, για πρώτη φορά στην Ελλάδα σε συναυλία κλασικής μουσικής.

ΜΕΓΑΡΟ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

MEGARON
THE ATHENS
CONCERT HALL

SUPPORTED BY
THE MINISTRY OF
CULTURE & SPORTS

MEGARON.GR

Μοντέλα ένταξης μεταναστών (κι εμείς)

Μέρος 2ο

Της ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Τα μοντέλα ενσωμάτωσης που εφαρμόστηκαν στις χώρες της Ευρώπης έχουν αλλοιωθεί από τα μέσα της δεκαετίας του 1990. Σε έθνη-κράτη όπως η Γαλλία, η αφομοίωση εγκαταλείφθηκε προς όφελος μιας ενσωμάτωσης που επιτρέπει τη διατήρηση όλο και περισσότερων πολιτιστικών διαφορών. Το 1981, η θέσπιση ζωνών εκπαιδευτικής προτεραιότητας (ZEP) έδειχνε ότι η γαλλική δημοκρατία αποδεχόταν την ιδέα ότι η ισότητα μπορεί να περιλαμβάνει τη διάθεση ιδιαίτερων πόρων σε ορισμένες μειονεκτικές περιοχές. Ήδη, το 1991, το νομοσχέδιο υποχρέωνε κάθε κοινότητα να οικοδομεί ένα ορισμένο ποσοστό κοινωνικής στέγασης για να προωθήσει την ταξική και «φυλετική» πολυμορφία. Παράλληλα, άρχισαν να εφαρμόζονται θετικές διακρίσεις για την εισαγωγή σε σχολές γοτρου όπως οι Sciences Po με στόχο νέοι από χαμηλά στρώματα να σπουδάσουν στις «Grandes Ecoles». Παρά τα προγράμματα κάλυψης των κοινωνικών ανισοτήτων, η Γαλλία προσπάθησε να εφαρμόσει πολιτική φυλετικής και εθνοτικής αχρωματοψίας. Αλλά, το 1996, στην ετήσια έκθεσή του το Κρατικό Συμβούλιο παραδέχτηκε ότι οι καθολικοί νόμοι δεν επαρκούσαν για να εξαλείψουν τις διακρίσεις: έτσι, ακόμα και στη Γαλλία επικράτησε η αρχή της πολυπολιτισμικότητας, όπως συνέβη στο Ηνωμένο Βασίλειο και στις Κάτω Χώρες.

Στην Ευρώπη ο όρος «πολυπολιτισμικότητα» αναφέρεται συχνότερα στη βρετανική και ολλανδική εμπειρία, μολονότι αυτές οι χώρες δεν έχουν υιοθετήσει επισήμως την πολιτική της πολυπολιτισμικότητας. Κατά κάποιον τρόπο, η πολυπολιτισμικότητα επικράτησε μόνη της. Το 1948, μετά την ανεξαρτησία πολλών αποικιών της, η Βρετανία αποφάσισε να παραχωρήσει σε όλους τους πολίτες των χωρών της Κοινοπολιτείας το δικαίωμα να εργάζονται και να ψηφίζουν στην πρώην μητρόπολη (Nationality Act). Πολλοί μετανάστες από την Αφρική, την Καραϊβική, την Ασία και την ινδική υποήπειρο, μετανάστευσαν στη Βρετανία, χωρίς να είναι στην πραγματικότητα καλοδεχόμενοι. Η «φυλή» και η εθνικότητα έγιναν κεντρικό χαρακτηριστικό της βρετανικής πολιτικής ένταξης. Το 1966, ο Roy Jenkins, τότε υπουργός Εσωτερικών, συνόψισε την καινούργια προσέγγιση: «Ένταξη δεν σημαίνει ότι οι μετανάστες χάνουν τα δικά τους χαρακτηριστικά και την εθνική τους κουλτούρα. Δεν πιστεύω ότι χρειαζόμαστε χωνευτήρι [...], χρειαζόμαστε ίσες ευκαιρίες που σχετίζονται με την πολιτιστική πολυμορφία, σε κλίμα αμοιβαίας ανοχής». Το θέμα ήταν να ενισχυθεί ο πλουραλισμός στη βρετανική κοινωνία χωρίς την υπερβολική αύξηση των διαφορών που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην παγίωση και σκλήρυνση των ταυτοτήτων, όπως είχε συμβεί με τις ινδικές κάστες στη διάρκεια της βρετανικής παρουσίας στην Ινδία. Όμως, παρά τις προσπάθειες για ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση, οι μειονότητες γκετοποιήθηκαν. Ακόμα και η προσπάθεια προσαρμογής στην de facto πολυπολιτισμικότητα —για παράδειγμα, πολλά διοικητικά έγγραφα μεταφράζονται σε γλώσσες των μειονοτήτων— αποδείχθηκε επιζήμια για την ένταξη. Όλα τα στατικά της πολυπολιτισμικότητας, όπως τα θρησκευτικά σχολεία των μειονοτήτων, αποδείχθηκαν εξίσου επιζήμια. Μόλις το 2002 ξεκίνησε ο θεσμός του τεστ για άτομα που ζητούν την υπηκοότητα, σκοπός του οποίου ήταν να ελέγξει το επίπεδο της αγγλικής και τη γνώση των θεσμών, την ιστορία και τους νόμους της Βρετανίας. Στη διαδικασία προστέθηκε τελετή κατά την οποία καινούργιοι πολίτες ορκίζονται πίστη στη βασιλίσσα: το περίεργο δεν είναι η θέσπισή της αλλά το ότι δεν υπήρχε νωρίτερα. Πάντως, το σύνθημα τώρα είναι Reclaiming Britishness: όπως ο Καναδάς, το Ηνωμένο Βασίλειο έχει συνειδητοποιήσει τη σπουδαιότητα της κοινής ταυτότητας και των κοινών αξιών για την κοινωνική συνοχή. Είναι κάπως αργά.

Η πολιτική ένταξης των Κάτω Χωρών άλλαξε το 2002, μετά τη δολοφονία του εθνικιστή Pim Fortuyn. Μέχρι τότε, οι αρχές συμβουλευόνταν τακτικά τους εκπροσώπους των μουσουλμανικών ενώσεων σύμφωνα με τα πρότυπα του σεβασμού των Προτεσταντών και των Καθολικών. Έτσι, όταν οι μουσουλμάνοι απαίτησαν «δικά τους» σχολεία, στο όνομα της ισότητας, οι αρχές το αποδέχτηκαν. Μόνο που αυτά τα σχολεία προωθούσαν μια κουλτούρα αντίθετη στην

ευρωπαϊκή δημοκρατία: μια κουλτούρα που ήταν συχνά εχθρική και διαλυτική.

Μια έκθεση τον Μάιο του 1989 ενθάρρυνε τις αρχές να συνεχίσουν πολιτική ένταξης με μεγαλύτερη έμφαση στην εκμάθηση ολλανδικών και στην ένταξη στην αγορά εργασίας. Το 2000 ο Ολλανδός διανοούμενος Paul Scheffer δημοσίευσε ένα άρθρο «Το πολυπολιτισμικό δράμα», στο οποίο ανέλυε την αποτυχία του ολλανδικού μοντέλου ένταξης: «Στις Κάτω Χώρες ζούμε ο ένας δίπλα στον άλλον χωρίς να συναντιόμαστε ποτέ: ο καθένας έχει τα δικά του καφέ, τα δικά του σχολεία, τα δικά του ινδάλματα, τη δική του μουσική, τη δική του πίστη, τον δικό του χασάπη, και σύντομα θα έχει τον δικό του δρόμο και τη δική του γειτονιά». Πράγμα που συνέβη. Μετά τη δολοφονία του Pim Fortuyn που κατήγγελλε τον ρόλο του Ισλάμ στην κοινωνία, δολοφονήθηκε ο σκηνοθέτης Teo van Gogh από έναν νεαρό ισλαμιστή μαροκινής καταγωγής. Αυτά τα γεγονότα, μαζί με την αύξηση των βίαιων επεισοδίων κατά της μουσουλμανικής κοινότητας, ώθησαν την ηγεσία σε μια νέα πολιτική ένταξης με τεστ για την επιλογή του κάθε μετανάστη που ζητούσε την υπηκοότητα και με την κατάργηση της εκμάθησης της μητρικής γλώσσας που προσφερόταν στα δημοτικά σχολεία. Αντιθέτως, στη Γαλλία, μέσα σε μια αλλοπρόσκληση κατάσταση διαμάχης, τα αραβικά έγιναν γλώσσα επιλογής στα σχολεία.

Η πρόκληση των μοντέλων ένταξης επηρέασε χώρες με παράδοση αφομοίωσης, όπως η Γερμανία. Για πολύ καιρό η Γερμανία θεωρήθηκε ένα τυπικό παράδειγμα του «εθνικού έθνους», σε αντίθεση με το μοντέλο «πολιτικό έθνος» το οποίο εκπροσωπεί η Γαλλία. Το πρώτο ιδρύθηκε στο δίκαιο του αίματος (jus sanguinis) και αναφέρεται σε κοινά γλωσσικά και πολιτιστικά χαρακτηριστικά, ενώ το δεύτερο βασίζεται στο δίκαιο του εδάφους (jus soli) και στην ανταλλαγή πολιτικών αρχών. Στη Γερμανία, ο τρόπος μετάδοσης της εθνικότητας-υπηκοότητας βάσει κριτηρίων που σχετίζονται με την κληρονομικότητα χαλάρωσε προκειμένου να διευκολυνθεί η ένταξη νέων πολιτών. Κι ενώ παλιότερα οι Gastarbeiter καλούνταν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, από το 1990 η Γερμανία παραχώρησε στους αλλοδαπούς ίσα δικαιώματα, πρόσβαση στο κοινωνικό σύστημα και στην υπηκοότητα. Πράγμα που δεν εμπόδιζε καθόλου τον κοινοτισμό και την γκετοποίηση.

ΤΑ ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΕΧΟΥΝ ΕΠΙΚΡΙΘΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ. Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΕ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΙΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΣΥΝΗΘΩΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΕΣ

Τα πολυπολιτισμικά μοντέλα έχουν επικριθεί για τον κοινοτισμό που προκαλούν: η γεωγραφική συγκέντρωση των μεταναστών σε συγκεκριμένες γειτονίες τις καθιστά συνήθως προβληματικές. Αυτό το φαινόμενο εντείνεται σε χώρες όπου οι μετανάστες προέρχονται κυρίως από πρώην αποικίες, όπως συμβαίνει με τη Γαλλία, το Ηνωμένο Βασίλειο και τις Κάτω Χώρες. Ο κοινοτισμός ενισχύεται σε όλα τα κράτη όπου κάθε κοινότητα έχει τα δικά της σχολεία, τους χώρους λατρείας και τους συλλόγους της, αλλά στην πραγματικότητα συμβαίνει σε όλες τις χώρες: στη Βρετανία, στο Βέλγιο, στη Γαλλία εκτεταμένες συνοικίες παγιδεύουν τους κατοίκους σε ένα ηθικό και νομικό σύστημα που δεν είναι το ηθικό και νομικό σύστημα του κράτους.

Ωστόσο, η πολιτική που στηρίζεται στην τύφλωση μπροστά στις πολιτιστικές διαφορές παράγει τα ίδια αποτελέσματα: τα γαλλικά προάστια δημιουργήθηκαν σε μια εποχή που, όπως είπα, η Γαλλία προσπαθούσε να εφαρμόσει φυλετική, θρησκευτική και εθνοτική αχρωματοψία.

Όποια και αν είναι τα συστήματα ένταξης, αντιμετωπίζουμε τις εξής προκλήσεις: τη συγκέντρωση των μειονοτήτων σε γειτονίες που έχουν την τάση να υποβαθμίζονται, την τζιχαντοποίηση της μουσουλμανικής νεολαίας, τον κοινωνικό καταταμαχισμό που προκύπτει από το κοινωνικό και θρησκευτικό μίσος, την ανυπακοή στους νόμους της δημοκρατίας και συχνά την αφοσίωση στο έθνος προέλευσης όπως συμβαίνει συχνά με τις τουρκικές και αλγερινές μειονότητες. Αυτές οι προκλήσεις αναγκάζουν τα κράτη να εξελιχθούν προς μια πιο ρεαλιστική διαχείριση των προβλημάτων που προκαλεί η συμβίωση, χωρίς να παραιτηθούν από μια καθολική πολιτική βασισμένη στην πρακτική της κοινής γλώσσας, τον σεβασμό κοινών πολιτικών αρχών και στην ίση πρόσβαση τόσο στα δικαιώματα —παιδεία, στέγαση, απασχόληση— όσο και στις υποχρεώσεις. Αν ο στόχος μας είναι ο ρεπουμπλικανισμός και η κοσμικότητα έχουμε κάνει πολλά βήματα πίσω. **A**

79 δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις και πορείες πραγματοποιήθηκαν τον Φεβρουάριο στην περιοχή της Αττικής, σύμφωνα με στοιχεία της Ελληνικής Αστυνομίας.

63 εξ αυτών πραγματοποιήθηκαν στο μαρτυρικό κέντρο της Αθήνας.

41 πορείες πραγματοποιήθηκαν μόνο το πρώτο δεκαήμερο του Μαρτίου, καθώς έφτιαξε ο καιρός και οι σύντροφοι αποφάσισαν να το ριξουν στην επαναστατική γυμναστική.

30 εξ αυτών πραγματοποιήθηκαν στο κέντρο της πρωτεύουσας.

3.000 αστυνομικοί υπηρετούν στη φύλαξη επισήμων ή στόχων τρομοκρατικών οργανώσεων. Ίσως γι' αυτό δεν βλέπουμε αστυνομικό σχεδόν πουθενά. Φυσικά η αντιπολίτευση μιλά για αστυνοκρατία και η κυβέρνηση δικαιολογείται λέγοντας ότι δεν μπορεί να υπάρχει ένας αστυνομικός για κάθε πολίτη. Αμφότεροι ψεύδονται.

31 διαδηλώσεις υποκίνησε ο ΣΥΡΙΖΑ το περασμένο Σάββατο-κύριακο, σύμφωνα με όσα κατήγγειλε η ΝΔ. Μάλιστα η γνωστή ανιματέρ της επανάστασης, Κατερίνα Ακριβοπούλου, δημοσίευσε το σχετικό πρόγραμμα στη σελίδα της στο Facebook, για να μην μπερδεύονται οι σύντροφοι με τις μετακινήσεις και να προλάβουν να πάνε σε όλες.

2.000 άτομα παρευρέθησαν στην κηδεία του ιερέα Αριστείδη Παπαδόπουλου στην Προσοτσάνη Δράμας, σύμφωνα με σχετική παραδοχή του τοπικού δημάρχου.

560 είναι οι κάτοικοι της τοπικής κοινότητας Μικρόπολης, όπου και τελέστηκε το μυστήριο, αλλά για καλύτερα αποτελέσματα στη διάδοση μετέβησαν πιστοί και από τις γύρω κοινότητες.

20 θαμώνες, μια τραγουδίστρια, σερβιτόροι και δύο αλλοδαποί «θυρωροί» ήταν αρκετοί για να λειτουργήσει το νυχτερινό κέντρο Bella Vita Club εν μέσω —υποτίθεται— αυστηρού lockdown.

141 θαμώνες είχαν συλληφθεί στο ίδιο κατάστημα στα τέλη του περασμένου Οκτωβρίου αλλά σύμφωνα με δημοσιεύματα συνέχισε να λειτουργεί καθ' όλο το ενδιάμεσο διάστημα, αποδεικνύοντας στην πράξη ότι «δεν μπορεί να υπάρχει ένας αστυνομικός για κάθε πολίτη» όπως λέει και το Υπουργείο ΠροΠο.

3 περιοχές της χώρας διεκδικούν το βραβείο «δεν μπορούν άλλο οι πολίτες». Σε Ξάνθη, Κοζάνη και Πάτρα, διοργανώθηκαν «αυθόρμητες» καρναβαλικές εκδηλώσεις το περασμένο Σαββατοκύριακο. Τόσο αυθόρμητες, που ο δήμαρχος Ξάνθης, για παράδειγμα, είχε τοποθετήσει ηχοσύστημα που έπαιζε καρναβαλική μουσική στην κεντρική πλατεία της πόλης. Επιχείρησε δε να τους αποτρέψει λέγοντάς τους ότι «δεν είναι σωστό».

6.986 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους από τον κορωνοϊό στη χώρα μας σε έναν χρόνο, αρχής γενομένης από τις 12 Μαρτίου 2020, όπως επισημαίνει η Δήμητρα Γκρους στο κείμενό της στο athensvoice.gr με τίτλο «10 (σκληρές) σκέψεις για τους 6.986 θανάτους».

65 ημέρες απεργία πείνας ολοκλήρωσε ο δολοφόνος της 17Ν Δημήτρης Διακοντίνης, πριν τη διακόψει την Κυριακή.

6 αριστερές οργανώσεις τον είχαν καλέσει το Σάββατο να σταματήσει την απεργία πείνας.

382 μέρες είναι η πιο μακροχρόνια νηστεία που έχει καταγραφεί στο βιβλίο Γκίνες το 1971. Ο βάρους 206 κιλών ασθενής σταμάτησε να τρώει αλλά χρειάστηκε διαρκή ιατρική

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

επίβλεψη για να επιβιώσει. Μετά το πέρας της νηστείας ζύγιζε 81 κιλά.

138 ειρηνικοί διαδηλωτές σκοτώθηκαν μετά το πραξικόπημα της 1ης Φεβρουαρίου στη Μιανμάρ, σύμφωνα με στοιχεία της Υπατης Αρμοστείας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Ίσως πρέπει να σκεφτόμαστε αυτές τις καταστάσεις πριν χαρακτηρίσουμε οτιδήποτε δεν μας συμφέρει ως «χούντα».

23 ετών ήταν ο Ιάσωνας, δικυκλιστής που έχασε τη ζωή του όταν υπηρειακό όχημα της ασφάλειας της Ντόρας Μπακογιάννη έκανε μια «κλασική» παρανομία, για να μπει στον χώρο του κοινοβουλίου. Δεν θα μαθαίναμε ποτέ και τίποτε αν δεν αφορούσε την αδελφή του πρωθυπουργού, οπότε το θέμα προσφέρονταν για πολιτική εκμετάλλευση. Κανείς δεν ανέλαβε την ευθύνη για μια εγκληματική παρανομία που κάνουν εδώς και δεκαετίες χιλιάδες αστυνομικοί και πολιτικοί.

62ος είναι ο γύρος των διερευνητικών επαφών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας που ξεκίνησε χθες στην Αθήνα.

200 εκατ. δόσεις θα παραδώσει η Pfizer στην ΕΕ στο δεύτερο τρίμηνο του 2021 και ίσως καλύψει ένα μέρος από τις απώλειες που προκαλεί η υπόθεση διακοπής των εμβολιασμών με το εμβόλιο της AstraZeneca σε κάποιες χώρες.

17 είναι συνολικά οι χώρες που διέκοψαν τους εμβολιασμούς με το συγκεκριμένο σκεύασμα. Μεταξύ τους περιλαμβάνονται η Γερμανία, η Ιταλία, η Γαλλία, η Σλοβενία, η Ισπανία, η Πορτογαλία, η Λετονία και η Βουλγαρία.

4 υποκείμενα νοσήματα ευθύνονται για περίπου τα 2/3 των νοσηλείων λόγω κορωνοϊού στις ΗΠΑ, σύμφωνα με μελέτη που δημοσιεύθηκε στην ιατρική επιθεώρηση Journal of the American Heart Association.

ναυλιών ζωντανής διαδικτυακής μετάδοσης. «Σε μια περίοδο που το live-streaming αποτελεί γέφυρα που φέρνει κοντά τους θεατές και τους καλλιτέχνες, οφείλουμε να καθιστούμε ευκολότερη την πρόσβαση του κοινού στη σύγχρονη δημιουργία», δήλωσε σχετικά ο υφυπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού, αρμόδιος για θέματα Σύγχρονου Πολιτισμού, Νικόλαος Γιατρομανωλάκης.

Verba Volant

ΕΛΕΝΑ ΑΚΡΙΤΑ

«*Εγώ που περιμένω πώς και τι να εμβολιαστώ, AstraZeneca δεν κάνω*». Η διάσημη σεναριογράφος διατρανώνει το δικαίωμα στην επιλογή. Μη μου κάνετε τις άγαμες θυγατέρες. Σίγουρα το έχετε πάθει όλοι σας σε σουβλατζίδικο, όταν ο «μάστορας» σας ανακοίνωσε ότι δεν έχει το αναψυκτικό τύπου κόλα που προτιμάτε και προσπαθεί να σας επιβάλει το ανταγωνιστικό προϊόν.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

«*Μόνο μέλη του ΕΕΤΕ μπορούν να αναλαμβάνουν εικαστικά έργα στο δημόσιο χώρο (άρθρο 9 του ν. 1218/81)*». Ποτέ στη ζωή μου δεν μπορούσα να φανταστώ ότι υπάρχει σχετικός νόμος για τα γκράφιτι και επιπλέον ότι οι συνδικαλιστές εικαστικοί θα περιφρουρούσαν τα «δικαιώματα του κλάδου» τους, καταγγέλοντας τον graffiti artist Εύρυτο για το έργο του με τους ήρωες της επανάστασης στο κολυμβητήριο Αργυρούπολης. Ελπίζω ο Banksy να μην τολμήσει να βάλει κανέναν τοίχο στην Αθήνα ή τουλάχιστον πρώτα να γραφτεί στο σωματείο. Και να είναι και «ταμειακά ενήμερος».

ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΙΠΡΑΣ

«*Θα μου απευθύνεστε με σεβασμό. Δεν είστε καν εκλεγμένος με την ψήφο του λαού, κύριε υπουργέ Επικρατείας. Πηγαίνατε να εκλεγείτε πρώτα και μετά να απευθύνεστε στον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης*». Τοις ουτοτρόπως εγκάλεσε ο τέως πρωθυπουργός από το βήμα της Βουλής τον Γιώργο Γεραπετρίτη, όταν ο τελευταίος του απευθύνθηκε με τη φράση «άνθρωπέ μου». Να θυμίσουμε ωστόσο ότι ο Γεραπετρίτης έχει εκλεγεί με το ψηφοδέλτιο επικρατείας, αλλά επίσης ότι και ο ίδιος ο Τσίπρας έχει εκλεγεί ως αρχηγός κόμματος χωρίς ουδέποτε να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση. **Α**

3 τόνοι κοκαΐνης, 700 κιλά χασίς και ένα αυτοσχέδιο υποβρύχιο (!) ήταν το μερικό αποτέλεσμα της τεράστιας επιχείρησης αστυνομικών από διάφορες χώρες (Ισπανία, Κολομβία, Ολλανδία, Αγγλία και Πορτογαλία) με τον κωδικό «operation FERRO» προκειμένου να εξαρθρωθούν τεράστια σπείρα διακίνησης ναρκωτικών.

9 μέτρα ήταν το μήκος του υποβρυχίου και μπορούσε να μεταφέρει 2 τόνους ναρκωτικών.

52 άτομα συνελήφθησαν μετά από έρευνες που περιελάμβαναν μεταξύ άλλων και 47 κατοικίες.

575.419 περιπτώσεις από τους 906.849 ασθενείς που νοσηλεύθηκαν στις ΗΠΑ σχετίζονταν με τα 4 αυτά νοσήματα.

30% των περιπτώσεων σχετίζονταν με την παχυσαρκία.

26% με υπέρταση.

21% με σακχαρώδη διαβήτη.

12% με καρδιακή ανεπάρκεια.

6% και όχι 24% θα είναι πλέον ο συντελεστής ΦΠΑ στα εισιτήρια θεατρικών παραστάσεων και συ-

ONASSIS
NEW
CHOREOGRAPHERS
FESTIVAL 8

NOW IT'S
YOUR MOVE

ΨΗΦΙΑΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΧΟΡΟΥ
20–21.03.21

→ YouTube ΤΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΩΝΑΣΗ

→ onassis.org

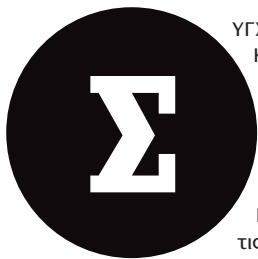

onassis.link/oncB

Οι επιμελητές **Ιλειάνα Δημάδη**, **Κωνσταντίνος Τζάθας** και **Στεριανή Τσιντζιλώνη** μιλούν στην ATHENSVOICE

Της ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΣΚΑΡΑΚΗ

ΥΓΧΡΟΝΟΣ ΧΟΡΟΣ, ΝΕΑ ΠΡΟΤΖΕΚΤ, ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ. Αυτά συνθέτουν το καλλιτεχνικό έργο που θα παρακολουθήσουμε φέτος στο πλαίσιο του 8ου Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων. Ο καθιερωμένος θεσμός της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση καταλαμβάνει τις σθόνες μας παρουσιάζοντας 11 πρωτότυπες δημιουργίες νέων Ελλήνων καλλιτεχνών, που κινούνται στο δίπολο «*ποπ εναντίον υψηλής κουλτούρας*». Για δύο ημέρες, 20 και 21 Μαρτίου, κάνουμε μια παύση στην πρωτόγνωρη καθημερινότητα για να απολαύσουμε σε ψηφιακό περιβάλλον τους χορογράφους της νεότερης γενιάς. Με σύνθημα «**Είμαστε εδώ, χορεύοντες**» τα έργα που δημιουργήσαν καταγράφουν τη στιγμή σε συνεργασία με προγραμματιστές, youtubers και digital media artists, στέλνοντας το δικό τους μήνυμα γι' αυτά που όλοι βιώνουμε, σκεφτόμαστε, αισθανόμαστε. Από μικρού μήκους ταινίες ενηλικίωσης εν χορώ, κινηματογραφημένες παραστάσεις και βιντεοκλίπ, μέχρι χορευτικά μαθήματα μαγερικής, περιπατητικές περφόρμανς και performative διαλέξεις. Λίγο πριν την εκδοχή του Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων για το 2021, οι επιμελητές Ιλειάνα Δημάδη, Κωνσταντίνος Τζάθας και Στεριανή Τσιντζιλώνη μιλούν στην ATHENSVOICE για τη μεταφορά της διοργάνωσης στο Διαδίκτυο, το πρόγραμμα και την επόμενη μέρα του φεστιβάλ.

Ποια είναι η σχέση σας με την τέχνη του χορού και τι σημαίνει το Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων για τον καθένα ξεχωριστά;
Στεριανή Τσιντζιλώνη Η τέχνη του χορού είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο κινούμαι τα τελευταία χρόνια της ζωής μου. Περιλαμβάνει όλες τις πρακτικές που έχω δοκιμάσει από τη διδασκαλία, τη θεωρητική έρευνα, το curation και τη θέαση ως θεατής, τη σκέψη πάνω στον χορό. Νομίζω ότι αυτή ήταν και ίσως η αφορμή για την οποία προσκλήθηκα να συμμετάσχω σε αυτή την επιμελητική ομάδα, καθώς έχω βαθιά σχέση και αγάπη με τον χορό. Το Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων ήταν πάντα ένας θεσμός πολύ σημαντικός για την ανάδειξη νέων φωνών στην ελληνική σκηνή και η φετινή χρονιά συνέπεσε και με τη συνθήκη της πανδημίας, οπότε μας έφερε όλους σε μια ανάγκη επαναπροσδιορισμού. Ποια είναι η σημασία της ύπαρξης αυτού του φεστιβάλ, τώρα, και πώς μπορεί να λειτουργήσει στις υπάρχουσες συνθήκες με γνώμονα την καλλιτεχνική δημιουργία και τη στήριξή της. Νομίζω ότι ήταν μια πρόκληση, που προσπαθήσαμε να την αφουγκραστούμε όσο καλύτερα μπορούσαμε.

Ιλειάνα Δημάδη Προέρχομαι από τον κόσμο του θεάτρου και της θεατρολογίας, αλλά πάντοτε αυτός ο κόσμος αλληλοσυμπληρώνεται με αυτόν της performance. Οπότε για μένα ο χορός ήταν ένα από τα πιο υβριδικά και καινοτόμα πεδία που μπορούσα να δω νέες γλώσσες να αρθρώνονται. Δεν ήταν τυχαίο ότι στο περσιό Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων αποφασίσαμε να καλέσουμε τον Ευριπίδη Λασκαριδίδη ως μια περίπτωση καλλιτέχνη που έχει πυροδοτήσει νέες αναζητήσεις για τον σύγχρονο χορό. Και ίσως να έχει επηρεάσει και αρκετούς από τους καλλιτέχνες που θα δείτε στο φετινό, αδιόρατα ή και πολύ εμφανώς.

Κωνσταντίνος Τζάθας Αντίστοιχα, προέρχομαι από έναν πιο θεατρικό χώρο. Ίσως περισσότερο τα τελευταία χρόνια στην ενασχόλησή μου με το πιο επιμελητικό κομμάτι της τέχνης ασχολήθηκα με τον χορό, για μένα σχήμα ελευθερίας σε σχέση με το θέατρο. Πάντα είχα στο μυαλό μου ότι θα πάω να δω κάτι που δεν έχει τα όρια ή τους περιορισμούς που μπορεί να σου δίνει μια θεατρική πράξη και ήταν πιο απελευθερωτικό και απελευθερωμένο στο μυαλό μου.

Πώς μεταφέρεται ένα «σωματικό» φεστιβάλ διαδικτυακά; Ποια είναι η ιδέα πίσω από τη φετινή διοργάνωση;
Κωνσταντίνος Τζάθας Η σκέψη όλων ήταν το πώς θα μπορούσε αυτό το φεστιβάλ με αυτή την ιστορία που έχει και αυτό που έχει δημιουργήσει για την κοινότητα του χορού στην Ελλάδα –είναι από τις ελάχιστες ευκαιρίες που υπάρχουν για τη νεότερη γενιά των χορευτών και χορογράφων– να μεταφερθεί ψηφιακά. Να δημιουργηθούν έργα που είναι αμιγώς ψηφιακά και δεν είναι μόνο απλές βιντεοσκοπήσεις από μια θεατρική σκηνή και να διατηρήσει τον ίδιο αντίκτυπο τόσο στην κοινότητα του χορού όσο και στους θεατές.

Κωνσταντίνος Τζάθας Αντίστοιχα, προέρχομαι από έναν πιο θεατρικό χώρο. Ίσως περισσότερο τα τελευταία χρόνια στην ενασχόλησή μου με το πιο επιμελητικό κομμάτι της τέχνης ασχολήθηκα με τον χορό, για μένα σχήμα ελευθερίας σε σχέση με το θέατρο. Πάντα είχα στο μυαλό μου ότι θα πάω να δω κάτι που δεν έχει τα όρια ή τους περιορισμούς που μπορεί να σου δίνει μια θεατρική πράξη και ήταν πιο απελευθερωτικό και απελευθερωμένο στο μυαλό μου.

Κωνσταντίνος Τζάθας Αντίστοιχα, προέρχομαι από έναν πιο θεατρικό χώρο. Ίσως περισσότερο τα τελευταία χρόνια στην ενασχόλησή μου με το πιο επιμελητικό κομμάτι της τέχνης ασχολήθηκα με τον χορό, για μένα σχήμα ελευθερίας σε σχέση με το θέατρο. Πάντα είχα στο μυαλό μου ότι θα πάω να δω κάτι που δεν έχει τα όρια ή τους περιορισμούς που μπορεί να σου δίνει μια θεατρική πράξη και ήταν πιο απελευθερωτικό και απελευθερωμένο στο μυαλό μου.

Κωνσταντίνος Τζάθας Αντίστοιχα, προέρχομαι από έναν πιο θεατρικό χώρο. Ίσως περισσότερο τα τελευταία χρόνια στην ενασχόλησή μου με το πιο επιμελητικό κομμάτι της τέχνης ασχολήθηκα με τον χορό, για μένα σχήμα ελευθερίας σε σχέση με το θέατρο. Πάντα είχα στο μυαλό μου ότι θα πάω να δω κάτι που δεν έχει τα όρια ή τους περιορισμούς που μπορεί να σου δίνει μια θεατρική πράξη και ήταν πιο απελευθερωτικό και απελευθερωμένο στο μυαλό μου.

Ιλειάνα Δημάδη Νιώσαμε ότι δεν χρειάζεται να πτοηθούμε λόγω της πανδημικής συνθήκης, αλλά να δούμε τη δυνατότητα που διανοίγεται. Μια δυνατότητα που επιτρέπει στους καλλιτέχνες να λειτουργήσουν με νέα μέσα για μια άλλη, ψηφιακή σκηνή. Εκτός από τον τεράστιο όγκο προτάσεων, περίπου 184, είναι αρκετοί οι Έλληνες καλλιτέχνες που είναι έτοιμοι να οικειοποιηθούν τα ψηφιακά μέσα είτε αυτά είναι interfaces ή social media, stories και selfies που μπορούν να τα αξιοποιήσουν με όρους χορογραφίας, ήταν εντυπωσιακό. Όπως και τα υλικά από τα έργα που δημιουργήθηκαν.

Στεριανή Τσιντζιλώνη Με λίγα λόγια προσπαθήσαμε να δούμε τι δημιουργικό υπάρχει σε αυτή τη συνθήκη, να χρησιμοποιήσουμε την ευκαιρία των συνθηκών όχι ως αρνητικό στοιχείο αλλά ως θετικό. Το βλέπουμε να υπάρχει στο DNA της δημιουργικότητας των καλλιτεχνών, των διαδικασιών και των φορμάτ που έχουν τελικά ολοκληρώσει.

Πόσο αλλάζει η εικόνα του φεστιβάλ των προηγούμενων χρόνων σε σύγκριση με αυτή του φετινού;

Ιλειάνα Δημάδη Ακόμα πιο απενοχοποιημένα έργα, που αμφισβητούν πάσης φύσεως στερεότυπα ή συνήθειες για το τι είναι ο σύγχρονος χορός παίζοντας πάρα πολύ πάνω στη λεπτή γραμμή του τι είναι υψηλή τέχνη και τι είναι λαϊκή κουλτούρα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η παράσταση του ποδοσφαιρού, το «442», που αντλεί από τα γήπεδα και την κουλτούρα τους μεταβολίζοντας τον κουλγκανισμό, τις πάσες και τα τερματάκια σε συνθήκη χορογραφικής παρτιτούρας. Μιλάμε νομίζω και οι τρεις πολύ εντυπωσιασμένοι από το αποτέλεσμα, χωρίς να θέλουμε να τονίσουμε με όρους σπουδαιοφάνειας «α, τι ανακαλύψαμε». Είναι γεγονός ότι υπάρχει μια ολοκληρωμένη γενιά καλλιτεχνών που προέρχονται από πολύ διαφορετικά πεδία: κάποιοι με σπουδές στη Σχολή Καλών Τεχνών και μαζί στη Γυμναστική Ακαδημία, στην Αρχιτεκτονική. Κάποιοι είναι όντως χορευτές και χορογράφοι. Όλοι τους έτοιμοι να περάσουν σε μια άλλη πίστα. Να παίξουν δηλαδή με τα νέα μέσα, με αυτή τη λεγόμενη δραματουργία του νέου μέσου σε ακραίο επίπεδο.

Κωνσταντίνος Τζάθας Για τους φανατικούς του Φεστιβάλ, η εμπειρία θα είναι σε κάποιο βαθμό παρόμοια. Δηλαδή θα έχουμε δύο ημέρες διαφορετικών έργων κάθε ημέρα, οπότε μιλάμε για δύο μαραθώνιους χορού. Τρεις ώρες περίπου συνολικής ροής τη δεύτερη ημέρα.

Φέτος, στο πρόγραμμα εντάσσονται 11 νέα καλλιτεχνικά πρότζεκτ. Πώς προέκυψε η θεματολογία τους;

Ιλειάνα Δημάδη Δεν υπήρχε εξ αρχής κάποιος θεματικός άξονας που προσδιορίσαμε, ένα επιμελητικό σημείωμα που να παραπέμπει σε κάποια συγκεκριμένη έννοια πέρα από την ανάγκη μας να δούμε τους καλλιτέχνες να ορμούν σε αυτό το νέο χώρο. Οπότε ούτε τώρα προσπαθούμε να κατασκευάσουμε κάποιο θεματικό πλαίσιο. Αν θέλουμε να δούμε μια αδιόρατη γραμμή που να τα ενώνει, είναι το αίνιγμα, τι τελικά είναι ψηλό και τι λαϊκό, τι είναι εξεζητημένο και τι είναι πραγματικό, τι είναι ρεαλιστικό και τι σουρεαλιστικό και τι τελικά συναντάς ως θεατής ως χορευτικό βηματισμό και τι ως μια συνολική χειρονομία σωματικής χειραφέτησης.

Πώς φαντάζεστε το μέλλον του φεστιβάλ μετά την πανδημία και συνεπώς αυτή την πρωτότυπη εκδοχή του 2021;

Ιλειάνα Δημάδη Θεωρώ ότι είμαστε έτοιμοι να πούμε ότι θα έχουμε και ψηφιακά και μη ψηφιακά έργα εφεξής.

Κωνσταντίνος Τζάθας Και δεν νομίζω ότι ισχύει μόνο γι' αυτό το φεστιβάλ. Ίσως ούτε μόνο για τη Στέγη. Δηλαδή, νομίζω ότι είναι μια πραγματικότητα η οποία ήρθε για να μείνει. Δεν νομίζω ότι θα αλλάξει τόσο εύκολα, ακριβώς γιατί δεν έγινε μόνο εξαιτίας της ανάγκης αλλά γιατί απλώς μας βοήθησε να ανοίξουμε αυτό το νέο πεδίο και να επενδύσουμε περισσότερο σε αυτό.

Ιλειάνα Δημάδη Ούτως ή άλλως ακόμα και μεγάλοι χορογράφοι –για να το πιάσουμε λίγο πιο ιστορικά– όπως ο Αμερικανός Γουίλιαμ Φόρσαϊθ ή ο Βρετανός Γιούαν ΜακΓκρέγκορ, πειραματίζονται από τις αρχές του 2000 με την τηλεματική και με την τεχνητή νοημοσύνη, «ταϊζοντας» με τις χορογραφίες τους το ίδιο το Διαδίκτυο, φτιάχνοντας online, Α.Ι. αρχεία με σκορ χορογραφίας, για να αναφέρω δύο χαρακτηριστικές περιπτώσεις. Βλέπουμε ότι τα έργα των Ελλήνων δημιουργών έχουν μια δική τους θερμοκρασία, μια δική τους ιδιοσυγκρασία, ένα δικό τους ταπεραμέντο. Όσο ξεχωριστοί κι αν είναι μεταξύ τους οι καλλιτέχνες, έχουν μια κοινή τρέλα σε αυτό που κάνουν. **A**

ONC8, Άννα Παπαθανασίου, Axels just dreaming

©ANDREAS SIMOPOULOS

©ALINA LEFA

Νατάσα Σαραντοπούλου, ILISSOS limbo eζotica

8ο Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων

ΠΟΠ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΥΨΗΛΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ

Πέτρος Χυτήρης

©ANDREAS SIMOPOULOS

ONC8, Stereo Nero
Dance Co. 442 or A
GameWithout
Score

©PINELOPE CERASIMOU

Βασίλης Βηλαράς,
Red Riding Shoes

INFO: 8ο Φεστιβάλ
Νέων Χορογράφων
(ONC 8), 20 & 21 Μαρτί-
ου 2021. Παρακολου-
θήστε το φεστιβάλ
μέσα από το YouTube
Channel του Ιδρύματος
Ωνάση, το Onassis.org
και τα socialmedia.

ΤΑ ΑΞΕΧΑΣΤΑ ΣΤΕΚΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

7

Αθηναίοι
γράφουν για
τα εμβληματικά
στέκια-τοπόσημα
που καθόρισαν την
αθηναϊκή νυχτερινή
περιπέτεια στις δεκαετίες
του 1980 και 1990.

© STUDIO PANOLIS

© STUDIO PANOLIS

Μια ανεπανάληπτη απόκρια στο club Εργοστάσιο

Του ΓΙΩΡΓΟΥ Θ. ΠΑΥΡΙΑΝΟΥ*

Εργοστάσιο, Μάιος 1989: Ο Τάκης Διαμαντόπουλος με τη Χριστίνα Αλεξίου σε καλλιτεία σκύλων. Από την ίδια βραδιά, η Λιάνα Κανέλλη με τον Σταμάτη Κραουνάκη

Τη συμβολική χρονιά 1984, στο Club Εργοστάσιο, έγινε ένα αποκριάτικο πάρτι που έμεινε ιστορικό. Όσοι είχαν την τύχη να μπουν μέσα και ζουν ακόμα, το θυμούνται με νοσταλγία. Ήμουν εκεί, ντυμένος Κινέζα, και γράφω τις αναμνήσεις μου....

Τελευταία Κυριακή της Αποκριάς του 1984. Στην οδό Βουλιαγμένης, το Club «Εργοστάσιο», το καταπληκτικό αυτό μαγαζί που έχουν φτιάξει ο **Τάσος** και ο **Σπύρος Μελετόπουλος** είναι κλειστό. Είναι νύχτα, χιονίζει και κάνει τρομερό κρύο, παρ' όλα αυτά όμως, μια τεράστια ουρά από ένα αλλοπρόσαλλο πλήθος μεταμφιεσμένων, έχει μαζευτεί στην είσοδο και φωνάζει ρυθμικά: «Ανοίξτε τις πόρτες! Ανοίξτε τις πόρτες!». Ένα πούλμαν παρκάρει στη Βουλιαγμένης κι από μέσα ξεπετάγονται χαρούμενοι καρναβαλιστές που έχουν έρθει ολόκληρο ταξίδι από τη Θεσσαλονίκη (!) για να μπουν και αυτοί και να διασκεδάσουν σ' αυτό το μαγαζί που η φήμη του έχει εξαπλωθεί σε όλη την Ελλάδα. Λίγο πιο πέρα, μια παρέα από νέα παιδιά, μεταμφιεσμένοι σε τσιγγάνους, έχουν ανέβει στην καρότσα ενός Datsun, έχουν βάλει ένα γύφου στη μέση να παίζει κλαρίνο και χορεύουν αδιαφορώντας για το χιόνι και το κρύο.

Μέσα στο μαγαζί επικρατεί αναβρασμός. Απόψε θα γίνει φοβερό αποκριάτικο πάρτι με θέμα Κιτς. Σε όλο τον χώρο, που έχει διακοσμηθεί από τον **Κύριο Κρίτωνα**, έχουν μπει τελοία σεμέν της γιαγιάς, κουλές πλαφονιέρης, πλαστικά τραπεζάκια και καρέκλες, ντουλάπες από μουσαμά, φανταχτεροί πολυέλαιοι, ό,τι κιτσαριό μπορεί κανείς να βάλει με το νου του, είναι εδώ. Όσοι δουλεύουν στο μαγαζί, πάνε και έρχονται σαν τρελοί ανάμεσα στις παλιές μηχανές του εργοστασίου παρκετοποιίας «Δρυάς». Αυτό το εργοστάσιο το κληρονόμησαν οι Μελετόπουλοι απ' τον πατέρα τους κι αντί να συνεχίσουν να κάνουν παρκέτα, το μετέτρεψαν σε ντισκοτέκ, αφήνοντας τα μηχανήματα στο χώρο, σαν ένα μεταμοντέρνο σκηνικό. Είμαι κι εγώ εδώ, μεταμφιεσμένος σε... μικρή Κινέζα! Μέσω του κολλητού μου Άρη Δαβαράκη είχα γνωρίσει τα δύο αδέρφια, είχαμε γίνει φίλοι και όταν άνοιξαν το μαγαζί μου πρότειναν να δουλέψω στο ταμείο. Δέχτηκα γιατί το νυχτοκάματο ήταν πολύ καλό και οι περισσότεροι από τους εργαζόμενους ήταν φίλοι μου.

Στο πρώτο μπαρ δούλευε ο **Γιώργος Ευσταθίου** με τη **Σούλα Φρικη**, στο δεύτερο μπαρ ήταν ο **Πέτρος Χριστοδούλου** και ο **Γιώργος Παπατριανταφύλλου**. Μια μεγάλη παρέα ήμασταν, που την ημέρα ζούσαμε, σκεφτόμαστε, ετοιμαζόμασταν, για να πάμε το βράδυ να δουλέψουμε εκεί. Να, εγώ ας πούμε. Ξύπνησα αργά το μεσημέρι και έτρεξα στο μαγαζί του Δημήτρη Μάο για να μου δώσει ένα μαύρο μακρύ φόρεμα, σαν κιμονό. Πήγα στον Καψάλη και πήρα μια μαύρη περούκα, συνάντησα τον Δημήτρη Ζουρντό και μου έδωσε υλικά για μακιγιάζ, αγόρασα από τον Σπλιωτόπουλο ένα ζευγάρι κοθόρνους από φελλό και με όλα αυτά τα ψώνια κατέληξα αργά το απόγευμα στη σουίτα του Σωκράτη Καλκάνη στο King George. Αφού φάγαμε, ήπιαμε και καπνίσαμε, άρχισα να ντύνομαι. Όταν τελείωσα, «*Πώς σου φαίνομαι;*» λέω του Σωκράτη. «*Ωραία είσαι, βρε αγάπη μου, αλλά η Κινέζα δεν είναι κιτς!*» «*Είμαι Κιτσινέζα!*» του απάντησα, κατέβηκα στο lobby, πήρα ένα ταξί και να 'μαι τώρα εδώ στο ταμείο μου, να περιμένω να ανοίξουμε.

Ο Άρης δουλεύει στην είσοδο, κάνει «*πόρτα*», διαλέγει ποιοι θα μπουν και ποιοι θα μείνουν απέξω. «*Με τι κριτήρια τους διαλέγεις;*» τον ρώτησα μια μέρα. «*Από τα παπούτσια τους! Αν είναι σκονισμένα έχουν έρθει για να χαζέψουν, αν είναι περιποιημένα έχουν έρθει για να διασκεδάσουν. Δεν βάζω όμως μόνο όσους φορούν ακριβά παπούτσια, αλλά και πανκία με λουστρίνια, αδελφές με ντάκους, στελέχη εταιρειών με αθλητικά, κοσμηκές με σανδάλια, τεκνά με μπότες.*» Να τος τώρα, είναι στη θέση του και κρυφοκοιτάζει από ένα παραθυράκι, τον κόσμο που έχει μαζευτεί έξω.

Μετά έρχεται προς το μέρος μου. «*Τι ώρα θα ανοίξουμε; Ο κόσμος δεν κρατιέται, θα σπάσουν την πόρτα.*» «*Ο Τάσος είπε στις έντεκα.*» «*Και τι ώρα είναι τώρα;*» Κοιτάζω το Swatch ρολόι μου. «*Έντεκα παρά είκοσι!*» «*Εσύ είσαι έτοιμος; Έχεις πάρει τα "ξυλάκια" από τον κύριο Θεοδώρου;*» «*Έτοιμος είμαι, μην ανησυχείς.*» Το ταμείο μου απέχει λίγα μέτρα από την πόρτα. Είμαι μέσα σε ένα κουβούκλιο, σαν ταμίας σε θερινό σινεμά. Μπροστά μου έχω τα «ξυλάκια», μικρά παρκέτα που έχουν πάνω τη σφραγίδα «Εργοστάσιο». Όταν λοιπόν ο Άρης ανοίγει την πόρτα και αφήνει κάποιον τυχερό να μπει μέσα, αυτός προχωράει λίγα βήματα και φτάνει μπροστά μου. «*Καλησπέρα*» του λέω. «*Πόσα άτομα είστε;*»

Εργοστάσιο, 1984: Ο Γιώργος Παυριανός με «πολιτικά» στο ταμείο του club δίπλα στη Σοφία Αλιμπέρτη. Και ντυμένος Κινέζα στο αποκριάτικο πάρτι του 1984.

Ας πούμε, μου λέει «*Τρία*». Παίρνω τρία «ξυλάκια» και του τα δίνω. «*Αυτά είναι για τα ποτά σας*» του λέω και κολλητά «*Χίλιες πεντακόσιες δραχμές*». Το κάθε «ξυλάκι» δηλαδή, κάνει ένα πεντακοσάριο, πολλά λεφτά για ένα ποτό, αλλά εκείνη την εποχή ήταν το Πασόκ στην εξουσία, πολλοί άνθρωποι είχαν βρεθεί με πολλά λεφτά στα χέρια και έδιναν όσο-όσο για να μπουν στο «Εργοστάσιο» έστω και για μια φορά.

Από τις τουαλέτες εμφανίζεται ο θρύλος του μαγαζιού, η **Έλενα**. Μοιάζει με τη Γεωργία Βασιλειάδου, αλλά είναι πιο άσχημη. Θεωρητικά είναι υπεύθυνη για τις τουαλέτες αλλά στην πράξη είναι γενικώς καθηκόντων. Αυτή καθαρίζει το μαγαζί, αυτή κάνει τις προμήθειες σε λεμόνια, πορτοκάλια και ό,τι άλλο χρειάζονται στα μπαρ, αυτή αντικαθιστά τα σπασμένα ποτήρια με καινούργια, αυτή επιβλέπει τους barman όταν πηγαίνουν στην αποθήκη για να πάρουν τις φιάλες με τα ποτά, αυτή έχει όλα τα κλειδιά του μαγαζιού, αυτή είναι κάθε βράδυ Κέρβερους στις τουαλέτες. Τώρα, πηγαίνει πάνω-κάτω στο μαγαζί και έχει για όλους ένα σχόλιο ή μια παρατήρηση. Φτάνει σε μένα, βλέπει που έχω ντυθεί Κινέζα, ξεκαρδίζεται στα γέλια: «*Μπα, πανάθεμά σε, τι ντύθηκες; Φάντασμα; Να, πάρε αυτές τις σακούλες του Σκλαβενίτη για να βάζεις εδώ μέσα τα λεφτά και όταν γεμίζουν να μου τις φέρνεις απέναντι, να τις φαντάς!*» μου λέει επιπαικτικά και χάνεται ξανά μέσα στο βασιλείο της.

Ανοίγει η μυστική πόρτα που έχουμε για το προσωπικό και τους καλούς πελάτες, μπαίνει ο dj του μαγαζιού, ο **Τάκης Τσαντίλης** και ο **Ζανό Μαστρανδρέας** που χειρίζεται τα φώτα. «*Bitch is Kitsch!*» λένε κι οι δυο με μια φωνή. «*Αντε, ρε παιδιά, σε λίγο ανοίγουμε*» γκρινιάζει ο Άρης. Ο Τσαντίλης τσαντίζεται «*εντάξει, βρε αγαπούλα μου, δεν έγινε καμιά καταστροφή. Μην κάνεις έτσι. Πάω αμέσως να ανοίξω τα μηχανήματα και να βάλω το "1984" του Μπόου.*» «*Μην παίζεις νταουνιάρικα σήμερα, έχουμε πάρτι. Παίξε και κανένα από αυτά που έφερε ο Τάσος από το Λονδίνο!*» επιμένει ο Άρης. «*Ξέρω, χρυσό μου, τι θα παίζω, ξέρω, μην κάνεις έτσι!*» απαντάει ο Τάκης και φεύγει πικαρισμένος. Περνάει από το πρώτο μπαρ για μια καλησπέρα, τους χαιρετάει όλους βιαστικά, διασχιίζει την πίστα με τα φώτα και τα παράξενα μηχανήματα, ανεβαίνει από μια σκάλα πάνω στα deck, ο Ζανό ανάβει τα φώτα, ο χώρος γίνεται αμέσως μαγικός, ο Μπόου τραγουδάει «*Beware the savage jaw of 1984...*», μπαίνουν ο **Σπύρος** και ο **Τάσος Μελετόπουλος**, η **Χριστίνα Αλεξίου** με μια αγκαλιά τριαντάφυλλα, βάζουμε ποτά, τσουγκρίζουμε τα ποτήρια μας, ευχόμαστε μεταξύ μας καλή επιτυχία. «*Ανοίγω τις πόρτες*» φωνάζει ο Άρης και μετά από λίγο ένα ανθρώπινο ποτάμι ξεκύνεται μέσα στο μαγαζί διψασμένο για μια μοναδική βραδιά και αποφασισμένο να διασκεδάσει χωρίς όρια...

Τρεις ώρες αργότερα, έχουν περάσει από μπροστά μου χιλιάδες άτομα, γνωστοί, άγνωστοι, μεταμφιεσμένοι, στρέιτ, γκέι, αμφι, όμορφοι και άσχημοι, πλούσιοι και φτωχοί, λαϊκές γκόμενες από τις δυτικές συνοικίες και γιάπες από τα βόρεια προάστια. Οι περισσότεροι, παρ' όλο που είμαι μεταμφιεσμένος, περνούν από το ταμείο και με χαιρετούν, ο καθένας με τον τρόπο του: «*Γεια σου, Γιωργάκη*», «*Καλησπέρα, Κινεζάκι μου*», «*Hello, little China girl!*». Χαμογελάω Κινεζικά, τους καλησπερίζω κι εγώ, ενώ τα χέρια μου δουλεύουν γρήγορα, δίνω «ξυλάκια», παίρνω πεντακοσάρικα, τα χώνω στις σακούλες του Σκλαβενίτη. Αρχίζουν να έρχονται οι διάσημοι, και τι ▶

Τα στέκια της ζωής μου

Του ΑΡΗ ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΥ*

διάσημοι. Η **Μελίνα Μερκούρη**, ο **Μπίλυ Μπο**, η **Αλίκη Βουγιουκλάκη**, ο **Βλάσσης Μπανάτσος**, η **Μιμή Ντενίση**, ο **Αλέξανδρος Ιόλας**, ο **Γιάννης Βαρδινγιάννης**, υπουργοί του Πασόκ, εκδότες εφημερίδων και περιοδικών, γνωστοί επιχειρηματίες, μοντέλα, πολιτικοί, καλλιτέχνες, μπαίνουν και κάθονται στον ειδικό χώρο για VIPs με τους καναπέδες και τα τραπέζια ή αναμιγνύονται με το πλήθος που πίνει, καπνίζει, χορεύει, φλερτάρει. Ο **Σταμάτης Φασουλής** με πλησιάζει και με περιεργάζεται. «*Ποια είσαι; Ποια είσαι; Δεν μπορώ να καταλάβω*». «*Η Παύρη είμαι, μωρή*» του λέω και ξεσπάμε σε γέλια. Ακόμα και σήμερα, όταν τον παίρνω τηλέφωνο, το θυμόμαστε και γελάμε. Ξαφνικά στην είσοδο γίνεται μεγάλη φασαρία, η πόρτα ανοίγει διάπλατα και μπαίνει μέσα η **Σοφία Αλιμπέρτη** καβάλα σε ένα άσπρο άλογο. Κάνει μια βόλτα ανάμεσα στο εκστασιασμένο πλήθος που την βλέπει και ουρλιάζει από ενθουσιασμό και αποχωρεί θριαμβευτικά.

Γεμίζω τις σακούλες με χαρτονομίσματα, τις μεταφέρω απέναντι στις τουαλέτες και τις παραδίδω στην Έλενα. Σε μια από τις επισκέψεις, τη βλέπω να κάνει χαρές και υποκλίσεις στη Μελίνα Μερκούρη και να την οδηγεί στην VIP τουαλέτα που διαθέτει το μαγαζί. «*Περάστε, περάστε, από εδώ κυρία Μελίνα*». Από το βάθος βλέπω να έρχεται η Βουγιουκλάκη. Μπροστά ηγαίνει ο Βλάσσης που προσπαθεί να ανοίξει χώρο ανάμεσα στο αγριεμένο πλήθος που έχει γεμίσει ασφυκτικά το μαγαζί. Ξαφνικά πετάγεται μια τρελή αδελφή, η Μανώλα η Μοσκίτο. Τη λέγαμε έτσι γιατί γύρναγε όλο το μαγαζί και ρούφαγε με ένα καλαμάκι όσα ποτά άφηναν οι πελάτες. «*Για να δω, μωρή, είναι πραγματικά τα βυζιά σου;*» λέει στην Αλίκη, πέφτει πάνω της και αρχίζει να της πασπατεύει το στήθος. «*Βλάσση! Βλάσση!*» φωνάζει έντρομη η Αλίκη, ο Βλάσσης γυρνάει, βλέπει τη σκηνή, ορμάει, αρχίζει τη Μοσκίτο στα χαστούκια, πιάνει την Αλίκη αγκαζέ και φτάνουν στις τουαλέτες. Την βλέπει η Έλενα «*Ααα! Δεν μπορώ να σας δεχτώ κυρία Αλίκη, έχω μέσα την κυρία Μελίνα. Μπορείτε να έρθετε σε λίγο;*» της λέει απελπισμένη γιατί βλέπει ότι θα χάσει το πουρμπουάρ. «*Δεν πειράζει, θα πάω στις αντρικές τουαλέτες!*» απαντάει το Αλικάκι και χώνεται στις αντρικές τουαλέτες. Δύο σκηνές θυμάμαι ακόμα. Στην πρώτη, είναι ξημερώματα, τι ξημερώματα; Η ώρα είχε πάει 10 το πρωί, το πάρτι είχε πια τελειώσει κι εγώ, λιώμα τελείως, μπροστά σε ένα βουνό από χαρτονομίσματα, να προσπαθώ να μετρήσω την είσπραξη της βραδιάς. Με είδε κάποια στιγμή ο Τάσος, με λυπήθηκε, «*Ασ' τα, θα τα μετρήσουμε εγώ κι ο Σπύρος*» μου λέει. «*Πήγαινε σπίτι σου να κοιμηθείς*». Στη δεύτερη σκηνή, είμαι στο σπίτι μου, μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου, μια ρημαγμένη Μαντάμ Μπατερφλάι και προσπαθώ να βγάλω τη στρουόκα του μακιγιάζ, που έχει γίνει δεύτερο δέρμα στο πρόσωπό μου. Αχ! βρε παιδιά, τι με βάζετε και τα θυμάμαι; Κλεισμένος μέσα στο σπίτι, από τη μια χαιρόμαι που τα έζησα όλα αυτά και από την άλλη λυπάμαι που η Μελίνα, η Αλίκη, ο Βλάσσης, η Σούλα Φρίκη, η Έλενα, η Μανώλα η Μοσκίτο και τόσοι άλλοι, δεν υπάρχουν πια...

*Ο Γιώργος Θ. Παυριανός είναι δημοσιογράφος και συγγραφέας. Το τελευταίο του βιβλίο «*Ζωντανός στο Zonars*» κυκλοφορεί από τις εκδ. Οδός Πανός

Όταν πριν από κάποιες μέρες η Σ.Π. μου πρότεινε να γράψω κάτι κι εγώ, για το θέμα που ετοιμάζε η ATHENS VOICE με αντικείμενο τα «στέκια», εκείνο που έκανα, πριν καθίσω στο κομπιούτερ για να γράψω, ήταν το να προσπαθήσω να καταλάβω τι σήμαινε για μένα η λέξη «στέκι». Προφανώς για τον καθένα από εμάς η λέξη «στέκι», στο νόημά της περιλαμβάνεται κάτι που το θεωρούμε «οικείο». Αυτός ο χώρος οφείλει να αποτελεί μια άλλη προσέγγιση του προσωπικού μας χώρου και συγχρόνως είναι ένας χώρος με «πλεονεκτήματα» καθώς περιλαμβάνει και ένα πλήθος κόσμου. Και προφανώς έχει να κάνει και με τις αναζητήσεις μας, σε κάθε συγκεκριμένη περίοδο.

Καθώς τα σκεφτόμουν όλα αυτά κατάλαβα πως δεν θα μπορούσα να καταλήξω σε ένα συγκεκριμένο «στέκι», γιατί απλώς οι χώροι άλλαζαν καθώς εγώ μεγάλωνα και συγχρόνως άλλαζαν και οι αναζητήσεις μου. Κατάλαβα, όμως, καθώς όλα αυτά περνούσαν από το μυαλό, ότι η λέξη «στέκι» περιελάμβανε πάντα δύο «σταθερές». Για να τις βρω χρειάστηκε να πάω πολλά χρόνια πίσω. Έτσι θυμήθηκα κατ' αρχάς την παιδική μου ηλικία. Είχα την τύχη να γεννηθώ σε μια εποχή που οι περισσότερες γειτονιές της Αθήνας, πέρα από αυτές που βρίσκονταν στο κέντρο, ήταν ακόμη χωματόδρομοι κι αυτό ήταν ένα μεγάλο πλεονέκτημα που δυστυχώς δεν ισχύει για τα σημερινά παιδιά. Τότε υπήρχε η «γειτονιά», οι δρόμοι ανάμεσα στα σπίτια, που καθώς τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούσαν ήταν ακόμη λίγα και δεν υπήρχαν και οι σημερινοί κίνδυνοι για τα παιδιά, είχαμε την ευκαιρία να μαζευόμαστε όλα τα πιτσιρικά, αγόρια και κορίτσια. Εκείνη την εποχή, θα ήμουν περίπου δέκα ετών, θα τελείωνα το διάβασμα γύρω στις 4 το απόγευμα και μετά θα κατέβαινα έναν δρόμο πάρα κάτω, εκεί που ήταν η γειτονιά μας και καθισμένος στα σκαλιά της εισόδου κάποιου σπιτιού θα περίμενα είτε να βγουν οι παιδικοί φίλοι και φίλες μου για να παίξουμε ό,τι παίζαμε τότε. Αυτό ήταν ίσως και το πρώτο «στέκι» μου. Τα σκαλιά κάποιου σπιτιού της γειτονιάς. Και σε γενικές γραμμές θα ήταν αυτό που πάντα θα αναζητούσα – με κάποιες παραλλαγές.

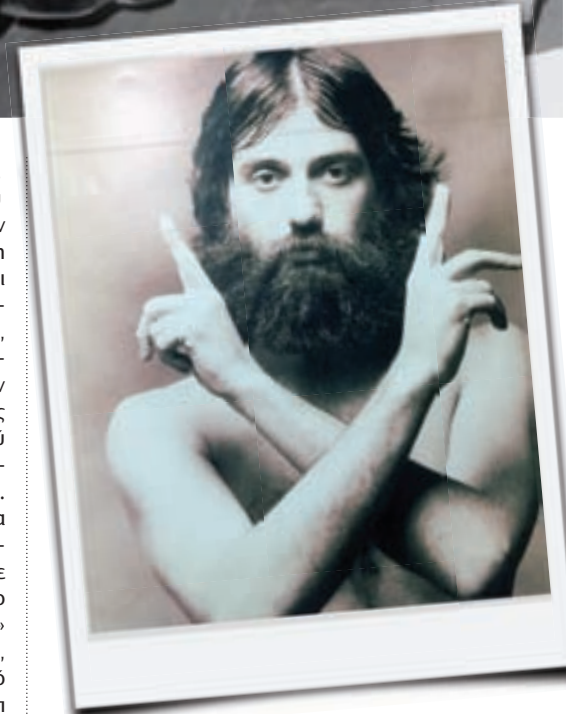
Αυτές οι δύο «σταθερές», που έλεγα πριν, καθορίζονται για μένα από δύο μικρές αλλά πολύ σημαντικές για μένα μικρές, απολαύσεις της ζωής. Η πρώτη είναι το να κάθονται κάπου χωρίς σκοπό, σε κάποιο καφέ σε εξωτερικό χώρο συνήθως – έτσι μεταφράστηκαν τα σκαλιά κάποιου σπιτιού της παιδικής μου ηλικίας – και να χαζέψω τον κόσμο. Κάποιοι κάνουν meditation. Το δικό μου meditation είναι το να κάθονται κάπου πίνοντας έναν καφέ και δυστυχώς ή ευτυχώς καπνίζοντας κι ένα τσιγάρο και να βλέπω τον κόσμο να περνάει. Η δεύτερη είναι το να συζητάω. Για να πω ότι, μια μέρα, ένα βράδυ, μια έξοδος ή μια επίσκεψη ήταν «καλή» και όχι χαμένος καιρός, θα έπρεπε απαραίτητα να περιλαμβάνει και κάποια συζήτηση. Γι' αυτό και όσα θα καθόριζα σαν «στέκια» στη ζωή μου, έπρεπε να συμπεριλαμβάνουν αυτά. Κάπου που θα μπορούσα να πάω και μόνος, κάπου που θα υπήρχε και κάποιος περαστικός ή μόνιμος, όπου θα μπορούσε να προκύψει απλώς ένα ευχάριστο απόγευμα, βράδυ ή πρωί, ή κάποιο «απρόοπτο» το οποίο δεν θα μπορούσε να προκύψει χωρίς να προηγηθεί κάποια συζήτηση. Το «στέκι» για μένα δεν ήταν κάποιος συγκεκριμένος χώρος, αλλά εκείνος ο χώρος που θα επέτρεπε όλα τα παραπάνω. Και υπήρξαν πολλοί τέτοιοι χώροι στη ζωή μου.

Όταν αλλάξαμε σπίτι, έχασα αυτές τις παιδικές παρέες και τη αίσθηση της γειτονιάς.

Στα 25 μου και μόλις είχα χωρίσει από την πρώτη μου σχέση, βρέθηκα μέσα σε μια μεγάλη παρέα που ο πυρήνας της είχε καμιά δεκαριά άτομα, αγόρια και κορίτσια, αλλά ο περιγύρος της, κα-

Το 1964 ο Άρης Τερζόπουλος χόρευε με φίλους χάλι γκάλι. Ένα χρόνο ακριβώς μετά αφήνει μούσια και μεταμορφώνεται σε αυτό που φαίνεται στη φωτογραφία κάτω.

θώς ο καθένας θα γνώριζε και κάποιους άλλους, ήταν κυριολεκτικά απέραντη και όλοι λίγο-πολύ γνωρίζονταν με όλους. Τότε, ανάμεσα στην Πρωτοχρονιά και το καλοκαίρι του 1970, συνέβη η μεγαλύτερη κοινωνική μεταλλαγή που έχει συμβεί ποτέ, τόσο εμφανισιακά όσο και στις συνήθειες, κυρίως σε ό,τι αφορούσε στις σχέσεις, είτε τις πάρα πολύ σύντομες είτε τις μακροχρόνιες. Όλα έγιναν ξαφνικά πάρα πολύ εύκολα. Στην εμφάνιση, ενώ μέχρι τότε το στυλ ήταν τελείως συντηρητικό, κοντά μαλλιά, γραβάτα και πολύ κλασικό ντύσιμο για τα κορίτσια, βρεθήκαμε όλοι με μακριά μαλλιά και γένια, χαιμαλιά κ.λπ. ενώ τα κορίτσια με εκείνα τα μακριά φορέματα των σέβεντις. Και με μεγάλη ευκολία στις καινούργιες γνωριμίες. Όλη αυτή η αλλαγή βρήκε για πρώτη φορά τον χώρο της σ' ένα καινούργιο κλαμπ που είχε ανοίξει στην Πλάκα. Το «**Τριπ**» –όνομα και πράγμα– με εκκωφαντική μουσική, Led Zeppelin, Jimi Hendrix κ.λπ. και ψυχεδελικό φωτισμό. Όμως ο εσωτερικός χώρος του Τριπ δεν ήταν ο ιδανικός. Ήταν καλύτερα απ' έξω που κάποια στιγμή κατέληγαν οι περισσότεροι με ένα ποτό στο χέρι και πολλές καινούργιες γνωριμίες.

Όλη αυτή η επιρροή των σέβεντις, με τα χρόνια μεταλλάχτηκε σε κάτι άλλο, που βρήκε την ιδανική του έκφραση στις «**9 Μούσες**» του **Κώστα Ζουγανέλη**, στην οδό Ακαδημίας και όλη αυτή η μεγάλη παρέα των 200 ή 300 ατόμων να βρισκόταν κάποια στιγμή εκεί κυρίως το Σάββατο το βράδυ. Οι «**9 Μούσες**» είχαν μια πίστα στη μέση, ένα μεγάλο μπαρ στη μια μεριά και πολλά τραπέζια για φαγητό στην άλλη. Έτσι, όμως, όπως ήταν και το συνήθειο της εποχής, σχεδόν ποτέ δεν καθόσουν όλη τη βραδιά στο τραπέζι που μπορεί να είχαμε κλείσει με την παρέα σου. Τι μια θα βρισκόσουν στο ένα τραπέζι και μετά στο άλλο ή στο παράλλο ή σε κάποια μεριά του μπαρ. Και αυτό ίσχυε για όλους. Με άλλη παρέα φίλων θα πήγαινες και πιθανόν με άλλη να έφευγες. Πατι στο επίκεντρο εκείνης της εποχής δεν ήταν ακριβώς το να πας κάποιο να φας ή να πιεις ένα ποτό, όπως

συμβαίνει τώρα. Το επίκεντρο τότε ήταν οι γνωριμίες. Και όλες αυτές οι μεγάλες και εναλλασσόμενες παρέες, το Σάββατο το βράδυ, όταν θα είχαμε φύγει άλλοι από τις «**9 Μούσες**» και άλλοι από την «**Αθηναία**» που το καλοκαίρι στεγαζόταν στους χώρους του Ιπποδρόμου, εκεί που τώρα βρίσκεται το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, θα βρισκόμασταν στο τέλος της βραδιάς μετά τις 3 το βράδυ στα «**Νούφαρα**» στο Κολωνάκι στην κάτω μεριά της Πλατείας, για μια υπέροχη μακαρονάδα καρμπονάρα και για άλλες εναλλασσόμενες παρέες και συχνά η βραδιά θα κρατούσε μέχρι το πρωί της Κυριακής. Εκεί, στο επίκεντρο θα βρισκόταν συνήθως ο **Βλάσης Μπανάτσος** με τη βροντερή όπως πάντα φωνή του και όταν τον «έπιανε» θα άρχιζε να μας λέει ιστορίες για τους Κινέζους, που κατά την άποψή του προέρχονταν από τη σκοτεινή μεριά της Σελήνης, και για τη Βασίλισσα της Αγγλίας η οποία ήταν στην πραγματικότητα ερπετό. Ίσως ο Βλάσης να ήταν ο πρώτος και πιο αυθεντικός συνωμοσιολόγος που συνάντησα ποτέ.

Για τη δική μου αντίληψη, όλα αυτά δεν ήταν παρά μια μετεξέλιξη της παλιάς αίσθησης της «γειτονιάς».

Τα καλοκαίρια, καθώς όλες αυτές οι παρέες ήταν και «αερομεταφερόμενες μεραρχίες» και συγχρόνως είχαμε ανακαλύψει τη Μύκονο, αυτός ο τρόπος ζωής θα μεταφερόταν εκεί. Ήταν η εποχή που είχαν δημιουργηθεί και δύο ονομαστά στεκία που άλλαξαν και το στυλ της διασκέδασης στη Μύκονο. Η «**Βεγγέρα**» των αδελφών Θεοδωρόπουλων και η «**Ιμπίζα**» του **Μπάμπη Πασάογλου**, που κάποια χρόνια αργότερα θα άλλαζε χώρο και όνομα και θα λεγόταν «**Αστρα**» με την εκπληκτική για την εποχή αισθητική του Μηνά, που τα διαμόρφωσε. Τόσο η «Βεγγέρα» όσο και τα «Αστρα» ήταν οι πρώτοι και σχεδόν μοναδικοί σχεδόν «All day & all night» χώροι, καθώς άνοιγαν από το πρωί για πρωινό και σχεδόν δεν έκλειναν ποτέ, ίσως μόνο για κάποιες ώρες πριν από το ξημέρωμα, για να ετοιμαστούν τα πρωινά. Ήταν εκείνα τα εκπληκτικά πρωινά που είχε λανσάρει ο **Μιχάλης Χαιρέτης** στην «Βεγγέρα» και που πάνω στον πάγκο θα έβρισκες ότι μπορούσες να φανταστείς.

Ένα άλλο δικό μου στέκι στην Αθήνα ήταν το «**Ενα**» του **Γιώργου Κούνδουρου**, στην αρχή της οδού Σκουφα. Το βασικό φαγητό ήταν μια μερίδα κεφτεδάκια με πατάτες τηγαντές, αλλά ιδιομορφία ήταν το ότι πάνω σε κάθε τραπέζι βρισκόταν κι ένα σκάκι. Αλλά η αληθινή «ατραξιόν» ήταν ο ίδιος ο Γιώργος Κούνδουρος, μάλλον ο πιο έξυπνος και φιλοσοφημένος άνθρωπος που έχω συναντήσει και που αργά το βράδυ παίρνοντας αφορμή από κάποια κουβέντα θα άρχιζε να μιλάει και τότε όλα τα τραπέζια θα σταματούσαν να συζητούν, να τρώνε ή να παίζουν σκάκι και θα άκουγαν τον Γιώργο να αναλύει τα φαινόμενα της ζωής. Είναι κρίμα που ούτε εγώ ούτε και κανείς άλλος δεν σκέφτηκε να μαγνητοφωνήσει αυτά που έλεγε ο Γιώργος Κούνδουρος.

Έτσι φτάσαμε σιγά-σιγά στη δεκαετία του '80. Και αυτό που διαμόρφωσε το στυλ και την αισθητική της εποχής, ήταν τα τελείως πρωτοποριακά μαγαζιά που είχε φτιάξει ο **Τάσος Μελετόπουλος**, το «**Εργοστάσιο**» στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, και το «**Αεροδρόμιο**» κοντά στο Ελληνικό, με το απαράμιλλο γούστο του, που σε αισθητική και νοτομία ξεπερνούσαν και τη Νέα Υόρκη.

Στη δεκαετία του '90 είχαν και πάλι όλα αλλάξει, όπως και οι συνθήκες της ζωής μου. Το καινούργιο στέκι για τότε έγινε η Πλατεία στο Κολωνάκι, η «**Λυκόβρυση**» ή το «**Τοπος**», όπου θα πήγαινα από το μεσημέρι, συνήθως μόνος για φαγητό και για καφέ και εφημερίδα και περιοδικά. Κάποιος φίλος, κάποια φίλη θα περνούσαν από εκεί και συχνά η παρέα στο τραπέζι, για κάποια ώρα ή για κάποιες ώρες, θα γινόταν αρκετά μεγαλύτερη. Τα τελευταία χρόνια αυτό που θα μπορούσα να καθορίσω σαν στέκι μου είναι το τένις κλαμπ **Loubier**, όπου θα πω έναν καφέ, θα συζητήσω με φίλους για αυτά που συμβαίνουν και για εκείνα που θα συμβούν και επίσης θα κάνω και καμιά μπαλιά στο τένις που συνήθως θα είναι αμφισβητούμενης τροχιάς και ποιότητας.

Καθώς όμως τα γράφω όλα αυτά και κοντεύω να τελειώσω, αρχίζω να καταλαβαίνω και ποιο ήταν πάντα το αληθινό «στέκι» της ζωής μου. Τα γραφεία της **Γυναίκας** και του **Κλικ** στο Μαρούσι, εκεί που πέρασα τα πιο δημιουργικά χρόνια της ζωής μου και γνώρισα τους φίλους που μαζί γράψαμε μια εποχή. Τα γραφεία αυτά που δεν ήταν ποτέ ακριβώς χώρος δουλειάς, αλλά εκεί που θα συναντούσα μαζεμένα τα καλύτερα ταλέντα της εποχής στον χώρο του περιοδικού Τύπου, θα πίναμε έναν καφέ, θα συζητούσαμε και συγχρόνως θα φτιάχναμε και το επόμενο τεύχος. Δεν αναπολώ ποτέ το παρελθόν μου, αλλά γι' αυτήν την ατμόσφαιρα παρέας και δημιουργίας, θα μπορούσα ενδεχομένως και να το κάνω...

Ο Άρης Τερζόπουλος είναι εκδότης

«Πάρκαρα εύκολα το Ντεσεβό μου στα ταλαιπωρημένα ρείθρα της Καλλιδρομίου», θυμάται ο Άρης Σφακιανάκης ▶

Ο Ένοικος

Του **ΑΡΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ***

πό πού είχε πάρει την ονομασία του δεν ρώτησα ποτέ. Να ήταν από την ταινία του Πολάνσκι; Γιατί όχι; Πάντως ένοικοι του Ένοικου ήμασταν τότε στα τέλη της δεκαετίας του '89 – κι όλη τη δεκαετία του '90 – μια πανοπερμία ανθρώπων της τέχνης. Από συγγραφείς –κυρίως συγγραφείς– έως ηθοποιοί, μουσικοί, σκηνοθέτες, εικαστικοί ακόμη και νεκροπομποί. Μάγειροι δεν υπήρχαν τότε ανάμεσά μας, το μάστερ σεφ θα επέσυρε, φαντάζομαι, τη χλεύη μας καθώς για εμάς μια μονάχα τροφή υπήρχε: η πνευματική. Εντάξει, και το αλκοόλ.

Ο Ένοικος βρισκόταν στις υπόγειες του λόφου του Στρέφη, στην οδό Καλλιδρομίου στα Εξάρχεια. Λίγο πιο εκεί είχε αυτοκτονήσει ο Άσιμος. Στη γωνία ήταν το *Καλλιδρόμιο*, πιο πέρα το *Άμα Λάχει* και το *Green Door*. Πάρκαρα εύκολα το Ντεσεβό μου στα ταλαιπωρημένα ρείθρα.

Είχαν μόλις αρχίσει να κυκλοφορούν τα πρώτα κινητά τηλέφωνα. Εγώ αρνιόμουν να υιοθετήσω αυτόν τον διάβολο, ισχυριζόμουν πως μια χαρά κανόνιζα τα ραντεβού μου και χωρίς δαύτο. Εξάλλου, δεν υπήρχε κανένας λόγος να κλείσει κάποιος ραντεβού; πήγαινε απλώς μετά τις δέκα το βράδυ στον Ένοικο. Εκεί θα συναντούσε κάθε καρυδιάς καρύδι. Από τον αείμνηστο Χρήστο Βακαλόπουλο έως τον Άρη Ρέτσο. Από τη Μάνια Παπαδημητρίου έως τον Δημήτρη Καταλειφό. Και βέβαια, την αφρόκρεμα των συγγραφέων με προεξάρχοντα τα χρυσά παιδιά της γενιάς του '80 Πέτρο Τασόπουλο και Άρη Σφακιανάκη. Ο τρίτος της γενιάς μας, ο Βαγγέλης Ραπτόπουλος πέρασε για λίγο από εκεί, δεν ταίριαξε με τον χώρο και δεν εμφανίστηκε ξανά. Ήρθαν και νεότεροι –συγγραφικά εννοώ– ο Γιώργος Ξενάριος (που με πάντρεψε αργότερα), ο Ξενοφών Μπρουντζάκης, ο Σωτήρης Δημητρίου, ο Γιώργος Ίκαρος Μπαμπασάκης κι ένα σωρό άλλοι, ανάμεσα στους οποίους και πολλοί ποιητές. Ο ιδιοκτήτης του Ένοικου, ο Βαγγέλης, ζωγράφος ο ίδιος, είχε την ιδέα να κορνιζώσει τα εξώφυλλα των βιβλίων όσων συχνάζαμε εκεί και να στολίσει τον τοίχο του μαγαζιού που οδηγούσε στις τουαλέτες.

Αχ, εκείνες οι τουαλέτες στις οποίες έφτανες από μια στενή σκάλα σε ένα είδος ημιωρόφου. Το ανέβασμα εκείνης της σκάλας σε έφερνε –ενώ οι υπόλοιποι θαμώνες κοιτάζαν άλλοτε

μοχθηρά κι άλλοτε με επιδοκίμασία– σε δυο στενούτσικες καμπίνες που κάθε βράδυ στεναζαν από ερωτική ευωχία. Εκείνη την εποχή οι τουαλέτες των μπαρ ήταν ιδανικές για ένα γρήγορο σβήσιμο του πάθους ανάμεσα σε δυο ποτά. Κάθε βράδυ με διαφορετικό πρόσωπο – η προσφορά ήταν απεριόριστη. Οι κοπέλες κοιτάζαν εκστατικά τους συγγραφείς κι εμείς δεν ορρωδούσαμε προ ουδενός. Λογοτεχνία εκστατική! Αγία αλκοόλη!

Εκείνο τον καιρό δεν είχαν αρχίσει ακόμα να εμφανίζονται οι λίστες με τα μπεστ-σέλερ κι έτσι εμείς οι αγνοί και άδολοι λογοτέχνες συζητούσαμε φλογερά περί νουβό ρομάν και μοντερνικότητας, αναλύαμε περισιπούδαστα νέους τίτλους βιβλίων και κριτικάραμε καλοπροαίρετα ο ένας τα πονήματα του άλλου. Ωσπου ήρθαν οι λίστες με τα μπεστ σέλερ και η μόνη ερώτηση που άκουγες πια να απευθύνει ομότεχνος σε ομότεχνο ήταν: «Πόσα πούλησες;» Τότε άρχισε κι ο φθόνος στο εσνάφιο. Όταν ένιωσα πια ότι τα κορνιζαρισμένα μου εξώφυλλα στον τοίχο του μπαρ είχαν να αφηγηθούν περισσότερα από εμένα για εκείνο το μέρος, έβαλα ρότα για αλλού. Όμως ο Ένοικος θα είναι πάντα στην καρδιά μου σαν μια έπαληξη ρομαντική της προ γάμου εποχής μου.

**Ο Άρης Σφακιανάκης είναι συγγραφέας, δημοσιογράφος και Ελεγκτής Εναέριας Κυκλοφορίας*

© ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Νύκτες στο Graffiti

Ένα ταξίδι στο πιο hip, ιστορικό κλαμπ της Αθήνας

Του **ΓΙΑΝΝΗ ΝΕΝΕ***
(panikoval500@gmail.com)

H

ταν, επί 15 χρόνια στη ζωή της νυχτερινής Αθήνας, κάτι σαν την Κολυμπήθρα του Σιλβάμ: μετά τις 12, κατηφόριζαν όλοι εκεί για να ξεπλύνουν (με αλκοόλ) τις αμαρτίες τους και να αποκτήσουν καινούργιες.

Από το 1988 και μέχρι τις αρχές των 00s όταν έκλεινε το Κολωνάκι, Aleko's Island, Alexanders και τα περιφερειακά, όλο το gay crowd της πόλης και οι φίλες τους «περνούσαν από το Graffiti», ένα κλαμπ στον 4ο (ή μάλλον 3ο) όροφο μίας σύχρηστης, εγκαταλελειμμένης πολυκατοικίας σε ένα στενό στο κέντρο της πόλης, για να συνεχίσει η νύχτα λίγο πιο σκληρά.

Το Graffiti πέτυχε την Ομόνοια στην ωραιότερη στιγμή της, από τα 60s και μετά: μόλις χτύπαγαν μεσάνυχτα, ειδικά τα Σαββατόβραδα, όλη η Αθήνα περνούσε από την ολοζώντανη πλατεία για να πάρει τις κυριακάτικες εφημερίδες φρέσκιες από το τυπογραφείο, τα ξένα περιοδικά από τα φορτωμένα με τον παγκόσμιο Τύπο περίπτερα και να διώξει τις λιγούρες από το πιάμα, με street food που δεν ήταν από γκουρμέ καντίνα αλλά είχε πολλή περισσότερη πλάκα γιατί εκεί συναντούσε όσους έψαχνες να βρεις αλλά δεν είχες το τηλέφωνό τους. Ήταν τα χρόνια που δεν υπήρχαν κινητά, αλλά υπήρχαν Στέκια.

Το κλαμπ το άνοιξαν δύο φίλοι, ο μακαρίτης **Γιώργος Σταυριανός** και ο **Γιώργος Καρακελάφης**. Μία πολυκατοικία με έρπημα γραφεία, στον 4ο (ή μάλλον 3ο) όροφο της οποίας υπήρχε η φαρμακαποθήκη όπου δούλευε ο Σταυριανός. Όταν η φαρμακαποθήκη έκλεισε, ο Γιώργος νοίκιασε τον χώρο αποφασίζοντας να κάνει ένα κλαμπ σαν να βρισκόταν στην κρεαταγορά της Νέας Υόρκης. Hip και γεμάτο γκράφιτι.

Η οδός Ξούθου είναι ένα μικρό ανήλιαγο στενό. Η μία άκρη της έβγαζε στα κλαρίνα και στα μικρά, κομψά μπουρδελάκια της Μενάνδρου. Η άλλη άκρη της βγάζει στο αστυνομικό τμήμα της Ομόνοιας, στο οποίο συχνά ο Σταυριανός έστελνε πεσκέσι μπουκάλες γουίσκια στους μπάτσους. Στριμωγμένη, απέναντι από την είσοδο του Graffiti ήταν και η μικρή, διακριτική είσοδος της ιστορικής γκέι σάουνας της Αθήνας μέσα στην οποία πολλά κορμιά, γνωστά και άγνωστα, έχουν ιδρώσει. Τον ιδρώτα που έρρεε όμως στην τοιμεντένια πίστα, με τους ανεμιστήρες και τα συρματοπλέγματα στο Graffiti, καμία σάουνα δεν μπορούσε να αντικαταστήσει. Αφού περνούσε την πρώτη πόρτα, στο ισόγειο, με τον σωματώδη, καραφλό Βαγγέλη (τον είδαμε χρόνια αργότερα drag queen με μεγάλη επιτυχία), ανέβαινες με το ασανσέρ του τρόμου, που έτριζε και μύριζε μία ανάμνηση παφούμ με λέδερ, αλκοόλ, πόπερς και μπεντζίνα, στον τέταρτο όροφο κι εκεί σε υποδεχόταν ένας ευγενικός κύριος που σου έδινε το χαρτάκι εισόδου. Το μπαρ του 4ου ήταν ένα είδος προθάλαμου, σαν λιτό, παλιομοδίτικο ποτάδικο. Ψηλά σκαμπό, ντίβες του Χόλιγουντ στον τοίχο, μουσική άλλα αντ' άλλα από κασέτες που έβαζε ο υπέροχος Κάρλο, ένας Αργεντίνος μπάρμαν που έκαιγε καρδιές σαν κάφτρα επάνω σε πολυέστερ. Εκεί συνήθως καθόταν η **Μάρβα Βελλιανίτη**, φάσιον έντιμωρ και μοσέμ Αθηναία, απολαμβάνοντας πάντα «ένα Perrier». Η απάντηση σε αυτό ήταν «Σιγά, μωρή Παριζιάνα. Πες εκεί, μία γκαζόζα».

Ο προθάλαμος με την γκαρνταρόμπα και το κόκκινο τηλέφωνο – με ένα δίφραγκο τηλεφωνούσες – είχε και τον τοίχο με τα αυτόγραφα. Θαμώνες, ονόματα, love 4 ever, σκίτσα, ανάμεσά τους η υπογραφή της **Μαίρης Χρονοπούλου** (θαμών) και των **Bronski Beat** – του πρώτου γκρουπ του Jimmy Somerville. Εδώ η ιστορία είναι ότι όταν οι **Bronski Beat** είχαν έρθει στην Αθήνα για εμφάνιση σε παραλιακό κλαμπ, μετά, μη θέλοντας να πάνε με τη δισκογραφική τους εταιρεία για φαγητό, αναζήτησαν gay night out και η **Νίκη Βίσιον**, τότε υπεύθυνη στο PR, με παρακάλεσε να τους «πάω κάπου». Φυσικά, τους πήγα στο Graffiti: ενθουσιάστηκαν, πέρασαν τέλεια, έγραψαν τα ονόματά τους στον τοίχο και μάλιστα ο Steve Bronski έφυγε με δεσμό που τον πήρε και μαζί του στο Λονδίνο.

Το κόλπο στο Graffiti ήταν ότι το κυρίως κλαμπ ήταν στον 3ο, αλλά έμπαινες από τον 4ο. Καλύτερος έλεγχος για θεμιτούς και ανεπιθύμητους αλλά και λαβυρινθοειδής περιπέτεια για να κατέβεις όταν την ίδια ώρα ανέβαιναν άλλες. Το καλό με εκείνη τη θεόστενη κατάμαυρη σκάλα ήταν ότι, και να έπεφτες, δεν έπεφτες: δεν είχε χώρο. Το Graffiti, μαύρο με μικρές τούβλινες παρεμβάσεις και κατεβασμένες λαμαρίνες σαν στόρια καταστημάτων γεμάτα εικόνες με σπρέι, τίμησε δεόντως τη νεοορκεζική «γραμμή Keith

Haring». Ήταν οι μέρες που η gay κουλτούρα είχε περάσει στη ζωή των μεγάλων πόλεων όχι σαν περιθώριο αλλά με δυνατή φωνή (για πρώτη φορά), διεκδικώντας όχι μόνο χώρο για να ερωτευθεί και να διασκεδάσει αλλά και να διαδηλώσει, να ζητήσει προστασία από το AIDS – ήταν οι μέρες που όσο πιο πολύ διασκεδάζαμε και δημιουργούσαμε σχέσεις φιλίας και εμπιστοσύνης, τόσο πιο πολλούς φίλους χάναμε από εκείνη την καταραμένη αρρώστια.

Η αγάπη στο Graffiti έβγαίνει από παντού, ξεχειλίζει από τα ποτήρια, τα κεράσματα, απλώνονται στο μικρό, γωνιακό dark room όπου έβλεπες μόνο κάφτρες και λευκά δόντια να δουλεύουν, ξεχυνόταν από τα πχειά, έλιωνε στον χορό μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Το κλαμπ είχε απενοχοποιήσει όλες τις μουσικές αλλά δεν έχανε τον χαρακτήρα του σαν prog dance μεταμφιεσμένο σε pop. Μέσα από το μικρό, σιδερόφρακτο DJ booth είχαν περάσει πολλοί όπως ο **Δημήτρης Πάντσος**, ο **Νικήτας Καραγιάννης**, οι δύο **Στέρεο Νόβα**, ακόμα κι ο υπογράφων κάθε Τετάρτη με ροκ, όπου δεν πατούσε άνθρωπος. Όλοι όμως υποκλινόμασταν στον **DJ Mikee** που μας είχε στα πατώματα. Τα «ξαφνικά» στο Graffiti συνέβαιναν πραγματικά ξαφνικά, όταν για παράδειγμα ο Σταυριανός αποφάσιζε να παραγγείλει σουβλάκια για όλους. Ή όταν, σε κάποια έφοδο της αστυνομίας (παραβίαση ωραρίου;) οι δύο Πύργηδες πρόλαβαν και μάζεψαν όσους υπήρχαν στο κλαμπ, τους έβγαλαν από ένα παραθυράκι του φωταγωγού σε μία ταρατσα του ακάλυπτου και περιμεναν, σκυφτοί και χωρίς κίχ όλοι, να περάσει ο κίνδυνος.

Ξαφνικά συνέβαιναν και τα drag show, όπως όταν ο **Γιάννης Αγγελάκης-Τάρα** είχε τραγουδήσει Σοφία Βόσσου στην Eurovision, ο **Πασκάλ Καραγιαννάκης**, πιο λεπτός κι από κλαράκι είχε ντυθεί Divine και για το ίδιο πάρτι, ένα απολαυστικά αστέιο κορίτσι, η **Φάνυ Πολέμη**, ντυμένη αλάνθαστα Michael Jackson τραγούδησε το «Dirty Diana» με ελληνικούς στίχους «Μωρή Βρωμιάρα» για ένα πάρτι. Στο ίδιο εκείνο πάρτι, πάνω στην έξαρση, κάποιοι, κάπως, κανείς δεν κατάλαβε πώς, είχαν γκρεμίσει κάτι μέσα από το μαγαζί και το χάραμα μας βρήκε να χορεύουμε πάνω στα μπάζα με πρώτο και πιο λυσοσασμένο τον **Ιάσονα Τριανταφυλλίδη**.

Ήταν πια η εποχή που το Graffiti είχε γίνει τουριστικός προορισμός της hip Αθήνας. Είχε ήδη τραβήξει το ενδιαφέρον του **Κωστόπουλου** (είχε έρθει μάγικα, με την

καλλονή, Αυστραλέζα Φιλίππα Μάθιους στο πλευρό του), του **Λαζόπουλου**, ξέρεις τώρα, φωτογράφων και άλλων lifestyle πρακτόρων. Το πρώτο κοινό όμως του μαγαζιού, αγόρια και κορίτσια gay με πολλές παραλλαγές, το κρατούσε αλώβητο, παρά μόνο επέτρεπε τους ξένους σε ώρες και μέρες επισκέψεων. Τα club kids του Graffiti ήταν ήδη ή έγιναν πρώτες φίρμες στον χώρο του design, των περιοδικών, της μουσικής, της μόδας, του κινηματογράφου. Από τον **Απόστολο Μπρόπουλο**, τον **Μιχάλη Πάντο**, τον **Γιάννη Κολιόπουλο** (καταπληκτικός Hellraiser), την **Κλειώ Χατζηστεφάνου**, τον **Γιώργο Πανόπουλο**, τον **Νίκο Πατρελάκη** και την **Μελίτα Κάραλη**, τον **Πάνο Κούτρα**, τον **Μάρκελλο Νύχτα**, τον **Βασίλη Ζούλια**, τον **Σταύρο Ζαλμά**, τον **Κύριο Κρίτωνα**, τον **Λευτέρη Αντωνούλη** και πολλούς ακόμα, καθώς και μικρότερης ηλικίας party animals που έρχονταν και παρακαλούσαν στην είσοδο να μπουν «έστω και για λίγο». Μία τέτοια φιγούρα ήταν ένα κοντό, κατάμαυρο πανκ κορίτσι, σαν κόρη της Siouxsie Sioux, που ήθελε να την φωνάζουμε Τούρνα – γιατί ήταν πάντα τούρνα. Συχνά ο Σταυριανός άφηνε τα μικρά να μπουν αλλά αυστηρά «όχι αλκοόλ». Λες και χρειάζονται αλκοόλ στο Graffiti.

Τον δείκτη εξαλλοσύνης στο κάτω κλαμπ τον ανεβοκατέβαζαν τα δύο αστέρια του μαγαζιού, στο μπαρ, ο **Θεοδόσης** και ο **Κώστας** (τους χάσαμε και τους δύο...). Με ένα λουκ από gym bunnies μέχρι Μαίρες Χρονοπούλες, είχαν κοφτερό χιούμορ και ακαριαία αντανάκλαστικά. Όταν σε κάποιο πάρτι ο Κώστας είχε ντυθεί νύφη και ανέβηκε επάνω στο μπαρ, ο Θεοδόσης από κάτω και από λάθος έβαλε φωτιά στο νυφικό. Το πάρτι άναψε για τα καλά, οι δύο Πύργηδες κόντεψαν να πάθουν συγκοπή πριν καούμε όλοι μαζί ζωντανοί στο Κούγκι, ήρθαν οι ενισχύσεις, το νυφικό έσβησε και ο χορός συνεχίστηκε μέσα στους αφρούς – αδειάσαμε επάνω μας όλους τους πυροσβεστήρες του μαγαζιού.

Πολύ δικαιολογημένα, δεν θυμάμαι άλλα.

Πριν λίγα χρόνια είδα την Ξούθου σε ένα τηλεοπτικό ρεπορτάζ για τους μετανάστες. Εκεί που ήταν το Graffiti σήμερα ζουν άνθρωποι σε άθλιες συνθήκες. Ήταν μία υπενθύμιση ότι οι ζωές περνούν, αφήνουν το ίχνος και τις ιστορίες τους επάνω στους τοίχους, αλλά τα κτίρια μένουν εκεί, ακίνητα, γνωρίζοντας τα πάντα.

*Ο Γιάννης Νένες είναι δημοσιογράφος και μουσικός παραγωγός στον Athens Voice Radio 102,5 καθημερινά 10:00-12:00 εκτός σκ

▲ Ο Πασκάλ Καραγιαννάκης ως Divine, σε πάρτι του Γιάννη Νένε.

◀ Ο Γιάννης Νένες με τη Μαρίνα Ζουμπουλάκη, στο Graffiti, 1989.

Balthazar, η ιστορία (της Αθήνας)

Το μαγαζί-concept, που άλλαξε τη βραδινή ζωή της πόλης

Της **ΜΑΝΙΝΑΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ***

Σπάω το κεφάλι μου να θυμηθώ επώνυμους στο "Balthazar" κι έχω κολλήσει σε μια εικόνα: ο **Λάκης Γαβαλάς**, με μπρονζέ πουκαμισο-ειδές ανσάμπλ πολύ προχωρημένο, πολύ μαυρισμένος κι ας ήταν αρχές Ιουνίου, με παπούτσια-πλατφόρμες, αγκαζέ με τη **Νατάσσα Λιακουνάκου**, κούκλα, εξίσου μαυρισμένη και ντυμένη αιθέρια, γερμένη απαλά στο μπράτσο του. Το φόρεμα της Νατάσσας ήταν κρεμλευκό, άφηνε τους κοιλιακούς στη φόρα και κυμάτιζε στο ελαφρύ αεράκι. Το θυμάμαι, γιατί κάποιος μου είπε πόσο είχε κοστίσει και δεν έχω συνέλθει ακόμα από το σοκ. Μπορεί βέβαια να μην είχε αεράκι καθόλου, να τη βλέπω έτσι τη Νατάσσα λόγω της βραδιάς... που όμως άντε να βρω τώρα τι είδους βραδιά ήτανε: πάρτι γενεθλίων ή επετείου στο "Balthazar"; Γκαλά; Συγκέντρωση πολλών επωνύμων στα χεί τους; Ένα συνηθισμένο βράδυ, αρχές καλοκαιριού, στο κέντρο της Αθήνας, σε έναν κήπο που έμοιαζε (και εξακολουθεί να μοιάζει) πιο εξοχικός και ταυτόχρονα πιο κοσμικός από την Ίμπιζα; Για εννέα ευτυχισμένα χρόνια, έμεινα σε ένα διαμέρισμα ακριβώς απέναντι από το "Balthazar". Όταν μετακόμισα εκεί, ο προηγούμενος ένοικος, φίλος δημοσιογράφος **Γιώργος Ευσταθίου** μου είχε πει «Θα περάσεις υπέροχα τα καλοκαίρια στο μπαλκόνι, αν έχεις κιάλια θα χαζεύεις τον κήπο του "Balthazar"!». Δεν είχα κιάλια. Κατέβαινα όμως στον κήπο του "Balthazar" για ψύλλου πύδημα, διατακτικά τις πρώτες χρονιές, που δεν είχα μάθει ακόμα τα «παιδιά», τους ιδιοκτήτες και εργαζόμενους, πιο τσουπωτά, όσο περνούσε ο καιρός κι έπαιρνα αέρα. Ο θάνατος ήταν στην έξω πόρτα, κι αν είχε ενδιαφέρον το πάρτι, η βραδιά, η ατμόσφαιρα, μου το έλεγε χωρίς να το λέει. Η Τζένη και η Λίζα ήταν στις δημόσιες σχέσεις – κούκλες, και καταπληκτικά κορίτσια. Ο κήπος, δροσερός, περιποιημένος, με κάτι από Αλεξάνδρεια (ήδη νοσταλγικό στα 90s), μου φαινόταν πιο όμορφος στις αρχές κάθε καλοκαιριού, λες κι είχε σημειώσει προόδους μέσα στον χειμώνα, που το μαγαζί λειτουργούσε μόνο «μέσα».

Νωρίς ένα βράδυ καθημερινής, στο βάθος του κήπου πήρα συνέντευξη από τον Νίκο **Σεργιανόπουλο**. «Μου θυμίζει λίγο τη Δράμα», είχε πει ο Νίκος για τον κήπο σε σχέση με την πατρίδα του, «τυχερή είσαι που μένεις απέναντι, είναι σα να μένεις στη Δράμα!». Στη Δράμα βέβαια δύσκολα συναντούσες μαζεμένους μέσα σε μια βραδιά τη **Ζωή Λάσκαρη**, τον **Κωνσταντίνο Μαρκουλάκη**, τον **Ντίνο Πετράτο**, τη **Ναταλία Δραγούμη**, τη **Βαλέρια Χριστοδουλίδου**, τον **Νίκο Μουρατίδη**, τον **Ντέμη Νικολαΐδη**, τη **Δέσποινα Βανδή**, τη **Γωγώ Μαστροκώστα**, τη **Δήμητρα Ματσούκα**, τον **Κλέωνα Γρηγοριάδη**, τον **Νίκο Χατζηνικολάου**, τον **Χριστόφορο Παπακαλιάτη**, την **Ελένη Μενεγάκη**, τον **Γιάννη Πρετεντέρη**, τη **Μιμή Ντενίσση**, τον **Τάκη Ζαχαράτο**, για να αναφέρω στην τύχη μερικά –πολύ λίγα– ονόματα. Για την ακρίβεια, πουθενά αλλού δεν συναντούσες μαζεμένο τόσο λαμπερό κόσμο που ήξερες αμυδρά ή καλά-καλά, από την τηλεόραση ή τα περιοδικά – σάιτ δεν υπήρχαν ακόμα τότε. Το people watching ήτανε στάνταρ δραστηριότητα για τους μη-διάσημους θαμώνες του "Balthazar". Το οποίο είχε πάντοτε εξαιρετικό φαγητό, όσους σεφ κι αν άλλαζε – αν και τα τελευταία χρόνια έχει δέσει η συνεργασία τους με τον ταλαντούχο Χριστόφορο Πέσκια. Κανένας δεν πήγαινε στο «B» για ένα ξερό φαγητό, βέβαια (κι ας μην ήτανε ποτέ ξερό, κι ας θυμάμαι ακόμα τα σουβλάκια-κοτόπουλο). Πήγαινες για το χάζι, για ένα-δύο-πέντε ποτά, για την έξοδο, που γινότανε κοσμική ακόμα κι αν ήσουνα με το τζιν, μια και όλοι οι άλλοι ήτανε στην τρίχα. «Με το τζιν» ήσουν επειδή έφτανες κατευθείαν από τη δουλειά, και η δουλειά σου ήτανε σε γυρίσματα σίριαλ, διαφημιστικού ή ταινίας, σε περιοδικά, σε διαφημιστική ή δισκογραφική εταιρεία, σε ραδιόφωνο, τηλεόραση ή σε εταιρεία παραγωγής. Μιλάμε για πολλά χρόνια χλιδής των Μίντια, μια και το «B» άνοιξε το 1973. Πέρασε ολόχρυσες εποχές, τις οποίες πέτυχα τσακ-μπαμ, από το 1999, που κατοικήθηκα απέναντί του, μέχρι το 2008, που μετακόμισα... Το κτίριο είναι υπέροχο, νεοκλασικό του 1897, κάποτε

ήτανε το σπίτι της Κυβέλης. Σε προδιαθέτει σαν ατμόσφαιρα από την ώρα που περνάς τη δαντελωτή σιδερένια πύλη της εισόδου: σαν να μπαίνεις σε άλλη εποχή, μαζί και σε άλλη διάσταση. Οι φωτισμοί είναι πάντοτε οι πιο μελετημένοι, για βραδινό μαγαζί – όλες και όλοι δείχνουμε ωραίο στο ζεστό φως που με κάποιο τρόπο μιμείται το φως των κεριών. Στο «B» έκανα ένα τουλάχιστον πετυχημένο προξενικό: γνώρισα την αγαπημένη δημοσιογράφο **Κάτια Δημοπούλου** στον **Νίκο Κούλη**, οι οποίοι μετά παντρεύτηκαν ωραϊότατα. Έκανα κι άλλες συνεντεύξεις εκεί, επειδή μου άρεζε τόσο ο κήπος κι επειδή η μουσική ήτανε στη σωστή ένταση. Έπιασα κουβέντα με τη **Μιμή Ντενίσση**, και τη **Ζωή Λάσκαρη**, γυναίκες που δεν ήξερα προσωπικά αλλά θαύμαζα ή/και συμπαθούσα. Ίσως έπαιρνα θάρρος επειδή έπινα πολλά φραουλένια Strawberry Daiquiris, και πουθενά δεν έχω πει καλύτερα. Η Ζωή καθότανε συνήθως στο πάνω αριστερά τραπέζι, μπαίνοντας. Η Μιμή, στο ακριβώς απέναντι, πάλι στην υπερψωμένη αριστερή πλευρά του κήπου. Τη θυμάμαι ένα καλοκαιρινό βράδυ, πολύ λαμπερή και όμορφη, να τρώει με τον πρώην υπουργό Οικονομικών, **Νίκο Χριστοδουλάκη**. Φορούσε ένα ζαχαρί ταγιέρ με χρυσαφένιο πουκάμισο – η Μιμή, όχι ο υπουργός. Μερικά βράδια κατεβαίναμε νωρίς, πριν πλακώσει ο κόσμος, με τον (μικρό τότε) πρώτο μου γιο, που τρελαινόταν για το πικάντικο κοτόπουλο-σατάου του «B». Ο αέρας μέσα στον κήπο μοσχοβολούσε αρώματα λουλουδιών, και διάσημων οίκων μόδας, όσο περνούσε η ώρα. Το προσωπικό ήτανε άψογο, όλοι οι εργαζόμενοι έμοιαζαν να είχανε έρθει κατευθείαν από μοντελάδικα. Πολλές κανονικές μοντέλες επίσης ερχόντουσαν κατευθείαν από μοντελάδικα – αν πήγαινες αργά, όταν πια το μπαρ ήταν γεμάτο, έψαχνες με αγωνία κάποιον να καθίσεις για να μην αισθάνεσαι η κοντύτερη κοντή εκεί μέσα. Μιλάμε πάντα για την εποχή της χλιδής των Μίντια-και-όχι-μόνον, 80s-90s-00s... όταν τα καλοκαίρια στο «B» έμοιαζαν με γυαλιστερά εξώφυλλα περιοδικών, με πλατό φωτογραφίσεων ή γυρισμάτων, με υπερπαραγωγές φροντισμένες ως την τελευταία λεπτομέρεια. Με το "Frankie & Grace", για να μας φέρω στο Σήμερα. Τη μέρα που μετακόμισα, βρήκα σ' ένα συρτάρι πράγματι ένα ζευγάρι κιάλια. Τα παράτησα στο μπαλκόνι του άδειου διαμερίσματος, απέναντι από το «B», ανάμεσα στις δύο τεράστιες γλάστρες του Γιώργου Ευσταθίου, που δεν κατάφερα να τις κουβαλήσω στο καινούργιο σπίτι. Ελπίζω κάποιος να τα χρησιμοποιεί αυτά τα κιάλια. Για να χαζεύει τον ωραίο, καλοκαιρινό κήπο του «B» φέτος, κι όλα τα επόμενα λαμπερά καλοκαίρια του...
**Η Μανίνα Ζουμπούλακη είναι συγγραφέας, σεναριογράφος και δημοσιογράφος*

Για τη δικιά μου γενιά, μια νέα λαμπρή νυχτερινή έκπληξη ήρθε στα μέσα της δεκαετίας του '70, μόλις τέλειωσα το σχολείο. Μέχρι τότε, όλο το παιχνίδι της νυχτερινής διασκέδασης παιζόταν στις «9 Μούσες» του Μυκονιάτη Κώστα Ζουγανέλη. Το ιστορικό αυτό μαγαζί αφού έγραψε τη δική του ιστορία στο νησί των Ανέμων συγκεντρώνοντας όλο το ανφάν γκατέ του διεθνούς τζετ σετ τα καλοκαίρια στη Μύκονο, στη συνέχεια μετακομίζει στην Αθήνα, στην οδό Ακαδημίας, και εκεί γράφει μία ακόμα ιστορία που δεν πρόλαβα να ζήσω.

Το 1976 όμως το νέο κυκλοφόρησε από στόμα σε στόμα σε όλο τον στενό κύκλο της κοσμικής Αθήνας: οι Μούσες θα έκλειναν, αλλά ο Ζουγανέλης θα άνοιγε ένα κλαμπ-ρέστοραν που όμοιό του δεν είχε δει η πόλη. Η φήμη έλεγε ότι θα είχε δυο αίθουσες, στη μία θα λειτουργούσε το κλαμπ και στην άλλη το καλύτερο εστιατόριο που είχε ποτέ φανταστεί η Αθήνα με διεθνή κοσμοπολίτικη κουζίνα, εξού και το όνομα 9+9 για τη διττή λειτουργία του χώρου. Το ενδιαφέρον ήταν ότι ο Ζουγανέλης αντί να διαλέξει την ασφάλεια της πιάτσας γύρω απ' το Κολωνάκι, πήγε με αυτοπεποίθηση σε μια περιοχή που ποτέ δεν υπήρχε κάτι ανάλογο κοντά ή γύρω, σε ένα στενάκι δίπλα στο Παναθηναϊκό στάδιο, στο Παγκράτι.

Το καλό το μαγαζί φαίνεται απ' τη πόρτα του και εδώ η πόρτα ήταν απ' την αρχή αυστηρή και επιλεκτική. Απ' τη πρώτη φορά που πήγα στο 9+9 ως την τελευταία, υπήρχε πάντα μια ουρά και ένας μικρός αγώνας για να μπει μέσα, εκτός αν είχες καταφέρει να έχεις κάνει κράτηση στο εστιατόριο. Ο Κώστας, ο πορτιέρης, πάντα εκεί με χαμόγελο αλλά και αποφασιστικότητα να κρατήσει το στίλ των θαμώνων στο επίπεδο που αναλογούσε σ' έναν τέτοιο χώρο.

Ανεβαίνοντας τα δυο σκαλάκια της εισόδου και μπαίνοντας στα *Εννιάρια*, δεξιά ήταν η αίθουσα με τους φιμέ καθρέπτες που ήταν το κλαμπ. Όπως τη θυμάμαι ήταν-δεν ήταν 70 τετραγωνικά. Αυτός ο χώρος κατάφερε να χωρέσει ό,τι πιο γοητευτικό, μοδάτο και κοσμικό είχε η Αθήνα εκείνα τα χρόνια. Απ' τον Μπίλυ Μπο με τον Τσέλιο και τις μοντέλες τους, μέχρι παιδιά σημαντικών οικογενειών της πόλης αλλά και μας, που σαν παιδιά μας άρεσε να νιώθουμε μέρος αυτής της λαμπερής παρέας. Νιώθαμε ότι είμαστε ανάμεσα στον «καλό κόσμο», όπως, φαντάζομαι, ένιωθαν όσοι πήγαιναν στο Studio 54 που άρχισε να γίνεται γνωστό λίγα χρόνια μετά. Πα εμάς τα Εννιάρια έγιναν το δικό μας Στούντιο 54, κι ας μη μπήκε ποτέ μέσα καμία Μπιάνκα Τζάγκερ πάνω σε άσπρο άλογο. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι θα συναντούσες και θα λικνιζόσουν δίπλα στις πιο όμορφες και κομψές υπάρξεις. Εκεί τα καλά κορίτσια γνώριζαν τους καλύτερους γαμπρούς και εκεί γινότουσαν τα καλύτερα πάρτι. Επίσης εκεί ξεκινούσαν οι τάσεις και οι μόδες σε μουσική, ρούχα, τα πάντα!

9+9

Το αθηναϊκό στούντιο 54

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΖΥΜΟΥΡΗ *

Όχι μόνο αποκριάτικα πάρτι αλλά και εντιόριαλ μόδας στήθηκαν με ντεκόρ τους χώρους του 9+9. Στις φωτό μοντέλα ποζάρουν στον φακό του Τάκη Διαμαντόπουλου για εντιόριαλ μόδας το περιοδικού Sored.

Απ' την αριστερή πλευρά ήταν το εστιατόριο με το μπαρ. Ένας πολύ exclusive χώρος, με τιμές πολύ υψηλές για τα στάνταρ της εποχής και το να έχεις καταφέρει να κλείσεις ένα τραπέζι απ' τον Αλόρα, ήταν ένας μικρός θρίαμβος. Ο Αλόρας ως μετρ και γενικός επιτηρητής του μαγαζιού έκανε το παιχνίδι και το έκανε καλά. Συνδυάζοντας μια μικρή δόση έπαρσης (μη ξεχνάμε, δούλευε στο καλύτερο μαγαζί της πόλης), με μια μεγάλη δόση καλών τρόπων και επαγγελματισμού, ο Αλόρας είχε κατορθώσει να τρέχει το μαγαζί άψογα, σαν καλοκουρδισμένο ρολόι. Είχε απόλυτα ευχαριστημένους όσους κατάφεραν να βρουν τραπέζι, αλλά και διατηρούσε άσβεστη την επιθυμία όσων δεν το κατάφεραν, ώστε να επιστρέψουν κάποια άλλη φορά που «θα είναι τυχεροί».

Το φαγητό ήταν κλασική διεθνοποιημένη γαλλική κουζίνα με χαρακτηριστικά πιάτα τα φιλέ μινιόν σος μαδέρα, φιλέ ο πουάβρ, τουρνεντό ροσίνι, σατομπριάν, εσκαλόφ α λα κρεμ, μπεφ στρογγανόφ, και για πρώτα υπήρχαν σπαράγγια βινεγκρέτ, μανιτάρια α λα κρεμ, σολομός καπνιστός, γαρίδες κοκτέιλ και φρέτα συναγρίδα ή σφυρίδα. Πολλά απ' αυτά μάλλον πρωτοεμφανιζόντουσαν στην Αθήνα ή έτσι νιώθαμε. Μιλώντας πρόσφατα με τον Κώστα Ζουγανέλη, μου είπε πως ούτε αυτός ήξερε τα περισσότερα απ' αυτά τα πιάτα τότε, αλλά ρώτησε, έμαθε τι παίζει έξω και κανόνισε να τα βάλει στο μαγαζί και μάλιστα όσο πιο καλά εκτελεσμένα γινόταν. Εκεί ήταν και η εξυπνάδα του, να πρωτοπορήσει στοχεύοντας στο υψηλότερο επίπεδο, μια και το εύρωστο οικονομικά κοινό του μαγαζιού, είχε αίσθηση της κουζίνας αυτής καθώς ταξίδευε συχνά στην Ευρώπη. Ο κατάλογος του κρασιού είχε μια μικρή επιλογή από τις ελάχιστες ελληνικές ετικέτες της εποχής και κάποια ξένα που ξεκινούσαν από Λιμψφράουμιλχ και Ματέους ροζέ ως Πουιγύ Φουσε, Στ. Εμιλιόν και Σατό νεφ ντι Παπ.

Αν υπάρχει κάτι που διαπερνούσε την ατμόσφαιρα σ' αυτό το μέρος ήταν μια αίσθηση κοσμοπολίτικης κομψότητας που αποτελούσε όση σε μια πόλη που γινόταν όλο και πιο άσχημη, όλο και πιο δύστροπη. Ο Κώστας Ζουγανέλης είχε ένα ανεπιθύητο στίλ, ένα charm, μια κομψότητα, σε έκανε να νιώθεις τυχερός που είσαι στο μαγαζί του. Ακόμη τον θυμάμαι να περνά αέρινος και χαμογελαστός ανάμεσα στα τραπέζια του εστιατορίου με ένα ποτήρι στο χέρι, φορώντας ένα μεταξωτό λευκό πουκάμισο πάνω απ' το μαύρο παντελόνι.

Ο άλλος λόγος της επιτυχίας του μαγαζιού ήταν η συνοχή ανάμεσα στους θαμώνες. Σε μια εποχή που ομολογουμένως η «καλή κοινωνία των Αθηνών» ήταν ολιγομελής, τα Εννιάρια γέμιζαν από κόσμο που είχε στίλ, κομψότητα και κοσμοπολιτισμό. Έτσι έμεινε πάντα στο ρόλο ενός μη θεσμοθετημένου exclusive semi-private club, αποκλειστικά για όσους ήξεραν, για όσους ήταν μνημένοι στα μυστικά της καλής ζωής χωρίς ποτέ να απευθυνθεί στο ευρύ κοινό.

Το 9+9 έμοιαζε να είναι μόνο «για μας», το μυστικό μας ραντεβού με το κοσμοπολίτικο γκλάμουρ σε μια εποχή που το είχε ανάγκη πριν ξεκινήσει η πασοκοποίηση των πάντων.

Ο Δημήτρης Παπαζυμούρης είναι διαφημιστής και foodblogger (CUCINA CARUSO)

Ρόδον Live

Regina Rosas Amat

Μάρνη 24, 11472 Αθήνα

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΦΛΩΡΑΚΗ*

Φωτό: Χρήστος Κισατζεκιάν

Στην αρχή, ένας κινηματογράφος β' προβολής και μια αποθήκη ηλεκτρικών συσκευών. Ύστερα, ένα μεγάλο υποκατάστημα supermarket. Κι ενδιάμεσα, ο τόπος που μας πρόσφερε απλόχερα την προσωπική μας ταυτότητα και τη συλλογική μας συνείδηση.

Από Πετράλωνα μέχρι Θησείο δεν πιάνεται, είναι πάνω-κάτω η αυλή σου. Ύστερα ανεβαίνεις Ερμού για να πιάσεις την Αθηνά και μετά, δεξιά μέχρι την Ομόνοια. Στην τσέπη ένα cd-walkman, από εκείνα που συνηθίζονταν την εποχή πριν από τα κινητά με το cd του συγκροτήματος της βραδιάς, έτσι για να φτιάχνεις ατμόσφαιρα. Τρίτης Σεπτεμβρίου κι έφτασες. Κόσμος μαζεμένος απ' έξω, συζητήσεις, υποψία ντου, κάποιοι που θέλουν να πουλήσουν εισιτήριο, κάποιοι που ζητιανεύουν εισιτήριο, κάποιοι που απλώς πέρασαν, τέτοια πράγματα...

Ήμουν τυχερός άνθρωπος. Την εποχή που ξεκινούσε το Ρόδον, τον Νοέμβρη του 1987, δούλευα σε δισκοπωλείο στο κέντρο της Αθήνας. Πουλούσαμε και εισιτήρια, οπότε έσκαγαν προσκλήσεις σχεδόν για τα πάντα. Μετά, από τις αρχές των 90s ήμουν (και) στον Ηχώ FM, οπότε έρχονταν προσκλήσεις κι από 'κει. Ύστερα, από το '93, τα περιοδικά, *Pop+Rock*, *Metal Hammer*, κι έτσι κύλησαν οι καλές εποχές στο 24 της οδού Μάρνη. Αν δεν ήσουν τόσο τυχερός έπρεπε να κάνεις αιματηρές οικονομίες και οδυνηρές επιλογές. Δεν έβγαίνε αλλιώς. Δεν ήταν εύκολο να θεωρείς το Ρόδον δεύτερο σπίτι σου.

Θυμάμαι που ήταν μαύρο, θυμάμαι που είχε την απόλυτη κάπνα. Θυμάμαι που η σκηνή ήταν στο τέλειο ύψος. Θυμάμαι τη σκάλα που σε ανέβαζε στον εξώστη, τα πλαστικά ποτήρια της μπύρας, την αναμονή για τις μπάντες που αγαπούσα, την πρώτη ματιά σε μπάντες που δεν ήξερα καλά, μερικές μουσικές (και όχι μόνο) απογοητεύσεις, τον dj στ' αριστερά κι καλύτερα πάνω. Θυμάμαι που, αν δεν κάπνιζες, καλύτερα να ήσουν στο φουαγιέ. Θυμάμαι που, όταν καλοκαιρίαζε, καλύτερα να έμμενες στο πρώτο σου σπίτι, το κανονικό.

Η Ελλάδα ήταν μια χώρα εκτός συναυλιακού χάρτη πριν από το Ρόδον. Ο χειμώνας ήταν ημιθανής με κάτι ψιλά στο Σπώρτινγκ και μόνο το καλοκαίρι είχε ένα κάποιο ενδιαφέρον με τον Λουκαβηττό και μερικά ακόμη ανοιχτά μέρη. Με το που άνοιξε το Ρόδον και ειδικά στα 90s, οι χειμώνας ήταν γεμάτοι συναυλίες, τρεις φορές την εβδομάδα κάτι φορές, μπερδεύεις τις μέρες, άλλο περίμενες κι άλλο σου 'βγαίνε. Αν είχες πρόσκληση, ήξερες τι cd να βάλεις στο player. Αν δεν είχες πρόσκληση, έπαιρνες τηλέφωνο στη φάση, «Ρε Μαίρη τι παίζει σήμερα»; κι εκείνη, εκτός που σήκωνε όλα τα τηλέφωνα, ήξερε να σου πει ακόμη κι αν η μπάντα ήταν καλή από το sound check που είχε ακούσει.

Αρκεί να βρισκόσουν εκεί. Μπροστά αν ήθελες να χτυπηθείς, πάνω αν ήθελες να παρακολουθήσεις, στο φουαγιέ αν ήθελες να κάνεις δημόσιες σχέσεις, στο μπαρ αν ήθελες να πιεις, backstage αν είχες πάρει την τελευταία συνέντευξη, στα σκαλιά αν βαριόσουν τη ζωή σου. Η σχέση με τη ζωντανή μουσική κρατιόταν ζεστή, τα βράδια της Αθήνας των 90s.

Στα sold out ανέπνεες το υπέροχο χάος του rock n' roll: **Motorhead**, **Τρύπες**, **Iggy Pop**, **Ramones**, μια κόλαση χωρίς επιστροφή, να γίνεσαι κομμάτι ενός και μοναδικού τεράστιου σώματος, πέρα-δώθε μπρος-πίσω σχεδόν μέχρι την είσοδο, δηλαδή όσο πέρα-δώθε, μπρος-πίσω ήταν εφικτό με τέτοιον συνωστισμό. Θυμάμαι έναν ή δύο α-

πίθανους **Cave** στο όριο, θυμάμαι το δερμάτινο σετάκι του **Blixa**, θυμάμαι που στο "Mercy Seat" δεν έβλεπα το δεξί χέρι του **Mick Harvey** –τόσο γρήγορα έπαιζε–, θυμάμαι τον Cave στη φάση «φίλε, δεν θα τη βγάλει καθαρή». Ήταν σαν εκείνο το club να τον ανέβαζε στα φτερά του.

Θυμάμαι τις απίστευτες κιθάρες του **Gravenites** με τον **Cipollina**, δεν θα πίστευα ότι τις είχα ακούσει αν δεν είχε βγει εκείνος ο δίσκος με το "Walking Blues" και το "Born In Chicago", θυμάμαι τον **Nikki Sudden** να νίβει εις υγιάν της προαιώνων νεκρής Γαλλικής Επανάστασης σ' ένα σχεδόν άδειο Ρόδον, θυμάμαι τον **Peter Hammill** στο "Too Many Of My Yesterdays", τον **Jonathan Richman** να γίνεται ένας από τους μουσικούς της ζωής μου, τα **Κρίνα**, τη **Λευκή Συμφωνία**, τους **Fall** του **Mark E. Smith**, τον **Greg Sage** με τους **Wipers**, τους **Mano Negra**, τους **Sonic Youth** κι αργότερα την **Kim** με τη **Lydia Lunch** ως **Harry Crews** (ναι, από τότε αγαπούσα τα obscure σχήματα), τον **Bevis Frond** σχεδόν σαν σε όνειρο, τη **Marianne Faithfull**, τους **Walkabouts**, τον **Steven Wilson** με τους **Porcupine Tree**...

Ήταν ακόμη και τα παζάρια των δίσκων. Ένας τρόπος να επανασκηνοθετήσεις τον χώρο, να πιείς μπίρα το μεσημεράκι ή το απόγευμα, να μαζέψεις μερικούς από τους δίσκους που σου έλειπαν και να συναντήσεις κάποιους φίλους.

Θυμάμαι το φουαγιέ. Συχνά μαζεύομασταν όσοι γράφαμε σε περιοδικά ή παίζαμε σε ραδιόφωνα κι ανταλλάσσαμε απόψεις για τα καινούργια album, για τις καινούργιες τάσεις, συχνά σε όλη τη διάρκεια της συναυλίας. Παρακολουθούσαμε δυο ή τρία τραγούδια, όση ώρα περιμέναμε στο bar για τον επόμενο γύρο με μπίρες. Αν ήξερα πόσο θα νοσταλγούσα, δεν θα ξεκόλλαγα μπροστά απ' το αριστερό ηχείο.

Το ότι το Ρόδον στάθηκε ο πιο σημαντικός χειμερινός συναυλιακός χώρος στην Ελλάδα είναι ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός, που ελάχιστη σημασία έχει να το επισημάνεις σήμερα. Το Ρόδον ήταν πάνω απ' όλα το σημείο που χτίστηκε η ταυτότητα του καθενός από εμάς, ως μουσικόφιλου, ως ανθρώπου που δηλώνει πίστη στο rock n' roll, ως ανθρώπου που διάλεξε να ζει μια ολόκληρη –ή έστω μια παράλληλη ζωή– ακούγοντας δίσκους και παρακολουθώντας συναυλίες. Ταυτόχρονα, έγινε ο τόπος όπου καθιερώθηκε μια ιδιότυπη συλλογική συνείδηση, ένα ισχυρότατο rock «εμείς», που δεν τελείωσε μαζί με το Ρόδον αλλά μας συνδέει ακόμη και σήμερα. Είμαστε μια φαντασιακή κοινότητα προσώπων, που αναγνωρίζονται ως μέλη μιας πολύ ιδιαίτερης μουσικής συνομοταξίας. Είναι αστείο αλλά χαιρετιόμαστε ακόμη και τώρα, αν τύχει να διασταυρωθούμε πουθενά.

Ο καλύτερος τρόπος για να ζήσεις το Ρόδον ήταν να πηγαίνεις μόνος και να επιστρέφεις μόνος. Πάντα με τα πόδια. Στα Πετράλωνα με ευκολία, στη Νέα Σμύρνη και τα Πατήσια, κάπως πιο δύσκολα. Τις δύο φορές που μ' έφεραν τα πόδια μου στο 24 της Μάρνη, μετά το τέλος των ένδοξων εποχών, μπήκα στο super market, προσπαθώντας να ανασυνθέσω τον χώρο, όπως τον είχα ζήσει. Δεν ήταν δύσκολο: εκεί η σκηνή, εδώ τα σκαλιά, ο εξώστης όπως ακριβώς τον είχες αφήσει. Κι εσύ, απaráλαχτος, όπως σε διαμόρφωσε το Ρόδον, αυτό που σε υιοθέτησε στα 23 και σε πέταξε από το σπίτι στα 41 σου. Μισή ζωή, μπορεί και λίγο παραπάνω, αν λογαριάσεις την ουσία των νοημάτων της.

**Ο Γιώργος Φλωράκης είναι ραδιοφωνικός παραγωγός στο Τρίτο Πρόγραμμα της ΕΡΑ και στο Kosmos 93,6 & 107 Α*

16

ΕΛΛΗΝΕΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Και τα

ΒΙΒΛΙΑ

που
διάβασαν
στην
καραντίνα

Της ΚΕΛΛΗΣ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Κυριάκος Αθανασιάδης

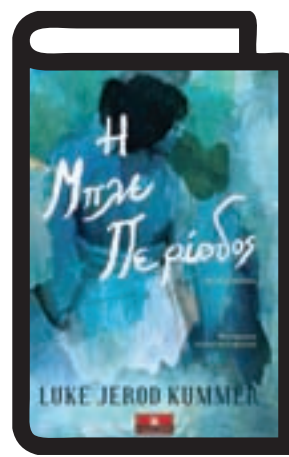
«Άμνεντ», Μάγκι Ο'Φάρελ,
μτφ. Αύγουστος Κορτώ,
εκδόσεις Ψυχογιός

Ένα συγκλονιστικό βιβλίο για την απώλεια, τον χαμό, αλλά (κυρίως) τη ζωή. Η συγγραφέας έχει μελετήσει εξονυχιστικά την εποχή που έζησε και έγραψε ο Σέξπιρ, γνωρίζει τη βιογραφία του από τις πηγές και από την έρευνα, και καταθέτει εδώ μία μυθιστορηματική βιογραφία, όχι του ίδιου τού δραματουργού (δεν θα κατονομαστεί καν στις σελίδες του βιβλίου) αλλά της συζύγου του, με φόντο τον γιο τους, τον Άμνεντ, που θα χαθεί μόλις στα έντεκα του χρόνια πιθανότατα από τον λοιμό.

Η Μπλε Περίοδος,
Luke Jerod Kummer,
μτφ. Αλέξης Καλοφωλιάς,
εκδόσεις Κλειδάριθμος

Όποιος αγαπά τις μυθιστορηματικές βιογραφίες, τη ζωγραφική και την εποχή που η τέχνη μπορούσε να αλλάξει τον κόσμο, πρέπει να διαβάσει αυτό το βιβλίο. Ο νεαρός Πικάσο και ο ποιητής φίλος του Κάρλες Καζαχέμας θα παρατήσουν την ασφυκτική τους ζωή για να κυνηγήσουν τα οράματά τους. Οι δύο μοιμέθα χαράζουν έναν δρόμο που δεν έχει όμοιό του, θα ερωτευτούν, θα μεθύσουν, θα συγκρουστούν, και μέσα από όλα αυτά ο Πικάσο θα γίνει αυτό που ξέρουμε.

► Το τελευταίο βιβλίο του Κυριάκου Αθανασιάδη είναι το non-fiction «**Πήραμε σκύλο**» και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κλειδάριθμος

Κώστας Ακρίβος

Δύο συγγενή βιβλία που δοκιμάζουν να διαρρήξουν τον φλοιό του απίτητου χρόνου για να ανιχνεύσουν τον εσώτερο πυρήνα του, το παρελθόν. Γιατί, ας μην ξεχνάμε: «Το παρελθόν είναι μια ξένη χώρα: τα κάνουν όλα διαφορετικά εκεί». «**Στο βάθος του αιώνα**» (εκδόσεις Μεταίχμιο) ο Νίκος Βατόπουλος οδοιπορεί μετά έρωτος τόσο με τις προσωπικές του αναμνήσεις, όσο και με τη βοήθεια της φωτογραφίας και τα λόγια άλλων συνοδοιπόρων στην Αθήνα των τελευταίων δεκαετιών και η αστική ανθρωπογεωγραφία που ανακαλύπτει έρχεται να συμπληρώσει θαυμαστά το οικιστικό της περιβάλλον, το οποίο δυστυχώς συντίθεται σε μεγάλο βαθμό από οικήματα που πλέον έχουν παραδοθεί στην ιστορία της πόλης. Το αποτέλεσμα είναι ένας γοητευτικός χάρτης πατριδογνωσίας, κατάστικτος από νοσταλγική μελαγχολία.

Ο Πάννης Ευσταθιάδης στο «**Ανοικτό μικρόφωνο**» (εκδόσεις Μελένη) μονολογεί και ομολογεί την πανταχού παρουσία του θανάτου σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής. Φιλοτεχνώντας υπέροχες γλωσσικές μινιατούρες, καταγράφει σκηνές και πρόσωπα που χρωματίζονται από την ποικιλομορφία του Μαύρου. Η μουσική, η γραφή και το πένθος στήνουν ένα ατέρμονο γαϊτανάκι που δεν θρηνωδεί, το αντίθετο: πλημμυρίζει ευφρόσυνη χαρμολύπη την ανάγνωση, κάνοντας στέρεη τη γνώση ότι τη ζωή την καταξιώνει ο θάνατος και μόνον ο θάνατος. Όπως, βέβαια, και το αντίστροφο.

► Το νέο του μυθιστόρημα του Κώστα Ακρίβου με τίτλο «**Πότε διάβολος πότε άγγελος**» θα κυκλοφορήσει στις 29 Μαρτίου από τις εκδόσεις Μεταίχμιο.

Ειρήνη Βαρδάκη

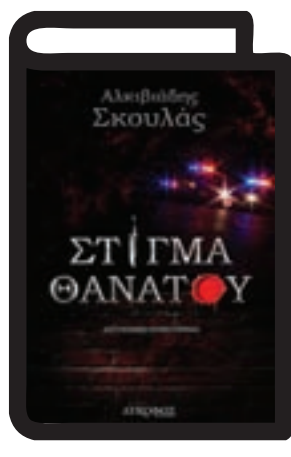
«4 3 2 1» Paul Aster, μτφ. Μαρία Ξυλούρη, εκδόσεις Μεταίχμιο

Ένα αριστουργηματικό έργο, ένα πραγματικό επίτευγμα της σύγχρονης λογοτεχνίας. Με φόντο μια Αμερική που κλυδωνίζεται από τον ρατσισμό και τη φτώχεια, που ονειρεύεται με τον Κέννεντυ, σοκάρεται με τη δολοφονία του και ταυτόχρονα εμπλέκεται στον πόλεμο του Βιετνάμ, ο Auster δημιουργεί τον Φέργκιουνσον. Στον ήρωα αυτό δεν θα δώσει μία, αλλά τέσσερις διαφορετικές ζωές. Η αφετηρία είναι πάντα ίδια, όπως και το άγριο κοινωνικοπολιτικό σκηνικό. Ωστόσο οι μεταβλητές των επιλογών και των τυχαίων γεγονότων συνθέτουν με ευφυέστατο τρόπο τη διαφορετική εξέλιξη των πολλαπλών εκδοχών της ανθρώπινης ύπαρξης.

«Στίγμα Θανάτου», Αλκιβιάδης Σκουλάς, εκδόσεις Λυκόφως

Ένα ατμοσφαιρικό, αστυνομικό μυθιστόρημα γεμάτο μυστήριο και δυνατές ανατροπές που καθηλώνουν. Μικρά κεφάλαια, ασθματική γραφή και ένα παζλ για δυνατούς λύτες. Το μικρό ξενοδοχείο δίνει το σήμα της εκκίνησης. Στη μέχρι πρότινος φιλήσυχη κοινωνία κανένα ατύχημα δεν μοιάζει αθώο και καμιά μνήμη δεν έχει αποκοιμηθεί.

► Το νέο μυθιστόρημα της Ειρήνης Βαρδάκη «Ο μέντορας» θα κυκλοφορήσει στις 5 Απριλίου από τις εκδόσεις Μίνωας

Βαγγέλης Γιαννίσης

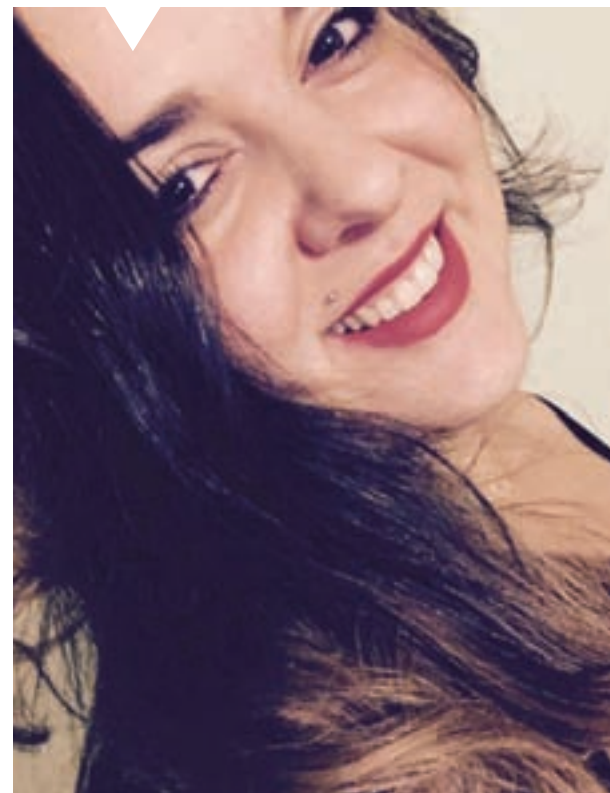

Μετρημένα στα δάχτυλα του ενός χεριού τα βιβλία που διάβασα στη φετινή καραντίνα και παρόλο που ευτύχησα να απολαύσω όλες μου τις επιλογές, δύο εξ αυτών ξεχωρίζουν με κλειστά τα μάτια. Πρόκειται για την «**Τράτα των παιδιών**» και το «**Άγριο φίλι**», τα πρώτα μυθιστορήματα του **Roberto Saviano** (μτφ. Μαρία Οικονομίδου, εκδόσεις Πατάκη), ενός συγγραφέα που γνωρίσαμε από τα non fiction βιβλία του «**Γόμορρα**» και «**Μηδέν Μηδέν**». Ο Saviano μας μεταφέρει στα σοκάκια της Νάπολης, όπου μια νέα συμμορία εφρήβων, η Τράτα των παιδιών, προσπαθεί να γεμίσει το κενό που αφήνει η σύλληψη ενός τοπικού αφεντικού της καμόρρα. Εφηβα πιράνας, που ξορκίζουν την παιδική τους ηλικία και προσπαθούν να φορέσουν παπούτσια μεγαλύτερα από το νούμερό τους. Η διλογία του Saviano είναι σκληρή, παρουσιάζει την καθημερινότητα και την εγκληματικότητα στη Νάπολη δίχως ρομαντισμό, ταυτόχρονα όμως συμπονά τους ήρωές του, τους αγαπά και εξηγεί τις πράξεις τους δίχως να τις δικαιολογεί. Διαβάζονται και τα δύο μονορούφι.

► Το νέο μυθιστόρημα του Βαγγέλη Γιαννίση «**Λεωφόρος Αλεξάνδρας 173**» μόλις κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Διόπτρα

Νάγια Δαλακούρα

«**Στα βήματα του Μάρκο Πόλο. Από τον Πανάγιο τάφο στο παλάτι του Κουμπλάι Χαν**», William Dalrymple, μτφ. Πύργος Κ. Καλαμάντης, εκδόσεις Πατάκης

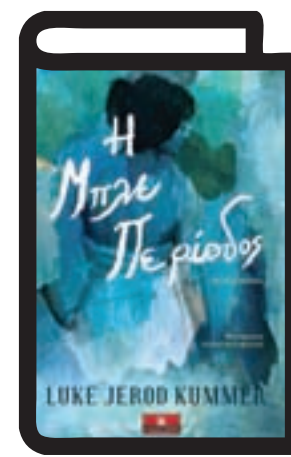
Σε μια περίοδο που δεν μπορεί να ταξιδέψει κανείς, αυτό που αποζητάει περισσότερο είναι τα ταξίδια. Ο Dalrymple περιγράφει με τρόπο ευφυή ένα οδοιπορικό που οδηγεί μέσα από τους κακοτράχαλους και επικίνδυνους δρόμους της Ασίας, προκειμένου να ακολουθήσει ένα συναρπαστικό ταξίδι του 13ου αιώνα: εκείνο του Μάρκο Πόλο από τον Πανάγιο Τάφο ως το παλάτι του Κουμπλάι Χαν. Μια εκκεντρική ταξιδιωτική αφήγηση πλεγμένη με την ανεμελιά της νιότης, χιούμορ, περιπέτεια, αρχιτεκτονική, εθνογραφία, ιστορία, πολιτική. Αποδοσμένη με τρόπο απολαυστικό, προκλητικό και ειλικρινή. Ένα εξαιρετικό αφήγημα ταξιδιωτικής λογοτεχνίας για όσους αγαπούν το άγνωστο.

«**Η Μπλε Περίοδος**», Luke Jerod Kummer, μτφ. Αλέξης Καλοφωλιάς, εκδόσεις Κλειδάριθμος

Δύσκολα αντιστέκεται κανείς στην ανάγνωση της «Μπλε περιόδου», μιας μυθιστορηματικής βιογραφίας του Πικάσο για μια εποχή ολέθρια για τον ψυχισμό του, κατά την οποία αποτύπωσε με ένα μόνο χρώμα την ψυχή του και την παρέδωσε σε αυτό. Έχοντας ήδη ρουφήξει το πρώτο μέρος του βιβλίου, έχω ρουφήξει μαζί τα ξερά καλοκαίρια της Ανδaluσίας και τους αέρηδες της Γαλικίας, ονειρεύομαι ζωγραφιές με πόδια περιστεριών, πίνουμε παρέα ταγγισμένο καφέ στα καταγώγια της Βαρκελώνης, ψιθυρίζω τα επαναστατικά ποιήματα του Καζαχέμας, ανυπομονώ να με υποδεχτεί το μοσέμ φως του Παρισιού και να τυφλωθώ από την πρόσκαιρη λάμψη του. Η αφήγηση του Κούμερ ζωντανά όσο τα έργα του Πικάσο.

► Το τελευταίο μυθιστόρημα της Νάγιας Δαλακούρα «**Θράσσα - Η μάγισσα της Θράκης**» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κλειδάριθμος

Κλαίρη Θεοδώρου

«Ο άνθρωπος που αγαπούσε τα σκυλιά», Λεονάρδο Παδούρα, μτφ. Κώστας Αθανασίου, εκδόσεις Καστανιώτη

Τρεις άντρες που «αγαπάνε τα σκυλιά». Ο Τρότσκι, ο δολοφόνος του, Ραμόν Μερκαντέρ και ο Ιβάν, ένας αποτυχημένος Κουβανός συγγραφέας. Οι ζωές τους διασταυρώνονται και οι ίδιοι γίνονται έρμια της κομμουνιστικής ουτοπίας, των ακυρωμένων ιδανικών και της καταστροφικής μανίας του Στάλιν. Δεν πρόκειται για ένα εύκολο βιβλίο. Πρόκειται όμως για ένα βιβλίο σταθμό. Ένα βιβλίο που με ταξίδεψε και μου φώτισε πάρα πολλές άγνωστες πτυχές της παγκόσμιας ιστορίας του 20ού αιώνα. Ένα βιβλίο που με έκανε εντέλει να αναρωτηθώ τι είναι αυτό για το οποίο αξίζει να ζήσει, να πεθάνει ή ακόμα και να σκοτώσει κανείς.

«Σκοτεινή μου Βανέσα», Κέιτ Ελίζαμπεθ Ράσελ, μτφ. Φωτεινή Πίππη, εκδόσεις Ψυχογιός

Ένα βιβλίο που, αν είχα κόρη, θα την υποχρέωνα να το διαβάσει. Ένα βιβλίο που προτρέπω πλέον τους μαθητές μου να διαβάσουν. Ένα βιβλίο, τώρα, πιο επίκαιρο από ποτέ. Η ερωτική σχέση μιας δεκαεπτάχρονης με έναν καθηγητή της εξιδανικεύεται στα μάτια της, καθώς εκείνη θεωρεί πως αυτό που βίωσε δεν ήταν κακοποίηση αλλά έρωτας. Η μήπως όχι; Η παράλληλη αφήγηση στο παρόν και στο παρελθόν πλέκει μια ατμόσφαιρα σκοτεινή, εθιστική και άκρως ανατριχιαστική. Πρόκειται για μια ιστορία που καθλώνει, μια ιστορία που αφήνει μια πικρή γεύση στο στόμα και έναν κόμπο στο στομάχι, μια ιστορία που αξίζει να διαβαστεί.

► Το τελευταίο βιβλίο της Κλαίρης Θεοδώρου «Εραστής του φωτός» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός.

Μαίρη Κόντζογλου

Τα σταφύλια της οργής, Τζον Στάινμπεκ

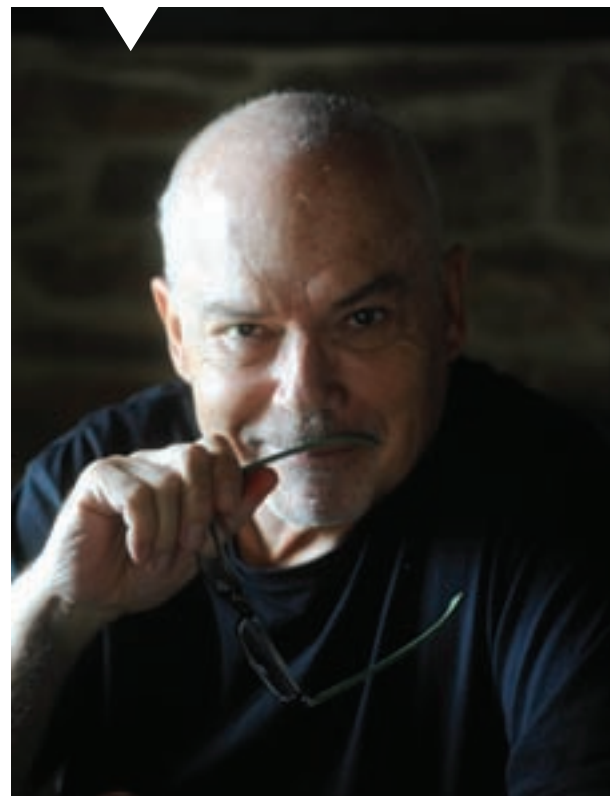
Έπειτα από πολλά χρόνια ξαναδιάβασα από τη βιβλιοθήκη μου «Τα σταφύλια της οργής», ένα βιβλίο δρόμου για μια εποχή περασμένη που έχει όμως εκπληκτικές ομοιότητες με τη σημερινή εξαιτίας του προβλήματος της προσφυγιάς-μετανάστευσης και της φτωχοποίησης της κοινωνίας, ένας ύμνος στον άνθρωπο και στην ανθρωπιά. Στα «Σταφύλια της οργής» βρήκα την ωραιότερη σκηνή τέλους που έχω διαβάσει ποτέ, τέλος που συνοψίζει το μήνυμα της αλληλεγγύης και της ανθρωπίνης αντοχής.

«Ο ταχυδρόμος», Πύργος Παπαδάκης, εκδόσεις Εστία

Ένα βιβλίο «ήσυχο», εξαιρετικά ευαίσθητο, μια βυθοσκόπηση της κρητικής ψυχής, όπως δεν τη γνωρίσαμε από τη λογοτεχνία. Ο ήρωας, που είναι σαφώς αντι-ήρωας, ποδηλατεί στα κρητικά οροπέδια, ονειρεύεται και σκύβει το κεφάλι στη ζωή που τον ξεπερνάει. Όλα, ακόμα και η πιο συγκλονιστική στιγμή που θα μπορούσε να είναι μια ρουκέτα πάθους, δίνονται χωρίς συγκίνηση, τα αισθήματα συνεχίζουν να κρύβονται κάτω από μια συνθήκη την οποία ποτέ δεν υπέγραψε.

► Στις 6 Μαΐου θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Μεταίχμιος η συλλογή διηγημάτων της Μαίρης Κόντζογλου «Ωρες κοινής ανησυχίας»

Μάνος Κοντολέων

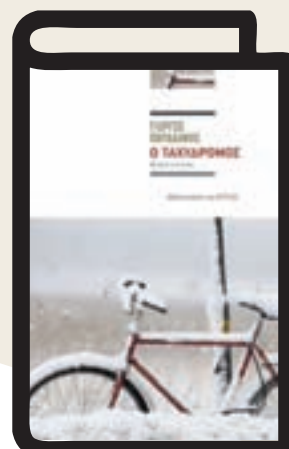
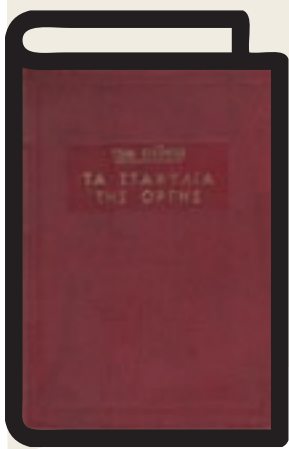
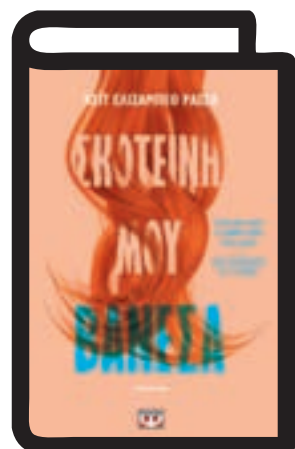
«Μαξ», Σάρα Κοέν - Σκαλί, μτφ. Άννα Κοντολέων, εκδόσεις Πατάκη

Ένα αληθινά ιδιαίτερο μυθιστόρημα για τη γέννηση, ανδρωση και πτώση του ναζισμού. Η πρωτοπρόσωπη αφήγηση ενός παιδιού που γεννήθηκε σύμφωνα με το πρόγραμμα «Λέμπενσμπορν» ξεσκεπάζει με ανατριχιαστικό τρόπο τη θηριωδία της μαζικής πόρωσης μεγάλου μέρους της γερμανικής κοινωνίας του μεσοπολέμου. Παρακολουθώντας την καθημερινότητα του γεννημένου το 1936 Μαξ, ανακαλύπτουμε εκείνες τις συνθήκες διαπαιδαγώγησης που οι ηγέτες του Τρίτου Ράιχ εφαρμόζανε για να δημιουργήσουν μια νέα γενιά εκπροσώπων της άριας φυλής. Ευρηματική αφήγηση –μείγμα τρυφερότητας και μίσους– και η ολοκλήρωση ενός χαρακτήρα που εγγράφεται στη μνήμη του αναγνώστη.

«Ξέρω γιατί κελαηδάει το πουλί στο κλουβί», Μάγια Αγγέλου, μτφ. Ιωάννα Καρατζαφέρη, εκδόσεις Πατάκη

Η Μάγια Αγγέλου υπήρξε μία από τις πλέον ενδιαφέρουσες φωνές της αμερικάνικης λογοτεχνίας του 20ού αιώνα, αλλά και μια από τις πλέον βασικές εκπροσώπους του κινήματος για τα δικαιώματα των μαύρων της Αμερικής. Το μυθιστόρημα αυτό είναι το πρώτο μέρος μιας σειράς λογοτεχνικών έργων που όλα τους στηρίζονται στην ίδια της ζωή της. Με μια απελευθερωμένη ματιά που δεν εμποδίζεται από καμία στερεοτυπική κοινωνική σύμβαση, η Αγγέλου περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο μεγάλωσε κάπου σε μια νότια πολιτεία των ΗΠΑ και μαζί με τα δικά της πάθη και δεινά καταφέρνει να καταγράψει στην ουσία και τον τρόπο ζωής μα και σκέψης όλων των αφροαμερικανών κατοίκων της χώρας της. Το μυθιστόρημα αυτό –εμβληματικό έργο της αμερικάνικης λογοτεχνίας– ίσως είναι το πρώτο έργο όπου η αυτοβιογραφική αφήγηση ταυτίζεται με τη μυθιστορηματική δομή.

► Το τελευταίο μυθιστόρημα του Μάνου Κοντολέων είναι το «Νησί με τις λέξεις που αγαπάνε», και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη

Αργυρώ Μαντόγλου

«Κορίτσι» Edna O' Brien,
μτφ. Χριστίνα
Σωτηροπούλου,
εκδόσεις Κλειδάριθμος

Η Ιρλανδή Ο' Μπράιαν παίρνει το μεγάλο ρίσκο να αφηγηθεί σε πρώτο πρόσωπο την απαγωγή της Μαριάμ, μιας έφηβης από κάποιο χωριό της Νιγηρίας όπου κυριαρχεί ο τρόμος από τις επιθέσεις της ισλαμικής ομάδας Μπόκο Χαράμ και ακολουθεί την πορεία της στο δάσος και τη μεταφορά της στα στρατόπεδα. Στο «Κορίτσι», η συγγραφέας τολμάει να γράφει για το απόλυτο κακό, την ανείπωτη βία, επιστρατεύοντας όλα τα μέσα της πολυετούς πείρας της, κατορθώνοντας να ισορροπήσει τον όλεθρο και τον ύστατο τρόπο με καλοζυγισμένο λυρισμό. Ακούγεται άθλος και πράγματι είναι, καθώς επινοεί μια γλώσσα και έναν τρόπο για να αποδοθεί το ανείπωτο.

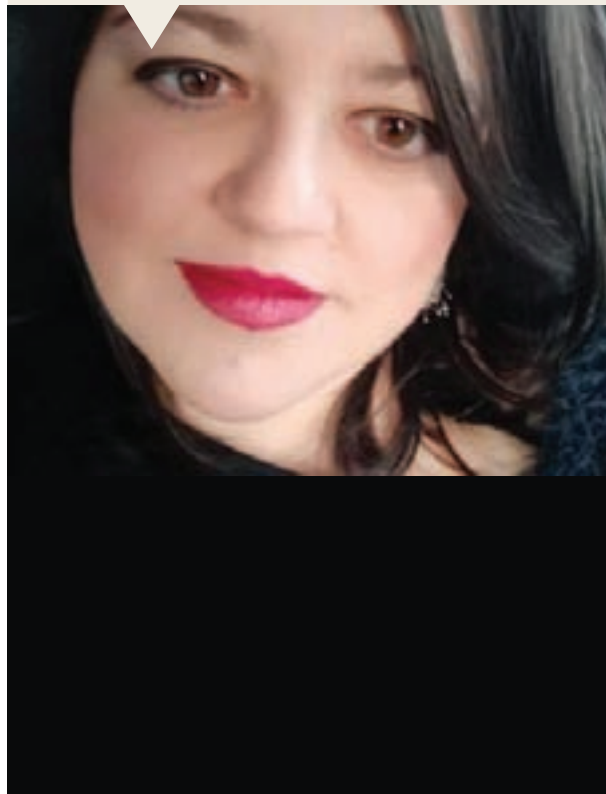
«Άμνεντ», Μάγκι Ο' Φάρελ,
μτφρ. Αύγουστος Κορτώ,
εκδόσεις Ψυχογιός

Στο «Άμνεντ», η Ο' Φάρελ αποδίδει με μεγάλη ένταση και βασανιστικές λεπτομέρειες τη σύντομη ζωή και τον άδικο χαμό ενός νέου αγοριού το 1596 στο Στράτφορντ αλλά και την αξεπέραστη απώλεια που βιώνει η εκκεντρική Άγκνες, η μητέρα του παιδιού, και τον πόνο του απόντος πατέρα ο οποίος, λίγα χρόνια αργότερα, μετουσιώνει το πένθος στο έργο του με τίτλο «Άμνεντ». Με μαεστρία η συγγραφέας αποδίδει την ατμόσφαιρα και τον χαρακτήρα του μεγάλου δραματουργού – που δεν κατονομάζεται – αλλά και την επίδραση που ασκεί, έστω και εξ αποστάσεως, στα μέλη της οικογένειάς του.

► Το τελευταίο μυθιστόρημα της Αργυρώ Μαντόγλου «Τρικυμίες παθών» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κλειδάριθμος

Φωτεινή Ναούμ

«Το τζόκερ»,
Μαργαρίτα Αλευρίδη,
εκδόσεις Bell

Είχα καιρό να διαβάσω βιβλίο φρέσκο, σύγχρονο, απολαυστικό, γεμάτο ενέργεια. Ένα όνειρο, δελτία Τζόκερ και μια αποκάλυψη. Δυο τύποι, μεσήλικες, χαμένοι ο καθένας μέσα του, κουβαλούν με έναν παράξενο τρόπο πάνω τους τη νιότη. Τις προσδοκίες του τότε που φτάνουν στο παρόν, τις πληγές εξίσου. Είμαστε όντως μια γενιά που δυσκολεύεται να ενηλικιωθεί και, αφού δυσκολευόμαστε, πώς στα κομμάτια αντέχουμε και ζούμε ως ενήλικες; Ένα διασκεδαστικό, τρυφερό βιβλίο για τον έρωτα, τη ζωή, την «τύχη».

«Και τώρα ανθρωπάκο;» Hans Fallada,
μτφ. Κώστας
Κουτσουρέλης,
εκδόσεις Gutenberg

Λάτρεψα το βιβλίο που αυτή τον φώναζε Μικρέ μου και αυτός τη φώναζε Μανάρι και ήταν γεμάτοι δύναμη, πάθος, όραμα για τη ζωή, αλλά η ζωή βάδιζε ολοταχώς στις μαύρες σελίδες του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου και δεν υπολόγιζε από αγάπες και νιάτα και οράματα. Δυο άνθρωποι ανάμεσα σε άλλους που είδαν τη ζωή τους να τσαλακώνεται, να πετιέται στην άκρη της ιστορίας, χωρίς καμία τύψη, κανέναν δισταγμό. Ένα κοινωνικό βιβλίο, αριστούργημα.

► Το τελευταίο βιβλίο της Φωτεινής Ναούμ «Η Ζέλντα έφυγε» θα κυκλοφορήσει 23 Μαρτίου από τις εκδόσεις Bell.

Έρση Σωτηροπούλου

Το πρώτο βιβλίο που αναζήτησα όταν ξεκίνησε η καραντίνα ήταν η «Πανούκλα» του Αλμπέρ Καμύ. Βρήκα μια παλιά γαλλική έκδοση που είχα να διαβάσω από την εφηβεία μου. Υπήρχαν πολλά κοινά στο μυθιστόρημα του Καμύ με αυτό που μας συνέβαινε, όμως πέρα από την παγωμάρα, τον φόβο, τους νεκρούς, το πιο ενδιαφέρον ήταν η διάβρωση της αίσθησης του χρόνου. Στην πανδημία ο χρόνος είναι ατελείωτος και οι μέρες περνάνε χωρίς να το καταλάβεις.

Ύστερα ξαναδιάβασα το «Μια βοήθεια, παρακαλώ!» της Γλυκερίας Μπασοδέκκι (εκδόσεις Bibliothéque). Ποιήματα αιφνίδια, ανυπάκουα, που πάλλονται από ζωή. Ο κόσμος χωρισμένος στα δυο, στους ζητιάνους και στους έχοντες. Το σύμπαν της ζητιανιάς που διαστέλλεται γιατί μέσα του χωράμε όλοι – όσο για τους έχοντες, πόσο έχοντες είναι; Σε ποιον δεν λείπει κάτι; Καταφεύγουμε στα βιβλία για διαφορετικούς λόγους κάθε φορά, ακόμα και για εξιλέωση ή θεραπεία, κι αν η «Πανούκλα» λειτούργησε ως αγωγή ομοιοπαθητική, το «Μια βοήθεια, παρακαλώ!» ήταν η εξιλέωση.

► Το τελευταίο μυθιστόρημα της Έρσης Σωτηροπούλου «Ζιγκ Ζαγκ στις νεραντζιές» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη

Χίλντα Παπαδημητρίου

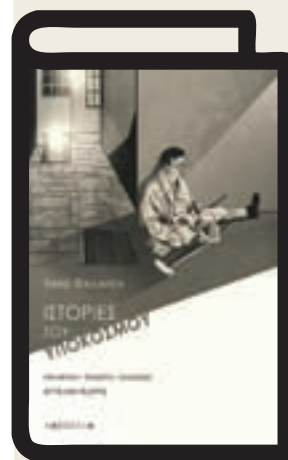

Μέσα από τα πολλά βιβλία που διάβασα τη φρενιτή καραντινοχρονιά, δυσκολεύομαι να ξεχωρίσω δύο μόνο. Θα προσπαθήσω, πάντως.

Ξαναδιάβασα το **«Manhattan Transfer»** του **John Dos Passos** (μτφ. Τρισεύγενη Παπαϊωάννου, εκδόσεις Μεταίχμιο), ένα διαιδαλώδες μυθιστόρημα με πρωταγωνιστή την πόλη της Νέας Υόρκης, στις αρχές του 20ού αιώνα. Οι διασταυρούμενες ιστορίες κάθε λογής ανθρώπων που προσπαθούν να στήσουν τη ζωή τους στη μεγαλούπολη που τότε άρχισε να μορφοποιείται σε ομφαλό του σύγχρονου κόσμου. Από τους προδρόμους του μοντερνισμού στη λογοτεχνία, ο Dos Passos πειραματίστηκε με τη γλώσσα, τη μορφή, την αφηγηματική συνέχεια, δημιουργώντας το μυθιστόρημα των μυθιστορημάτων.

Ξεχώρισα επίσης το **«Κβάντι»** του **Μίνου Ευσταθιάδη** (εκδόσεις Ίκαρος), ένα αστυνομικό μυθιστόρημα που ξεφεύγει από τα στερεότυπα του είδους, και μιλάει για το Κακό και την ηθική του σύγχρονου πολιτισμού, για το αίμα που ζητάει δικαίωση και τη φανταστική Αφρική του Ρεμπώ, με σπάνια λογοτεχνική δεινότητα και χωρίς να χάνει τον μίτο της αστυνομικής πλοκής. Ταξιδεύοντας από το Αίγιο στη Μονμάρτρη, κι από κει στην καρδιά της Μαύρης Ηπείρου, δεν εξωραϊζει τίποτα αλλά αποκαλύπτει τα σιωπηλά εγκλήματα, τους θύτες και τα θύματα ενός πολιτισμού χτισμένου με αίμα.

► Το νέο της αστυνομικό μυθιστόρημα της Χίλντας Παπαδημητρίου με τίτλο **«Ενοχος μέχρι αποδείξεως του εναντίου»** θα κυκλοφορήσει στις 8 Απριλίου από τις εκδόσεις Μεταίχμιο.

Μένιος Σακελλαρόπουλος

Όταν η καραντίνα άρχισε να με πυροβολεί κατά ριπάς αρχικά στο πρόσωπο –για να το βρουν εντελώς αλλοιωμένοι οι αρχαιολόγοι του μέλλοντος– και στη συνέχεια στην ψυχή –για να καταρρεύσω ολοκληρωτικά– κατέφυγα στο καινούργιο βιβλίο του **Jay Shetty, «Σκέψου σαν μοναχός»** (μτφ. Χριστίνα Σωτηροπούλου, εκδόσεις Ψυχογιός).

Δεν σκόπευα να... καλογερέψω (αν και φαντάζομαι ότι οι μοναχοί που ζουν κοντά στη φύση θα ήταν πιο άνετοι στην καραντίνα) αλλά με τράβηξε από το μανίκι η ιστορία αυτού του τύπου. Ο αθεόφοβος, αντί να πάει στην τελετή αποφοίτησης του κολεγίου του, κατέληξε στην Ινδία να γίνει μοναχός και να κάνει διαλογισμό τέσσερις με οκτώ ώρες την ημέρα!

Όταν επέστρεψε στον κανονικό κόσμο έγραψε αυτό το υπέροχο βιβλίο, που χαρίζει ηρεμία και σύνεση και σκοτώνει κάθε καραντίνα και αρνητισμό!

Κι αφού ο πρώην μοναχός με ηρέμισε διώχνοντας κάθε αρνητισμό, έκανα μια βουτιά εκεί που η ψυχή δοκιμάζεται και πονάει. Στο **«Ανδόνι»** της **Kristin Hannah** (μτφ. Χριστίνα Σωτηροπούλου, εκδόσεις Κλειδάριθμος) που περιγράφει με αριστουργηματικό τρόπο την ιστορία δύο κοριτσιών λίγο πριν την εισβολή των Ναζί στη Γαλλία του 1939.

Ένα σύμβολο ελπίδας και συνάμα μήνυμα για την ανθρωπιά, την ισότητα και την ελευθερία, την αγάπη προς τον συνάνθρωπο και την ίδια τη ζωή, ένας ύμνος για τη δύναμη της ψυχής. Πάντως διαπιστώνεται για πολλοστή φορά ότι το βιβλίο είναι ίαμα «διά πάσαν νόσον», μια ασπίδα στις βολές της καραντίνας.

Και, μοναχό δεν σε κάνει!

► Το τελευταίο μυθιστόρημα του Μένιου Σακελλαρόπουλου **«Τα δεκαέξι γράμματα»** κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός

Γιώργος Τζιτζικάκης

«Ιστορίες του υποκόσμου», Χανς Φάλαντα, μτφ. Αγγελική Κορρέ, εκδόσεις Κοβάλτιο

Διηγήματα στα όρια της αυτοβιογραφίας για τις μέρες και νύχτες εθισμού (και αναζήτησης ελπίδας) που βίωσε ο Γερμανός συγγραφέας την περίοδο του Μεσοπολέμου. Διάχυτη μελαγχολία μα και αρκετές δόσεις αυτοκριτικής και σαρκασμού, προερχόμενες από κατακερατισμένους ήρωες και μια κοινωνία βυθισμένη στην απελπισία της ανεργίας, του πόνου, του μόχθου και της αυταπάτησης. Το μοτίβο των ιστοριών, παρά τη σκοτεινότητά τους, μιλάει ουσιαστικά για τον παραλογισμό εκείνων των χρόνων και τη μηδενική ανοχή σε ευαισθησίες.

«Η χώρα του Λάβκραφτ», Ματ Ραφ, μτφ. Ουρανία Τουτουτζή, εκδόσεις Κάκτος

Μυθιστόρημα φαντασίας γεμάτο μυστήριο και σασπένς, τοποθετημένο στη δεκαετία του '50. Μέσα στις σελίδες του διαβάζεις μεν για στοιχειώματα, μυστηριώδεις εξαφανίσεις, συνδέσεις πραγματικού και εξωπραγματικού, μαγικά φίλτρα, μακρινούς πλανήτες, υπόγειες πολιτείες, απόκοσμα πλάσματα και άλλα, όμως ουσιαστικά επιχειρεί μια σύνδεση στη λογοτεχνία τρόμου του Χ.Φ. Λάβκραφτ για να αποτυπώσει μια κοινωνία βυθισμένη στον ρατσισμό και τον φυλετικό διαχωρισμό των Αφροαμερικανών της Αμερικής εκείνα τα χρόνια.

► Το τελευταίο μυθιστόρημα του Γιώργου Τζιτζικάκη **«Παραθεριστής»** κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κάκτος

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΖΗΤΗΘΟΥΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 400.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

15η ΧΙΛΙΑΔΑ

Μια συναρπαστική, αληθινή ιστορία από τη Μαρία Τζιρίτα για τη δύναμη της θέλησης και το μεγαλείο της ψυχής.

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ ΠΑΡΑΛΙΑ, ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΕΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ!

1η ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

Ένα μυθιστόρημα για ένα κορίτσι, που πιστεύει πως η μεγαλύτερη ελευθερία της καρδιάς είναι να μπορεί να ανήκει, και για ένα αγόρι, που δεν μπορούσε να ερωτευτεί.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ Η ΠΕΝΘΕΡΑ

8η ΧΙΛΙΑΔΑ

Μια καταγιστική περιπέτεια με φόντο την αστραφτερή δεκαετία του '80. Ο τίτλος του βιβλίου είναι εμπνευσμένος από το ομώνυμο τραγούδι της Μπόνι Τάιλερ *A total eclipse of the heart*.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

3 ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΙ 35 ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

6η ΧΙΛΙΑΔΑ

Άμνερ ή Άμνερτ. Το μεγαλύτερο έργο του Σαϊξπηρ ήταν ο γιος του! Ανακαλύψτε το βραβευμένο ιστορικό μυθιστόρημα της Μάγκι Ο'Φάρελ, σε μετάφραση Αύγουστου Κορτώ.

ΒΡΑΒΕΙΟ BOOKER 1989 ΝΟΜΠΕΛ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ 2017

8η ΧΙΛΙΑΔΑ

Το πρώτο μυθιστόρημα του Καζούο Ισιγκούρο μετά το Νομπέλ Λογοτεχνίας. Ένα παγκόσμιο λογοτεχνικό γεγονός, που απέσπασε διθυραμβικές κριτικές.

ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΤΖΟΡΤΖ ΟΡΦΟΥΕΛ

ΑΛΛΗΠΑΛΛΗΛΕΣ ΑΝΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

Το δυστοπικό μυθιστόρημα του Τζορτζ Όρφουελ, σε μετάφραση Αύγουστου Κορτώ και επίμετρο Ρόμπερτ Χάρις. «Όποιος ελέγχει το παρελθόν ελέγχει το μέλλον. Όποιος ελέγχει το παρόν ελέγχει το παρελθόν».

ΓΕΝΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

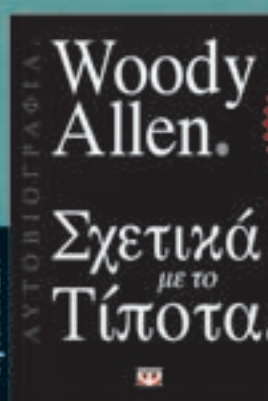
12η ΧΙΛΙΑΔΑ

Για τους πιστούς της χορτοφαγίας και τους fan της νηστείας. Πάνω από 140 νόστιμες, θρεπτικές και χορταστικές συνταγές από τον Άκη.

21η ΧΙΛΙΑΔΑ

Με το βιβλίο αυτό θα δεις και θα ερωτευτείς τα πάντα από την αρχή! Θα φύγουν τα παράπονα και η θλίψη της καρδιάς και θα γεμίσει η ζωή σου θαύματα!

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES, USA TODAY, LOS ANGELES TIMES ΚΑΙ PUBLISHERS WEEKLY

5η ΧΙΛΙΑΔΑ

Ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους δημιουργούς αφηγείται τη ζωή και την καριέρα του σε μία απολαυστική και αφοπλιστική αυτοβιογραφία.

Η ζωή σε βιβλία

www.psichogios.gr

Κική Τσιλιγγερίδου

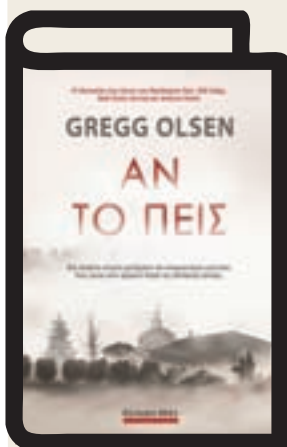
«**Αν το Πεις**», Gregg Olsen, μτφ. Νεκτάριος Καλαϊτζής, εκδόσεις Bell

Όσοι διαβάζουμε και γράφουμε αστυνομικό μυθιστόρημα έχουμε μία συχνά ανομολόγητη αγάπη για το true crime. Το βιβλίο του Όλσεν είναι ένα από τα καλύτερα του είδους που έχω διαβάσει ποτέ μου. Αφορά την απολύτως αληθινή, όσο αδιανόητη και αν φαίνεται, ιστορία τριών αδελφών που ζούσαν μία ζωή βασανισμών και εγκλεισμού από την ίδια τους τη μητέρα, αλλά και τον αγώνα τους για την ελευθερία. Ένα βιβλίο σαν αριστοτεχνικό μυθιστόρημα. Μόνο που δυστυχώς είναι αληθινό.

«**Το σκοτάδι**», Ράγκναρ Πόνασον, μτφ. Βίκυ Αλυσσανδράκη, εκδόσεις Καστανιώτη

Αγαπώ πολύ την Ισλανδία, και παρακολουθώ, διαβάζω, βλέπω οτιδήποτε ισλανδικό μπορέσω. Αυτό το αστυνομικό μου άρεσε στ' αλήθεια πολύ, γιατί είναι πρωτότυπο και ιδιαίτερο. Θα άρεσει σε όποιον αγαπά τη σκανδιναβική σχολή, αλλά και σε όσους την έχουν «ξεπεράσει». Ξεχωρίζει βέβαια η πρωταγωνίστριά του, για την οποία είμαι σίγουρη πως θα ακούσουμε πολλά ακόμη στο μέλλον. Ένα χιονισμένο νουάρ, με μια αξεχαστη κεντρική ηρωίδα που δεν το βάζει κάτω ακόμα και όταν τα πάντα είναι εναντίον της.

► Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας της Κικής Τσιλιγγερίδου με πρωταγωνίστρια τη Στέλλα Ανταμς και τίτλο «Κρύο δέρμα» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Bell

Έλενα Χουσνή

«**Το τραγούδι των δέντρων**», Αντόνιο Μορέσκο, μτφ. Μαρία Φραγκούλη, εκδόσεις Καστανιώτη

Αποκλεισμένος λόγω πανδημίας στην Πάντοβα, ο συγγραφέας περιπλανιέται τα βράδια στην πόλη του και συνομιλεί με τα δέντρα της. Μέσα στην εκκωφαντική σιωπή της πόλης, η δική τους ζωή, σε συνθήκες μη βιώσιμες, τον προσκαλεί να τα αφουγκραστεί. Κι έτσι, τους μιλά. Κυρίως όμως τα ακούει. Άλλοτε ένα μικρό δέντρο, άλλοτε ένα εγκλωβισμένο, άλλοτε τα λευκά κλαδιά ενός τρίτου. Ακούει προσεκτικά τις διηγήσεις τους για τη γνωριμία τους με τους ανθρώπους. Μέσα από τους διαλόγους, όμως, ακτινογραφεί την ανθρώπινη κατάσταση, στο τώρα και στο ες αεί, την ανάγκη να επιτύχουμε μια δημιουργική μεταμόρφωση, την αποτρόπαιη εποχή μας και στο τέλος, ίσως, την τελετουργία ενός ουσιαστικού διαλόγου με τον εαυτό μας.

«**Κβάντι**», Μίνως Ευσταθιάδης, εκδόσεις Ίκαρος

Με τα χαρακτηριστικά αρχαίας τραγωδίας αλλά και ενός διαχρονικού πανανθρώπινου δράματος, ο Μίνως Ευσταθιάδης δομεί μια αφήγηση γεμάτη περιδινήσεις, εσωτερικές αναμετρήσεις, ψυχολογικές εντάσεις και νουάρ ατμόσφαιρα. Από το Αίγιο στη Μονμάρτη κι από εκεί στην έρημο Καλαχάρι, η ιστορία αποκαλύπτεται με γεωγραφικούς, χρονικούς και θεματικούς όρους, με μια γλώσσα κυνική και ταυτόχρονα λυρική, με αδηφάγες βουτιές στην ανθρώπινη σκοτεινιά. Ο Τζον Πάπας, ντετέκτιβ στο Αίγιο, θα κληθεί να θάψει έναν άγνωστο, να ερμηνεύσει μια αυτοκτονία, να ανακαλύψει μια μυστηριώδη γυναίκα και να καταλάβει ένα ταξίδι στην καρδιά της Αφρικής. Ένα ψυχολογικό θρίλερ άρτια δομημένο, μια ιστορία που αφήνει τα χνάρια της και θυμίζει τη διαδρομή του αίματος!

► Το τελευταίο βιβλίο της Έλενας Χουσνή «Παγωμένο νερό» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κύφαντα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
ΜΕ ΑΙΤΙΑ

Μεθεόρτια

Του ΑΡΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

Πριν από μια εβδομάδα, ένα ατυχές γεγονός με έριξε στο κρεβάτι. Καθώς το πρώτιστο μέλημα αυτής της εποχής είναι να κτίσουμε ένα τείχος ανοσίας κι όχι να ανοίξουμε κερκόπορτα σ' αυτό το τείχος, δεν θα αναφερθώ αναλυτικά στο συγκεκριμένο ατυχές γεγονός. Το θέμα είναι ότι το ίδιο βράδυ του ατυχούς γεγονότος έπεσα με υψηλό πυρετό και ρίγη που έκαναν το κρεβάτι μου να πηγαίνει πέρα δώθε στο δωμάτιο, με κίνδυνο να μου χαράξει το υπέροχο ξύλινο πάτωμα από μπαμπού Κεϋλάνης. Κουκουλωμένος κάτω από τις κουβέρτες κι ενώ τα δόντια μου κροτάλιζαν σαν καστανιέτες του Φρεντ Αστέρ προσπάθησα να συνεχίσω το βιβλίο που διάβαζα (θεωρώ ανέκαθεν τα βιβλία ως ένα εξαιρετικό γιαιτρικό), όμως καθώς η ηρωίδα του είχε αρρωστήσει από γρίπη – και δεν πιστεύω στην ομοιοπαθητική – έψαξα για κάποιο άλλο μυθιστόρημα. Σύρθηκα ως το βιβλιοθήκη μου κι άρχισα να ψάχνω – ενώ η όραση με εγκατέλειπε σιγά-σιγά. Και τότε εμβρόντητος συνειδητοποίησα ότι η λογοτεχνία τρέφεται από τη δυστυχία, τη θλίψη και το κακό.

Αναμνήσεις από το σπίτι των πεθαμένων, Ο θάνατος του Ιβάν Ίλιτς, Ο απαρηγόρητος, Οι σατανικοί στίχοι, Ο ζοφερός οίκος, Περί ηρώων και τάφων, Τα χαμένα όνειρα (Μπαλζάκ), Ουδέν νεότερο από το δυτικό μέτωπο (όπου δεν ισχύει το No news, good news), Το ακριβό φαρμάκι, Η φόνισσα, κι ένα σωρό άλλα όπου άλλοτε ο ήρωας μεταμορφώνεται σε κατσαρίδα, άλλοτε πέφτει σε βαθύ πηγάδι (Μουρακάμι), άλλοτε ηρωαίνει σε χαρακίρι (Πουκίο Μισίμα) κι άλλοτε σκοτώνει το παιδί του (Ο αβώς, του Ντ' Ανούντσιο – το αγαπώ αυτό το βιβλίο).

Τίποτε από τα παραπάνω δεν θα με βοηθούσε να αποσπάσω κάπως το μυαλό μου από τα βάσανα που τραβούσα εκείνες τις ώρες. Και τότε, σε ένα τράνταγμα του νου (πώς αλλιώς, έτρεμα από τα ρίγη) σκέφτηκα τον **Γούντι Άλεν**. Μόλις είχε κυκλοφορήσει σε μετάφραση η *Αυτοβιογραφία* του και μάλιστα ήταν ανάμεσα στα βιβλία που με περίμεναν για διάβασμα. Βέβαια το κατάνυχο εξώφυλλο δεν προμήνυε κάτι εξόχως φωτεινό, ο δε τίτλος: *Σχετικά με το τίποτα* δεν προοιωνίζε ακριβώς κάτι ευφρόσυνο για την ταραγμένη ψυχή μου. Ωστόσο, ήταν Γούντι Άλεν. Ο άνθρωπος, αν μη τι άλλο, είχε χιούμορ. Μέσα στον ζοφερό μου οίκο θα ήταν μια ακτίνα φωτός.

Και δεν με απογοήτευσε. (Με είχε απογοητεύσει πριν πολλά χρόνια, όταν είχα βρεθεί για πρώτη φορά στη ζωή μου στη Νέα Υόρκη με μια νεαρή πθοποιό – και τον άντρα της – και κλείσαμε τραπέζι στο Michael's Pub όπου έπαιζε το κόρνο του ο Γούντι Άλεν. Για κάποιο λόγο που δεν θυμάμαι, ο Γούντι Άλεν δεν εμφανίστηκε ποτέ κι εγώ έμεινα να μετράω οργισμένος το έξτρα 10% φιλοδώρημα στον λογαριασμό.

«**Σχετικά με το τίποτα**», Γούντι Άλεν, εκδ. Ψυχογιός

Το βιβλίο αυτό του Γούντι Άλεν πραγματικά μ' έσωσε. Μου κράτησε υπέροχη συντροφιά με τις περιπέτειες της ζωής του, με το ευφυές του χιούμορ, με την εξιστόρηση των ταινιών του (όταν ανέρρωσα έσπευσα στο γειτονικό βίντεο κλαμπ για να αναζητήσω το *Manhattan*, το *Annie Hall* και όσες μπορούσα να βρω, μα είχα ξεχάσει πως είχαμε καραντίνα κι όλα ήταν κλειστά). Με ταξίδεψε στη Νέα Υόρκη, στο Λος Άντζελες, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Βαρκελώνη. Και με ενημέρωσε λεπτομερώς για το δικό του ατυχές γεγονός που τον τάρραξε σύγκορμος: τον θανάσιμο εναγκαλισμό του με τη Μία Φάροου. Σ' ευχαριστώ, συνάδελφε συγγραφέα. Να αγαπάς πάντα τη Σουν-Γι.

ΒΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Η Ψυχανάλυση ανοικτά με τις Επιστήμες του Ανθρώπου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Μαρία Χατζηανδρέου - Σωτήρης Μανωλόπουλος

ΕΡΩΤΗΣΤΕ

Β. Γεωργιάδου Π. Μπουκάλας
Α. Λουλούδης Γ. Πανούσης
Σ. Μανωλόπουλος Α. Σκούλικα
Κ. Μπαζαρίδης Γ. Τσίγκανου
Στ. Μπεράτη Μ. Χατζηανδρέου

«ΒΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ»

Η βία είναι ένα θέμα που μας ξεπερνά όλους!

κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Αρμός

Η βία είναι ένα διαχρονικό φαινόμενο το οποίο παίρνει πολυάριθμες μορφές στην καθημερινότητά μας. Ο καθένας μπορεί να το βιώσει ανεξαρτήτου φύλου, φυλής, θρησκείας, ηλικίας ή σεξουαλικού προσανατολισμού.

Ποιοι είναι οι παράγοντες που ενεργοποιούν την επιθετικότητα και οδηγούν στη βία;

Ποιος είναι ο ρόλος της οικογένειας και με ποιόν τρόπο λειτουργούν τα συναισθήματα της σταύρωσης, του θυμού, της εγκατάλειψης, του μίσους στη χρήση βίας;

Ποιον ρόλο παίζει η εξουσία, τα ΜΜΕ αλλά και ο σύγχρονος τρόπος ζωής μας;

Το βιβλίο «Βία στην πόλη» θέτει προβληματισμούς γύρω από το πρόβλημα της ανθρώπινης ανάγκης για ισχύ και εξουσία, της επιθετικότητας, της βίας, του πολέμου, του εξεγερμένου ανθρώπου, της αξίας του για την κοινωνία. (Είτε πρόκειται για τη βία των στρατοπέδων συγκέντρωσης, είτε πρόκειται για την ακραία κακοποίηση παιδιών είτε για την ακραία καταστροφή που ασκείται στις ζωές και τις περιουσίες άλλων ανθρώπων, είτε για την απάνθρωπη βία εναντίον της ελευθερίας της έκφρασης, είτε για την καταστροφή στο φυσικό περιβάλλον, η βία ξεπερνά τη δυνατότητα κατανόησης με τα επιστημολογικά εργαλεία που διαθέτουμε, όποια και αν είναι αυτά.)

Στον παρόν τόμο καταξιωμένοι ψυχίατροι - ψυχαναλυτές συνδιαλέγονται με πολιτικούς επιστήμονες, εγκληματολόγους, κοινωνιολόγους και δημοσιογράφους σε μια προσπάθεια προβληματισμού και αμύλησης.

Γράφουν: Β. Γεωργιάδου, Α. Λουλούδης, Σ. Μανωλόπουλος, Κ. Μπαζαρίδης, Στ. Μπεράτη, Π. Μπουκάλας, Γ. Πανούσης, Α. Σκούλικα, Γ. Τσίγκανου, Μ. Χατζηανδρέου

Κυκλοφορεί σε όλα τα βιβλιοπωλεία από τις Εκδόσεις Αρμός

Με αγορές άνω των 20€ δωρεάν μεταφορικά!

www.armosbooks.gr, Fb: armos.ekdoseis.ekdiloseis, Insta: armosbooks

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΧΑΝΑ ΑΡΕΝΤ

Πολύτιμο βοήθημα για όσους θέλουν να κατανοήσουν τις δυνάμεις που διαμορφώνουν τον σημερινό κόσμο. Η διεισδυτική σκέψη της Άρεντ μας βοηθά να σκεφθούμε για τον ζόφο της εποχής μας και για τις πηγές φωτός που μπορούν να τον διαλύσουν.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Τέσσερα κορυφαία κείμενα φιλοσοφίας και πολιτικής θεωρίας, γραμμένα μεταξύ 1969 και 1971, που αποτέλεσαν το τελευταίο βιβλίο της Άρεντ που εκδόθηκε όσο ήταν ακόμη στη ζωή.

ΠΕΡΙ ΒΙΑΣ

Το κλασικό έργο πολιτικής θεωρίας για τις καταστροφικές συνέπειες της πολιτικής βίας στη δημοκρατία και στις διεθνείς σχέσεις. Στο μαοϊκό «η εξουσία βρίσκεται στην κήνη του τουρφεκιού», η Άρεντ αντιτάσσει: η κήνη του τουρφεκιού εξασφαλίζει τέλεια υπακοή· αλλά ποτέ από αυτή δεν εκπορεύεται εξουσία.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΕ ΧΡΟΝΟΥΣ ΖΟΦΕΡΟΥΣ

Η Άρεντ πιστεύει ότι «ακόμα και στους πιο ζοφερούς καιρούς δικαιούμαστε να ελπίζουμε ότι θα φωτίσει και ότι ο φωτισμός δεν θα έρθει από θεωρίες και έννοιες, αλλά μάλλον από το αβέβαιο, τρεμάμενο και συχνά αδύναμο φως που κάποιος άνδρας και γυναίκες με τη ζωή τους και το έργο τους θα ανάψουν κάτω από οποιοδήποτε περιβάλλον και θα φωτίσουν το διάστημα του χρόνου που τους δόθηκε πάνω στη γη».

ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ Αθήνα: Ασκληπιού 21 • τηλ.: 210 3811077 | Θεσσαλονίκη: Καμβουνίων 9 • τηλ.: 2310 256146 | books@epikentro.gr • www.epikentro.gr

DU NE

Θα Αντιμετωπίσω Κατάματα Τον Φόβο Μου
Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΦΛΩΡΑΚΗ

Το έπος φαντασίας του **Frank Herbert** επανακυκλοφορεί σε βιβλίο, κυκλοφορεί για πρώτη φορά σε comic, ενώ ο πλανήτης περιμένει με αγωνία την ταινία του Denis Villeneuve

Το 1513 ο Niccolò Machiavelli γράφει την πολιτική πραγματεία «Ο Ηγεμόνας» (*"Il Principe"*). Στο κείμενο αυτό που δημοσιεύεται το 1532, πέντε χρόνια μετά τον θάνατο του συγγραφέα του, ο Φλωρεντίνος φιλόσοφος παρουσιάζεται εντυπωσιασμένος από τις ηγεμονίες της εποχής του –που είχαν δημιουργηθεί με άσκηση βίας– κι επιπλέον από τους ηγεμόνες με τη σιδερένια πυγμή. Σύμφωνα με την οπτική του, που βασίζεται στη φιλοσοφία του όψιμου Μεσαίωνα, το Κράτος δεν είναι η συνολική συνείδηση των πολιτών αλλά το ευφυές δημιούργημα ενός ατόμου, ένα δημιούργημα –σε τελευταία ανάλυση– ξένο προς την πραγματικότητα του λαού. Το κυρίαρχο ζήτημα για τον Μακιαβέλι είναι οι ικανότητες ενός πολιτικού ηγέτη, που πάνω απ' όλα πρέπει να βασίζονται στην αρετή. Η ηγεμονία του είναι μια κατάσταση που απαιτεί ισχύ και κυριαρχία. Για να διατηρηθεί και να υπερασπιστεί την εξουσία του πρέπει να γνωρίζει πώς θα δράσει στρατηγικά, σε ποιες συμμαχίες θα πρέπει να επενδύσει, πώς θα χρησιμοποιήσει τη βία όταν είναι αναγκαίο και πώς να επωφεληθεί από τις ευκαιρίες που χαρίζει η τύχη. Ο «Ηγεμόνας» στάθηκε μία από τις πιο σημαντικές πραγματείες ως προς την άσκηση της πολιτικής εξουσίας, ένα βιβλίο που διαβάστηκε και συνεχίζει να διαβάζεται από εκατομμύρια ανθρώπους. Ο **Frank Herbert** ήταν οπωσδήποτε ένας από αυτούς.

Στο Florence του Oregon, όχι και πολύ μακριά από τις ακτές του Ειρηνικού Ωκεανού, υπάρχει μια έκταση 31.566 στρεμμάτων που αποτελείται από άμμο. Εκεί, συναντάς αμμόλοφους (dunes) που ανάλογα με τις διαθέσεις του ανέμου και μερικών ακόμη γεωλογικών φαινομένων μετασχηματίζονται σε μια αέναη κίνηση, συχνά καταπίνοντας οτιδήποτε βρεθεί στην πορεία τους. Το 1959 ο Frank Herbert νοικιάζει ένα Cessna και πετάει πάνω από την περιοχή εκείνη, νιώθοντας ότι εκεί θα μπορούσε να δημιουργηθεί ένα πρωτοποριακό οικολογικό σύστημα. Όταν το 1963 ο E.R. Hampton δημοσιεύει την οικολογική του μελέτη «Ground Water in the Coastal Dune Area Near Florence, Oregon», ο Herbert νιώθει δικαιωμένος.

Το "Dune" βασίζεται στα δύο πιο πάνω ζητήματα: τη φύση του Ηγεμόνα, τις εξωτερικές και τις εσωτερικές συνθήκες που διέπουν την ύπαρξή του, αλλά και ζητήματα που αφορούν στην οικολογική ισορροπία του κόσμου. Κάθε κείμενο φαντασίας έρχεται να θίξει τα ζητήματα που σχετίζονται με την εποχή του. Το *"Lord Of The Rings"* ασχολείται σε πολύ μεγάλο βαθμό με την άνοδο του φασισμού, τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και τα χρόνια του σκοταδιού που θα μπορούσαν να έχουν ακολουθήσει τον πόλεμο αυτό, στην περίπτωση που η ναζιστική Γερμανία τον κέρδιζε. Το μεγάλο αυτό κείμενο του Τόλκιν γράφεται από το 1937 μέχρι το 1949, μέσα στα χρόνια της απειλής κατά το μεγαλύτερο μέρος του. Ο Frank Herbert έρχεται σε μια διαφορετική εποχή, σε μια εποχή που αρχίζουν να γίνονται εμφανείς οι συνέπειες της κακής σχέσης που έχει αναπτύξει ο άνθρωπος με το περιβάλλον, σε μια εποχή που ο άνθρωπος έχει αρχίσει να ασχολείται με όψεις διαφοροποιημένων καταστάσεων συνείδησης, σε μια εποχή που ο πιθανός πόλεμος και η εύθραυστη ειρήνη αποτελούν δύο καταστάσεις που απαιτούν περίπου την ίδια εγρήγορση. Είμαστε ήδη στο 1965 και, επιπλέον, έχει αρχίσει να γίνεται εμφανές ότι οι θρησκευτικοί διαχωρισμοί μπορούν να προκαλέσουν φανατισμούς, που με τη σειρά τους μπορούν να προκα-

λέσουν μεγάλα προβλήματα στην ανθρωπότητα.

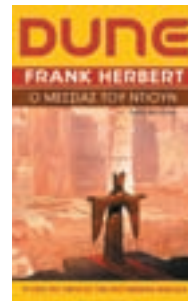
Το "Dune" μας μεταφέρει στο μακρινό μέλλον, σε μια φεουδαρχική διαγαλαξιακή κοινωνία, η οποία εκτείνεται ως τα πέρατα του διαστήματος και όπου διάφοροι οίκοι ανταγωνίζονται μεταξύ τους για να κερδίσουν την εύνοια του αυτοκράτορα και μεγαλύτερη δύναμη. Ανάμεσά τους είναι και ο **Οίκος των Ατρείδων**, που αναλαμβάνει τον έλεγχο του πλανήτη των ερήμων Αρράκας (που αποκαλείται και Dune), τη μοναδική πηγή του πιο σημαντικού και πολύτιμου αγαθού σε ολόκληρο το γαλαξία, του μπαχαρικού μελάνζ. Το μελάνζ παρατείνει τη ζωή, διευρύνει την ανθρώπινη συνείδηση κι επιτρέπει στο ανθρώπινο είδος να ταξιδεύει στ' αστέρια. Στον παράξενο αυτό κόσμο, μετά τη δολοφονία του πατέρα του, ξετυλίγεται αριστοτεχνικά η εξιστόρηση της ζωής του δεκαπεντάχρονου Πωλ Ατρείδη, που ως Μουάντ' Ντιμ θα δώσει σάρκα και οστά στο πιο μεγαλεπήβολο όνειρο της φυλής των Φρέμεν και, κατ' επέκταση, του ανθρώπινου είδους. Ο Πωλ Ατρείδης διαθέτει πνευματικές και μεταφυσικές δυνάμεις που την αρχή δεν ελέγχει, βρίσκοντας όμως τον τρόπο να τις τιθασεύσει, γίνεται ένας ηγεμόνας, όχι μόνο κοσμικός αλλά και θρησκευτικός. Αντιμετωπίζοντας κατάματα τον φόβο του, ξεπερνά τον εαυτό του και οδηγεί έναν λαό με σεβασμό στη Φύση, έναν λαό ελεύθερων ανθρώπων (Φρέμεν-Freemen) σε δυσθεώρητα ύψη.

Πέρα από το πρώτο και σημαντικότερο βιβλίο της σειράς, το *"Dune"* του Frank Herbert, που επανακυκλοφόρησε πρόσφατα, κυκλοφορούν όλα τα βιβλία της σειράς από τις **Εκδόσεις Anubis**, όπως και τα συνοδευτικά βιβλία του Brian Herbert (γιου του Frank) και του Kevin Anderson. Μάλιστα, πριν από μερικές ημέρες ήρθε και το πρώτο βιβλίο του graphic novel με εικονογράφηση των Raul Allen και Patricia Martin.

Εκείνο όμως που περιμένουν με αγωνία οι πολυπληθείς fans του *"Dune"* είναι η ταινία του **Dennis Villeneuve** (*Prisoners, Sicario, Arrival, Blade Runner 2049*). Η ταινία επρόκειτο να κυκλοφορήσει στα τέλη του 2020 αλλά ο Covid-19 δεν το επέτρεψε. Έτσι, αναμένεται τον Μάιο που μας έρχεται. Ο ίδιος ο Villeneuve έχει δηλώσει πως η δική του μεταφορά δεν θα θυμίζει την παλαιότερη ιδιότυπη προσέγγιση του David Lynch. «*Βασίζομαι στο βιβλίο και τις εικόνες που μου ήρθαν στο μυαλό όταν το διάβασα. Ο David Lynch είναι ένας από τους σπουδαιότερους σκηνοθέτες εν ζωή, τρέφω υπέρμετρο σεβασμό για το έργο του. Όταν είδα τη δική του ταινία, εντυπωσιάστηκα, αλλά δεν ήταν αυτό που ονειρευόμουν, οπότε θα προσπαθήσω να πραγματοποιήσω το δικό μου όνειρο*».

Ο σκηνοθέτης δήλωσε επίσης πως η ταινία αυτή θα είναι η πρώτη από τουλάχιστον δύο που θα βασίζονται στο κείμενο του Herbert. Ο Timothée Chalamet ενσαρκώνει τον Πωλ Ατρείδη, η Rebecca Ferguson υποδύεται τη μητέρα του, τη Λαίδη Τζέσι-κα, και ο Stellan Skarsgard ζωντανεύει στη μεγάλη οθόνη τον αδόστακτο Βλαντιμίρ Χαρκόνεν. Τα κεντρικά πρόσωπα πλαισιώνει μια πλειάδα διάσημων ονομάτων, όπως ο Javier Bardem, ο Josh Brolin, ο Jason Momoa και η Charlotte Rampling. Τέλος, σε αντίθεση με την περίεργη απόφαση να αναλάβουν τη μουσική της παλαιότερης ταινίας οι Toto, έστω και υπό την επίβλεψη του Brian Eno, αυτή τη φορά προτιμήθηκε ο πολύπειρος κινηματογραφικός συνθέτης **Hans Zimmer**.

Το "Dune" μαζί με τον «Άρχοντα των Δακτυλιδιών» αποτελούν τα δύο πιο σημαντικά βιβλία Φαντασίας του 20ού αιώνα. Αρκετοί διαχωρίζουν τα δύο κείμενα, θεωρώντας το *"Dune"* ως εμβληματικό κείμενο της Επιστημονικής και όχι της απλής Φαντασίας, αν και ως προς αυτό υπάρχουν αρκετές διαφωνίες. Φυσικά, ελάχιστοι σημασία έχουν τέτοιοι σχολαστικοί διαχωρισμοί. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι το *"Dune"* στην πρωταρχική μορφή του βιβλίου είναι ένα απέραντο γοητευτικό ανάγνωσμα. Την ίδια γοητεία ασκεί και το comic. Μόνο ο Villeneuve μένει να δούμε τι έχει δημιουργήσει. Αν και είμαι σχεδόν σίγουρος... ●

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΥΛΟΣ

Κωστής Καλογρούλης
Το Μυθιστόρημα της Ευρώπης

Η ιστορία του μεταπολεμικού ευρωπαϊκού μυθιστορήματος η οποία προσεγγίζει σφαιρικά ολόκληρη σχεδόν την ήπειρο, εστιάζοντας σε είκοσι και πλέον χώρες.

Αναστάσιος Κοντοκώστας
Drones

Ένα βιβλίο χρήσιμο για όποιον θέλει να γνωρίσει τα Drones, πολύτιμο για όποιον θέλει να τα χειριστεί, και αναγκαίο για όποιον θέλει να γίνει νόμιμος χειριστής Drone. Με το νέο ερωτηματολόγιο της ΥΠΑ, και τις απαντήσεις.

Αντώνης Παπαϊωάννου
Άμα θέλω γίνομαι διάβολος

Το πρώτο αστυνομικό μυθιστόρημα που αναφέρεται στα χρόνια της ελληνικής επανάστασης του 1821. Μια συναρπαστική ιστορία, που διατρέχει την καθημερινή ζωή, αλλά και τα ιστορικά περιστατικά της διετίας 1824-1826 στο Μεσολόγγι.

Christian Fuchs
Ξαναμελετώντας τον Μαρξ την εποχή του ψηφιακού καπιταλισμού

Ένα συνοπτικό και συνεκτικό έργο μαρξιστικής θεωρίας των Μίσων επικοινωνίας, που καταδεικνύει τη συνάφεια της σκέψης του Μαρξ στην εποχή του ψηφιακού και επικοινωνιακού καπιταλισμού.

Άννα Γεωργιάδου
Θεραπευτική Επιδείνωση

Πώς θα ήταν μια γραφή που θα ήθελε να είναι σωματική; Τι θα ήταν η γλώσσα αν ήταν παιχνίδι στα χέρια ενός παιδιού; 41 διηγήματα για την απώλεια, τον ερωτισμό, την εδάρτηση, και τη γλώσσα ως φωτισμένο καταφύγιο.

www.diavlosbooks.gr • Μαυρομιχάλη 72-74, Αθήνα • τηλ. 2103631169

OUTLANDER

ΤΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΥΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΗ!

ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ!

Διαθέσιμο για προπαραγγελία στο Anubis.gr με δώρο έκπληξη!

www.anubis.gr

Βρείτε μας στα social media

The Outlander television series is copyrighted by Sony Pictures Television Inc. All rights reserved.

ΒΙΒΛΙΑ

ΣΤΟ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

Τι θα διαβάσουμε τους επόμενους μήνες

7 Εκδοτικοί μάς αποκαλύπτουν σε αποκλειστικότητα δύο από τα δυνατά τους χαρτιά από το νέο εκδοτικό τους πρόγραμμα

Της ΚΕΛΛΗΣ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Ασημίνα Γιαννοπούλου

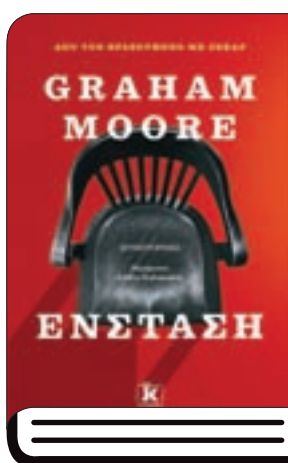
Υπεύθυνη Λογοτεχνίας
των εκδόσεων Κλειδάριθμος

«Οι μέρες του ουράνιου τόξου»

Αντόνιο Σκάρμετα,
μτφ. Αγγελική Βασιλάκου

Μια πραγματική ιστορία γεμάτη προσδοκία και ελπίδα. Παρακολουθούμε πώς μια διαφήμιση ανοίγει δίοδο ελευθερίας σε μια χώρα βυθισμένη στη δικτατορία και τη σιωπή. Την 5η Οκτωβρίου 1988 στη Χιλή, δεκαπέντε λεπτά στάθηκαν αρκετά για ναβάλουν τέλος σε δεκαπέντε χρόνια μιας από τις σκαϊότερες δικτατορίες στον κόσμο, αυτής του Πινοσέτ. (κυκλοφορεί 22 Μαρτίου)

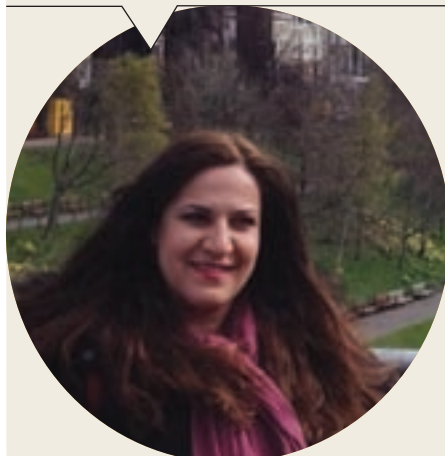
«Ενσταση»

Γκράχαμ Μουρ (βραβευμένος με Όσκαρ για το σεναριο της ταινίας «Το παιχνίδι της μίμησης»),
μτφ. Αλέξης Καλοφωλιάς

Ένα δικαστικό θρίλερ που μιλάει με πολύ διεισδυτική γλώσσα για τα προβλήματα της σημερινής Αμερικής. Ένας νεαρός αφροαμερικανός κατηγορείται ότι σκότωσε την κόρη επιφανούς οικογένειας. Απίστευτα επίκαιρο, φέρνει στην επιφάνεια τον ρατσισμό, τις ταξικές προκαταλήψεις, την αστυνομική αυθαιρεσία, τις κοινωνικές ανισότητες και τις διακρίσεις με γνώμονα το φύλο. (κυκλοφορεί 9 Ιουνίου)

Γλυκερία Δημητροπούλου

Rights & Acquisitions Manager
των εκδόσεων Διόπτρα

«Ο άρχοντας των μυγών»

William Golding, μτφ. Έφη Τσιρώνη

Η ιστορία μιας ομάδας Άγγλων μαθητών που απομονωμένοι σε ένα τροπικό νησί κατακυλούν στη βαρβαρότητα, είναι ένα κορυφαίο έργο της σύγχρονης λογοτεχνίας. Το απαισιόδοξο συμπέρασμα του νομπελίστα William Golding για την αγριότητα που κρύβουμε κάτω από τον πολιτισμένο μας εαυτό παραμένει δυσσίωνα επίκαιρο σήμερα που η μισαλλοδοξία και η βία κερδίζουν ξανά έδαφος.

«Ο βάλτος»

Val McDermid, μτφ. Έφη Τσιρώνη

Η βασίλισσα του εγκλήματος Val McDermid συνδυάζει αριστοτεχνικά μια σειρά από αιγιματικές υποθέσεις, πρωτοπόρα εγκληματολογικά επιστήμη και στοιχεία από την ιστορία του Β' Παγκοσμίου πολέμου. Η ντετέκτιβ Κάρεν Πίρι είναι απολαυστικά κυνική και ασυμβίβαστη, χαρακτήρας βασιμισμένος σε έρευνα που προσδίδει αληθοφάνεια στην ίδια και στο περιβάλλον της.

Στέλα Ζουμπουλάκη

Υπεύθυνη έκδοσης Ελληνικής και Ξένης
Λογοτεχνίας των εκδόσεων Μεταίχμο

«Σάγκι Μπένιν»

Douglas Stuart

Ένα βιβλίο που περιμένουμε πώς και πώς, ένα σύγχρονο «κλασικό» μυθιστόρημα. Έρχεται με τη φόρα του βραβείου Booker 2020, που δικαιολογημένα κέρδισε ο πρωτοεμφανιζόμενος Douglas Stuart. Μια δυνατή, βαθιά συγκινητική ιστορία, όπου πρωταγωνιστούν ο Σάγκι και η μητέρα του, αλλά και η Γλασκόβη της δεκαετίας του '80, η εργατική τάξη, η φτώχεια, ο εθισμός. Ο Stuart, με γραφή ωμή αλλά και τρυφερή, μιλά για την ανείχεια, τις καταχρήσεις και τις διαλυμένες οικογένειες. Μέσα από το σκοτάδι όμως μας φανερώνει και το φως, την αφοσίωση και τελικά την ελπίδα. Το «Σάγκι Μπένιν» δικαιολογημένα αγαπήθηκε πολύ σε όλο τον κόσμο, κατακτώντας ολοένα και περισσότερους αναγνώστες. (κυκλοφορεί στις 10 Ιουνίου)

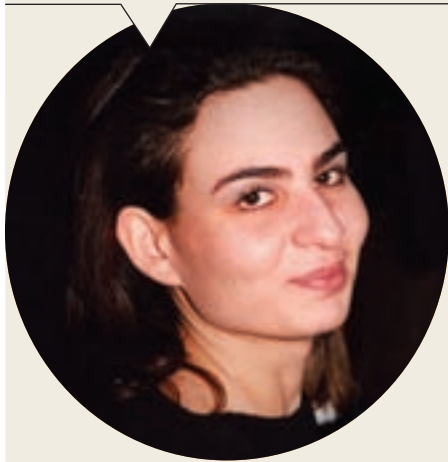
«Ανησυχία»

Linn Ulmann

Η «Ανησυχία» της Λιν Ούλμαν, κόρης του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν και της Λιβ Ούλμαν, σε ξαφνιάζει με την αφηγηματική του δύναμη. Ξεκινώντας την, περιμένεις να διαβάσεις ένα βιβλίο γεμάτο αναμνήσεις για τους διάσημους γονείς, τελικά όμως διαβάζεις για έναν πατέρα, μία μητέρα και ένα παιδί, για την οικογενειακή ζωή και την πολυπλοκότητα των σχέσεων, για την παιδική ηλικία και τη γηρδα, την απώλεια και τη μνήμη. Μυθολογία και πραγματικότητα συνδυάζονται αριστοτεχνικά στη λιτή και συγκινητική πρόζα της Ούλμαν και κάνουν την Ανησυχία να ξεχωρίζει στο ολόένα και δημοφιλέστερο ρεύμα του autofiction. (κυκλοφορεί στις 22 Απριλίου)

Ελένη Σταματέλου

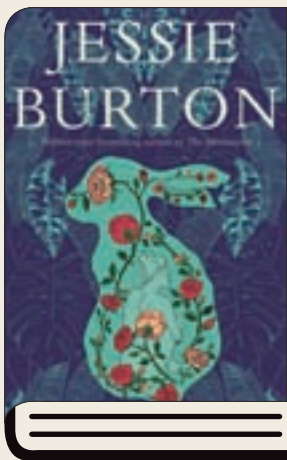
υπεύθυνη Τμήματος Δημοσίων σχέσεων
εκδόσεων Πατάκη

«Άμστερνταμ»,

Ιαν ΜακΓιούαν,
μτφ. Πύργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

Ο Ίαν ΜακΓιούαν συνθέτει ένα δυναμικό μυθιστόρημα για τη φιλία, τον έρωτα, τις μηχανορραφίες στον πολιτικό στίβο, τον νεοκυνισμό και τη σκληρότητα μιας εποχής που ακροβατεί ανάμεσα στη γενικευμένη απάθεια και την εκ νέου επινόηση της συγκίνησης, του συναισθήματος και της ευαισθησίας.

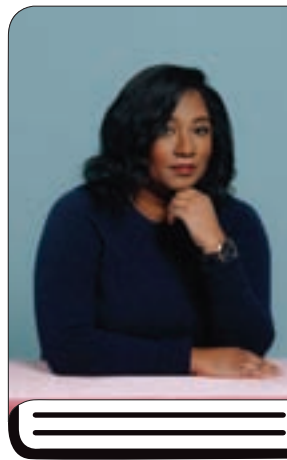
«Η εξομολόγηση»

Τζέσσι Μπέρτον,
μτφ. Μυρτώ Καλοφωλιά

Ένα φωτεινό, δυνατό και βαθιά συγκινητικό μυθιστόρημα για τα μυστικά και την αφήγηση, τη μητρότητα και τη φιλία, για το πώς χάνει κανείς και βρίσκει τον εαυτό του, από τη συγγραφέα του «Κουκλόσπιτου».

Κατερίνα Τριανταφύλλου

Executive Editor των εκδόσεων Παπαδόπουλος

«Το αόρατο μυσό»

Brit Bennett, μτφ. Κάλια Παπαδάκη

Ένα συνταρακτικό μυθιστόρημα για την αναζήτηση ταυτότητας, δύο παράλληλες πορείες με μία διαφορά, το χρώμα του δέρματος, που αναπόφευκτα θα διασταυρωθούν για μια ακόμη φορά* στην επόμενη γενιά. Η Brit Bennett δημιουργεί κάτι περισσότερο από μια συναρπαστική, συναισθηματική οικογενειακή ιστορία. Μιλάει για το πώς το παρελθόν και η επιλογή της ταυτότητας μπορεί να καθορίσει, να επηρεάσει και να διαμορφώσει καταλυτικά τις αποφάσεις, τις επιθυμίες και τις προσδοκίες ενός ατόμου, ξεδιπλώνοντας παράλληλα ένα μεγάλο κομμάτι της σύγχρονης αμερικανικής ιστορίας. Η Brit Bennett επιλέχθηκε πρόσφατα από το περιοδικό TIMES, σαν μια από τις 100 πιο επιδραστικές προσωπικότητες του 2021 (The next 100 most influential people).

«Το τραγούδι του Σόλομον»,

Toni Morrison,
μτφ. Κατερίνα Σχινά

Το «Τραγούδι του Σόλομον», αγαπημένο βιβλίο του Μπάρνακ Ομπάμα και σημείο τομής στην αφροαμερικανική λογοτεχνία, είναι ένα «επικό» μυθιστόρημα ενηλικίωσης. Με επίκεντρο το ταξίδι, κυριολεκτικό και μεταφορικό, του νεαρού ήρωα, μέσα από το οποίο συγκροτεί την ταυτότητά του και συνδέεται με τις ρίζες του, η Τόνι Μόρρισον δημιουργεί μια πολυεπίπεδη, σαγηνευτική αφήγηση που αντλεί από το παρελθόν για να προσγειωθεί στην ανάστατη δεκαετία του 1970, ανατέμνοντας τις συγκρούσεις και τα διλήμματά της.

Αγγέλα Σωτηρίου

Publishing Director των εκδόσεων Ψυχογιός

«Το σανατόριο»,

Σάρα Πιρς,
μτφ. Νεκτάριος Καλαϊτζής

Φανταστείτε ένα υπέροχο ξενοδοχείο, πρώην σανατόριο, όπου γίνονταν πειράματα σε ανθρώπους κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, στις Άλπεις, μια νύχτα όπου λυσομανάνε ο αέρας και το χιόνι. Και μόνο το σπινικό αυτό σου κόβει την ανάσα και νιώθεις έντονη την ανάγκη να κρυφτείς στη σκιά της ντετέκτιβ Γουόρνερ, καθώς πέφτει από παγίδα σε παγίδα αναζητώντας τον δολοφόνο.

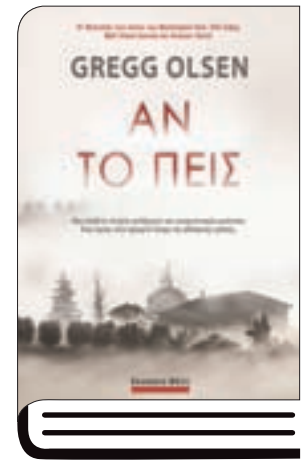
«Η λέσχη των φόνων της Πέμπτης»,

Ρίτσαρντ Όσμαν,
μτφ. Αύγουστος Κορτώ

Τι μπορεί να περιμένει κανείς όταν τέσσερις συνταξιούχοι σε οικισμό ευγηρίας συστήνουν μια λέσχη έρευνας ανεξιχνίαστων δολοφονιών και αναλαμβάνουν να διαλευκάνουν δύο φόνους στην περιοχή τους; Χιούμορ, πλοκή, ανατροπές, αγωνία; Ναι, όλα αυτά μαζί και, κυρίως, πολλή πολλή τρυφερότητα.

Χάρης Νικολακάκης

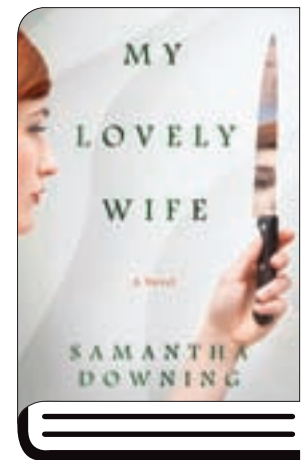
διευθυντής εκδόσεων Bell

«Αν το πεις»

Gregg Olsen,
μτφ. Νεκτάριος Καλαϊτζής (If you tell)

Ο μετρ της λογοτεχνίας του αληθινού εγκλήματος Gregg Olsen έρχεται στα BELL με το «Αν το πεις»: μια απίστευτη υπόθεση κακοποίησης –και φόνων– που ξετυλιγόταν αθόρυβα επί χρόνια σε μια μικρή πόλη της Αμερικής. Ένα συγκλονιστικό πορτρέτο του τρόμου που έζησαν τρεις αδελφές στα χέρια της μητέρας τους, μια συνταρακτική ιστορία για τα όσα μπορεί να καταφέρει το θάρρος και η δύναμη της ψυχής. (κυκλοφορεί 19 Μαρτίου)

«Η υπέροχη γυναίκα μου»,

Samantha Downing (My Lovely Wife)

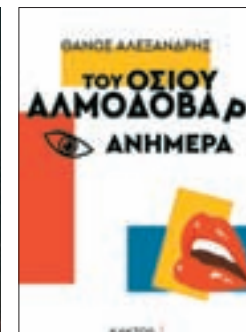
Η Samantha Downing είναι αυτή τη στιγμή η πιο φρέσκια και αναζωογονητική φωνή στο ψυχολογικό θρίλερ και το ντεμπούτο της «Η υπέροχη γυναίκα μου» έγινε #1 bestseller σε πάνω από 20 χώρες. Αυτή η συναρπαστική ιστορία για ένα ζευγάρι που για να κρατήσει ζωντανό το γάμο του ξεκινάει τους... φόνους, είναι πανέξυπνη, σκοτεινή και γεμάτη ανατροπές. (κυκλοφορεί 7 Μαΐου) **A**

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Η Α.Υ. ξεφυλλίζει μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες εκδόσεις των ημερών

Της ΝΑΤΑΣΣΑΣ ΚΑΡΥΣΤΙΝΟΥ

Αυτή η νύχτα μένει. Το βιβλίο συνοδεύεται από δεκάδες φωτογραφίες των πραγματικών πρώων που συνάντησε ο συγγραφέας συστήνοντάς μας ένα σύμπαν σχεδόν αλμοδοβαρικό.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Σεμίνα Διγενή, Οι Απειθαρχοί, εκδόσεις Κάκτος

Στους 50 ορόφους ενός παράξενου «Κόκκινου ουρανοξύστη» συνυπάρχουν και διαλέγονται ξεχωριστές προσωπικότητες, συγγραφείς, ηθοποιοί, ποιητές, τραγουδιστές, επιστήμονες. Ανάμεσα στους 100 απείθαρχους «ενοίκους», ο Μπόουι, ο Λένιν, η Νίνου, ο Αϊνστάιν, ο Μπέρνχαρντ, η Μονρόε, η Κοτοπούλη, ο Προυστ, ο Αττίλας, η Γουάινχάουζ, η Λαμπέτη, ο Βέγγος, ο Σαραμάγκου, ο Φρόντ, ο Σιδνρόπουλος, ο Γουίλιαμς, η Γώγου, ο Πικάσο, ο Βάρναλης, ο Κομπέν, η Βασιλειάδου, ο Χόκινγκ. Μια παράξενη Βαβέλ, όπου περιέργως όλοι συνεννοούνται άψογα. Ακόμη και μέχρι το αναπάντεχο τέλος. Πρόκειται για μια σύνθεση έρευνας, μελέτης και μυθοπλασίας, με εξώφυλλο έναν υπέροχο πίνακα του διεθνούς εικαστικού Κωστή Γεωργίου και επιμέλεια Πύργου Προεστού. Το βιβλίο μεταφέρει τον αναγνώστη στο «μεταιχμιακό» σύμπαν μιας εξαυλωμένης

ουτοπικής πόλης, όπου βρίσκονται έγκλειστα κάποια μαγικά πλάσματα που δεν χωρούν πουθενά.

Θάνος Αλεξανδρής, Του όσιου Αλμοδοβάρ ανήμερα, εκδόσεις Κάκτος

Πορτρέτα ανθρώπων των γραμμάτων, των τεχνών, της τηλεόρασης και του περιθωρίου συνυπάρχουν και διηγούνται στον αναγνώστη τις εξαισίες αλλά και ανατρεπτικές τους ιστορίες. Αβανγκάρντ χώροι, καλλιτεχνικά στέκια, ετερόκλητοι ήρωες και τα πρώτα ντεκαντάνς ντραγκ σόου της Αθήνας περασμένων δεκαετιών αναδεικνύουν μια Ελλάδα που αλλάζει, που μεταλλάσσεται συνεχώς στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, ενώ φίλοι και διανοούμενοι αναζητούν απεγνωσμένα τα χρόνια εκείνα της χαράς, της μέθεξης, του έρωτα και των εκρηκτικών συναισθημάτων. Αυτοσχέδια επιθεωρησιακά νούμερα από ραδιοφωνικές εκπομπές, αναμνήσεις φίλων συναγωνιστών που έζησαν συγκλονιστικά χρόνια ευτυχίας στα σκυλάδικα της γενικά, ό,τι περίσσεψε απ' το ηρωικό έπος τού

Μουράτης Κοροσιάδης, Ημερες ημέρες (διηγήματα), εκδόσεις Βακχικών

Ο Μουράτης Κοροσιάδης γεννήθηκε στη Δράμα και αποφοίτησε από το Τμήμα Γερμανικής Φιλολογίας και Γλώσσας του ΑΠΘ. Οι μεταπτυχιακές και διδακτορικές του σπουδές στη Φιλοσοφική Σχολή του ΑΠΘ αναφέρονται στις απόψεις του Αυστριακού φιλοσόφου L. Wittgenstein σχετικά με τη γλώσσα, τα όριά της και τη σιωπή στην τέχνη, καθώς και με τα πολιτικά και εντροπικά χαρακτηριστικά της τέχνης του 19ου και 20ού αιώνα. Επίσης, έχει εκπονήσει μεταδιδακτορική έρευνα στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ σχετικά με τα ίχνη και τη γενεαλογία του λαϊκισμού στην αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία. Οι «Ημερες ημέρες» είναι η δεύτερη συλλογή διηγημάτων του.

Βούλα Ηλιάδου, Ο πλανήτης των ψυχών, εκδόσεις Βακχικών

Στο έργο παρακολουθούμε τα φωτεινά και σκοτεινά χρώματα της ζωής του κεντρικού ήρωα Αλέξανδρου Νοταρά, που στα χρόνια της εφηβείας του εκδηλώνει τις πρώτες

Μίνως Ευσταθιάδης
ΚΒΑΝΤΙ

Στο νέο του μυθιστόρημα, ίσως το ωριμότερο μέχρι σήμερα, ο Μίνως Ευσταθιάδης αφηγείται μια καθηλωτική ιστορία για το ανσπύφιυκτο των γεγονότων που γράφονται με αέρα, με πρωταγωνιστή τον Ελληνογερμανό ντετέκτιβ Κρις Πάπας.

Alejandro Zambra
ΧΙΛΙΑΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ
Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης

Ο Alejandro Zambra εισάλλει στον κόσμο της ποίησης, θίγοντας στο καινούργιο του θιβλίό κάποια από τα σημαντικότερα ζητήματα που τον καθορίζουν, όπως οι οικογενειακοί δεσμοί, τα ακαμπενοβέσματα του Έρντογαν και η αγάπη για τη λογοτεχνία.

Ta-Nehisi Coates
Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ
Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

Ο Ta-Nehisi Coates — ένας από τους σημαντικότερους διανοούμενους των ΗΠΑ — αφηγείται στο πρώτο του μυθιστόρημα την ιστορία του Χάιρον Γουόκερ, ενός σκλάβου του Αμερικανικού Νότου που θα αντισταθεί στη δουλεία χάρη στη μυστηριώδη του δύναμη.

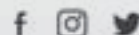

Emily St. John Mandel
ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ
Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

Με φόντο την οικονομική κατάρρευση στη Νέα Υόρκη, μια καλοστημένη επινόηση από τη και η εξοφάνιση μιας γυναίκας από ένα πλοίο συνδέονται απρόσμενα. Μια ιστορία κρίσεων και επιβίωσης από τη συγγραφέα του μυθιστορήματος «Σταθμός Έντεκκ».

www.ikarosbooks.gr

Τα πρώτα **BELL** της άνοιξης
7 επιλογές που μυρίζουν ακόμη μελάνι!

Η Λιλικα Προβάρει Vera Wang
Ανδριάννα Σακκά

Έξι μήνες μετά από μια απόφαση που άλλαξε όλα τα δεδομένα στη ζωή της, ο γάμος της Λιλικας πλησιάζει. Κι όμως, το μυαλό της αδυνατεί να συγκεντρωθεί σε όλα αυτά, μόνο παραδέρνει ζαλισμένο ανάμεσα στις αναμνήσεις ενός παρελθόντος που τη στιγμάτισε και σε αναπάντητα ερωτήματα για το μέλλον που την περιμένει. Κι εκεί που θα έλεγε κανείς ότι το μπερδέμα της δε θα μπορούσε να γίνει χειρότερο, λίγους μήνες πριν το μεγάλο γεγονός ο Λιλικας κάνει τη δυναμική επανεμφάνισή του, αυτή τη φορά με μια πρόταση επαγγελματικής συνεργασίας που κάνει ξανά τη ζωή της άνω-κάτω...

Ο Λιλικας φορούσε TOD'S
Ανδριάννα Σακκά

Ποια γυναίκα δεν ονειρεύεται μια καριέρα γεμάτη λαμπερά πάρτι, εκθαμβωτικές τουαλέτες και συναρπαστικά ταξίδια; Η Λιλικα δεν αποτελεί εξαίρεση του κανόνα και όταν της προσφέρεται η θέση της fashion editor στο Image δεν μπορεί αρχικά να πιστέψει στην τύχη της. Είναι αποφασισμένη να ζήσει το όνειρο και θα το κάνει, ο κόσμος να καλέσει! Ειδικά όταν τη θέση του πρωταγωνιστή διεκδικεί ο μυστηριώδης άντρας με τα άψογα κοστούμια του τρίτου ορόφου, πώς να μην ανυπομονεί να πάει στο γραφείο κάθε μέρα;

Κρύο δέρμα
Κική Τσιλιγγερίδου

Ενώ η Αθίνα προσπαθεί να επιβιώσει μέσα στο πέπλο της πρωτοφανούς πανδημίας, ένας ασθιατικός εκδικητής κυρις πρόσωπο αναλαμβάνει να

απονεμί τις πιο σπάνιες ποιές σε όσους ξεφεύγουν από τη δικαιοσύνη. Όμως εκείνο που περισσότερο από καθετί θα κάνει την καρδιά της αστυνομίου Στέλλας Ανταμς να τρέμει από τη φόβη είναι η εμφάνιση του μεγαλύτερου εφιάλτη της που πια είναι εδώ, στην ίδια της την πόλη, και ζητά επίμονα αίμα, πόνο και εκδίκηση... Η τρίτη περιπέτεια της πιο μοντέρνας, αντισυμβατικής και ξεχωριστής εκπαισώπου της ελληνικής αστυνομικής λογοτεχνίας δεν θα φύγει ποτέ από το μυαλό σας.

Η τύχη ευνοεί τους νεκρούς
Stephen Spotswood,
μτφ. Νεκτάριος Καλαϊτζής

Βρισκόμαστε στη Νέα Υόρκη του 1946, όπου η Λίλιαν Πέντεκοστ είναι η καλύτερη ιδιωτική ντετέκτιβ της πόλης, αλλά αντιμετώπιζει σοβαρά προβλήματα υγείας. Στο πρόσωπο της πανέξυπνης και καπτάσας Γουίλλσουτζιν Πάρκερ, η Πέντεκοστ θα βρει την ιδανική βοήθη, καθώς η Γουίλ, που το έσκασε μικρή από το σπίτι της και μεγάλωσε σε ένα τσίρκο, διαθέτει μοναδικές ικανότητες. Όταν η πλούσια χήρα Αμηνγκέιλ Κόλινς δολοφονείται και οι έρευνες της αστυνομίας δε φαίνεται να βγάζουν πουθενά, η οικογένεια προσλαμβάνει τις Πέντεκοστ και Πάρκερ για να ανακαλύψουν το δράστη...

Στις ράγες των νεκρών
Tim Weaver,
μτφ. Χριστίνα Ριζοπούλου

Η 17χρονη Μέγκαν Κάρβερ δεν ήταν από τα κορίτσια που το σκάνε από το σπίτι τους. Άριστη μαθήτρια, με ευτυχομένη οικογένεια, μελετούσε σκληρά και σπάνια έμπλεκε σε μπελάδες. Όμως είχαν περάσει έξι μήνες, και δεν είχε βρεθεί ακόμα. Ο ερευνητής

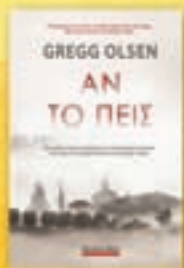
εξαφανισμένων προσώπων Ντέιβιντ Ρέικερ όσο πιο πολύ ψάχνει, τόσο καταλαβαίνει πως τα πάντα είναι ένα ψέμα. Άνθρωποι που ήταν κοντά στη Μέγκαν πεθαίνουν. Άλλοι είναι πολύ τρομαγμένοι για να μιλήσουν. Και στο επίκεντρο όλων, ένα μέρος που δε μοιάζει με κανένα άλλο...

Αν το πεις
Gregg Olsen,
μτφ. Νεκτάριος Καλαϊτζής

Η τραγική και θαυμαστή αληθινή ιστορία τριών αδελφών, αποφασισμένων να επιβιώσουν από τον εφιάλτη της μητέρας τους, όπως μόνο ο αριστοτέκνης των ιστορικών αληθινού εγκλήματος Γκρεγκ Όλσεν θα μπορούσε να τη διηγηθεί. Οδυνήρη και σπαρακτικό, το «Αν το πεις» είναι μια ιστορία επιβίωσης από το απόλυτο κακό και ένας ύμνος στον αγώνα για ελευθερία και δικαιοσύνη. Bestseller στις λίστες των Washington Post, USA Today, Wall Street Journal και Amazon Charts, στη χώρα μας κυκλοφορεί στις 19/3.

Η Ζέλντα έφυγε
Φωτεινή Ναούμ

Ένας άβγαλτος έφηβος, ένας ηρώων γάμος, ένα τζάνκι, ένας παραβατικός, μια γυναίκα του υποκόσμου κι ένας συγγραφέας. Ανάμεσά τους μια κοπέλα που τους δίνει με ασάρα νήματα. Ένα κορίτσι που έχει γεννηθεί με ταλέντο στην αγάπη. Ξέρει να εθίζει τους άλλους σ' αυτήν. Να τους κάνει συνείνοχους στην πιο βαθιά της επιθυμία. Ένα μυθιστόρημα αναζήτησης. Μια ιστορία για ένα κορίτσι που μεγάλωσε με σκοπό να γίνει μια μέρα ηρωίδα σε βιβλία. Ίσως είναι και το μόνο που χρειάζεται να γνωρίζεις ο ανσγνώστης, για την ώρα. Κυκλοφορεί στις 23/3.

BELL στο Facebook (BELLpublishing), Instagram (@bell_books) & Twitter (@bell_books)

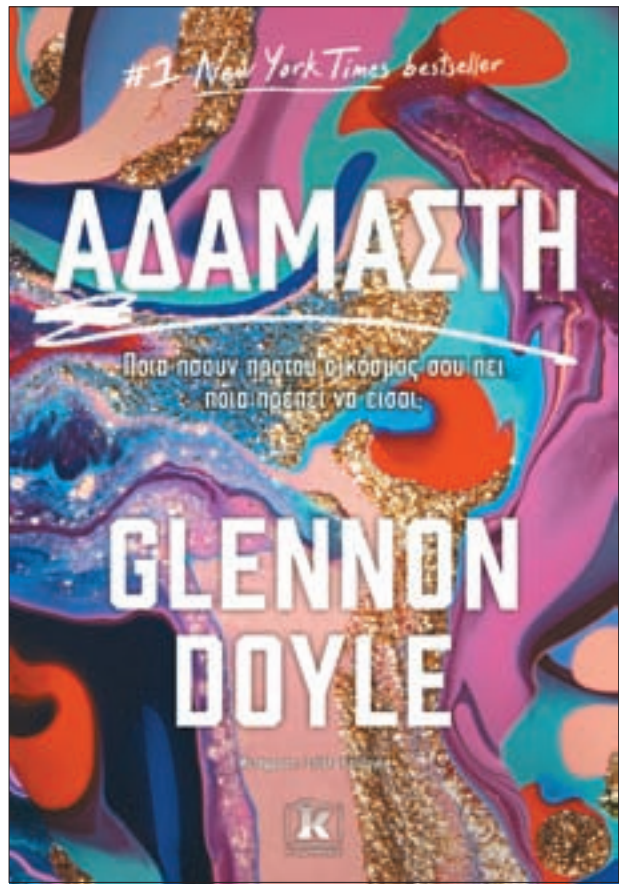

μεταφυσικές ανησυχίες, καθώς ψάχνει να βρει τους βιολογικούς γονείς του. Οι κατά συνθήκη «φιλίες» του στα γυμνασιακά χρόνια έχουν σαν αποτέλεσμα να πέσει θύμα εκβιασμού ενός νεοφερμένου νταή του σχολείου. Όταν τα πράγματα φτάνουν στο απροχώρητο, καταφτάνει στο σχολείο ως θεόσταλτος άγγελος ο Μάξιμος Καντακουζηνός, με τον οποίο ο Αλέξανδρος συνδέεται φιλικά και οικογενειακά. Ανάμεσα στον ήρωα και τον φίλο του αναπτύσσονται σχέσεις δασκάλου-μαθητή, όταν ο πρώτος αναλαμβάνει να τον μυήσει στις μεταφυσικές αναζητήσεις για την ύπαρξη του Θεού και το ταξίδι της ψυχής μετά θάνατον.

Glenn Doyle, Αδάμαστη, εκδόσεις Κλειδάριθμος
Ποια ήσουν προτού ο κόσμος σου πει ποια πρέπει να είσαι; Η Αδάμαστη είναι η ιστορία του πώς μια γυναίκα έμαθε ότι υπεύθυνη μητέρα δεν είναι εκείνη που αργοπεθαίνει για τα παιδιά της, αλλά εκείνη που τους δείχνει πώς να ζήσουν με όλη τους την καρδιά. Είναι μια ιστορία που περιγράφει ένα διαζύγιο, τη δημιουργία μιας νέας, σύνθετης οικογένειας, και τη συνειδητοποίηση ότι το πόσο ενωμένη ή διαλυμένη είναι μια οικογένεια εξαρτάται από το κατά πόσο τα μέλη της μπορούν, όταν κάθονται στο τραπέζι, να είναι ο πραγματικός τους εαυτός. Και είναι η ιστορία του πώς μπορούμε όλες μας να αρχίσουμε να εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας αρκετά, ώστε να βάλουμε τα όριά μας, να συμφιλιωθούμε με το σώμα μας, να τιμήσουμε τον θυμό και τον πόνο μας, και να απελευθερώσουμε τα πιο αληθινά, πιο άγρια ένστικτά μας, ώστε να μπορέσουμε, ως γυναίκες, να κοιτάξουμε τον εαυτό μας και να πούμε: Αυτή είμαι εγώ.

Παστουρματζή Μαρία, Ζωή από τη Ζωή μου, εκδόσεις Εν Πλω
Με έμπνευση από το θυσιαστικό λειτουργήμα ιατρών και νοσηλευτών και τον αγώνα τους να σώσουν με αυταπάλη ανθρωπίνες ζωές, το βιβλίο αυτό μιλά για έναν Θεό

που μας ακολουθεί κατά βήμα, χτυπά την πόρτα των ψυχών μας και περιμένει... «Κύριε... Κύριε!». Ήταν Μεγάλη Πέμπτη. Ο Θεός του θυσιαζόταν. Τον έπαιρνε μαζί Του στη Γεθσημανή. Τον διάλεξε να πάρει κάτι από τον πόνο Του. Να ανοίξει και εκείνος την πλευρά, για να αναβλύσει τη ζωή. Δεν άντεξε.

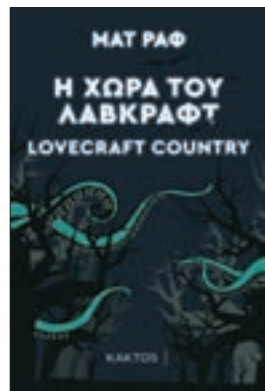
Οι λογισμοί βουβάθηκαν ξανά. Η παρομοίωση τον έλιωνε. «Κύριε!», Του φώναξε με πόθο. «Κύριε! Πάρε την τετρωμένη μου πλευρά αντίδωρο». «Ότι τέτρωμαι της σης αγάπης εγώ». Έγειρε το κορμί του ταπεινά, σαν να ζητούσε να γίνει ένα με τη γη. «Κύριε, δέξου τη λίγη, τη μικρή θυσία μου, μία μικρή μου σταύρωση. Ζωή απ' τη Ζωή... Δώσε ζωή από τη ζωή μου, Κύριε!».

Χρυσά Μαστοροδήμου, Τα τεμάχια, εκδόσεις Βακχικών
Η Κατερίνα γεννήθηκε λίγο πριν από την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και η ζωή της ταυτίζεται με τα πιο δύσκολα χρόνια της ελληνικής ιστορίας. Στην εποχή της σύγχρονης οικονομικής κρίσης, αναμετράται ξανά με το παρελθόν της. Σαν άλλη Ελλάδα, δεν φιλοδοξεί να αποτελέσει μια πολυσύνθετη προσωπικότητα ούτε να επιτελέσει ιστορικό

ή πολιτικό έργο. Μέσα από τη δική της μάτια, θα καταγράψει τον αγώνα επιβίωσης των απλών ανθρώπων της ελληνικής υπαίθρου εκείνης της εποχής, οι οποίοι, ως «τεμάχια», αποτελούσαν φτηνό εργατικό δυναμικό για τις ανεπτυγμένες χώρες. Παράλληλα, κάνονταν μια μικρή ανδρομιά, θα φτάσει στο παρόν, στο οποίο οι σύγχρονοι άνθρωποι, ως νέα «τεμάχια», θα

ακολουθήσουν για άλλη μια φορά τον δρόμο της μετανάστευσης. Στα «Τεμάχια» οι ήρωες έρχονται αντιμέτωποι με τον φαύλο κύκλο των πολιτικών πρακτικών αλλά και των δικών τους ευθυνών, παραπαίοντας στα ίδια λάθη.

στην καλλονή που προσπαθεί να αγνοήσει, είναι μαρτύριο. Με τον κίνδυνο να πλησιάζει, η Γκουίν πρέπει να αποφασίσει ποιο είναι το μεγαλύτερο ρίσκο: να εμποδίσει τις προσπάθειες ενός παλιάνθρωπου να τη σαμποτάρει ή να ανοίξει την καρδιά της στον ακαταμάχητο σωματοφύλακα...

Emily St. John Mandel, Το γυάλινο ξενοδοχείο, εκδόσεις Ίκαρος
Η Βίνσεντ εργάζεται στο Ξενοδοχείο Κάιερ, ένα παλάτι πέντε αστέρων από γυαλί και κέδρο, στη Νήσο Βανκούβερ της Βρετανικής Κολομβίας. Το βράδυ που γνωρίζει τον Τζόναθαν Αλκάιτις, στην τζαμαρία του ξενοδοχείου εμφανίζεται ένα απειλητικό μήνυμα: Πρόσεχε μην καταπιείς κανένα σπασμένο γυαλί. Την ίδια εποχή στο Μανχάταν ο Αλκάιτις απολαμβάνει τα κέρδη μιας καλοστημένης επενδυτικής απάτης, μεταφέροντας ανύπαρκτα ποσά μεταξύ των λογαριασμών των πελατών του. Όταν η επιχείρηση καταρρέει, αφανίζοντας περιουσίες και ανθρώπινες ζωές, η Βίνσεντ, που παρίστανε τη σύζυγό του, εξαφανίζεται. Χρόνια μετά ένα από τα θύματα της απάτης του Αλκάιτις προσλαμβάνεται για να διερευνήσει την παράξενη εξαφάνιση μιας γυναίκας από το κατάστρωμα ενός πλοίου. Το βιβλίο φωτίζει αθέατες πλευρές ενός μωσαϊκού που το συνθέτουν τα παραπήγματα των αστέγων, τα υπόγεια κλαμπ, η διεθνής ναυτιλία, πολυτελή ξενοδοχεία, η ζωή σε μια ομοσπονδιακή φυλακή.

Mat Raf, Η χώρα του Λάβκραφτ, εκδόσεις Κάκτος
Σικάγο, 1954. Όταν εξαφανίζεται ο πατέρας του, ο 22χρονος νέγρος βετεράνος του στρατού Άττικους Τάρνερ ταξιδεύει στη Νέα Αγγλία με τον θείο του, Τζορτζ, και την παιδική του φίλη Λετίσια, για να τον βρουν. Στο ταξίδι τους προς το υποστατικό του Σάμιουελ Μπρεθγουάιτ (όπου κάποτε δούλευε ως σκλάβο η προγιαγιά του Άττικους), θα συναντήσουν τους εγκόσμιους κινδύνους της λευκής Αμερικής,

όσο και τους υπερκόσμιους κινδύνους που μοιάζουν βγαλμένοι από τα μυθιστορήματα του Λάβκραφτ. Ένα μυθιστορηματικό τρόπο που σκοτεινής φαντασίας, που επιχειρεί να ανακαλύψει τους συνδέσμους ανάμεσα στη λογοτεχνία τρόμου του Χ. Λάβκραφτ και στον τρόπο του φυλετικού διαχωρισμού που βίωναν οι μαύροι της Αμερικής την εποχή της ρατσιστικής νομοθεσίας που έμεινε γνωστή ως «Νομοθεσία Τζιμ Κρόου». Το βιβλίο αποτέλεσε τη βάση της ομώνυμης επιτυχημένης τηλεοπτικής σειράς του HBO.

Brian Herbert & Kevin J. Anderson, «Dune: Ο Δούκας του Κάλανταν», εκδόσεις Anubis
Το πρώτο βιβλίο μιας συναρπαστικής τριλογίας που αποτελεί άμεσο προοίμιο του θρυλικού Dune και ρίχνει φως στις ιστορίες μερικών από τους πιο θρυλικούς χαρακτήρες της επιστημονικής φαντασίας, στήνοντας το σκηνικό για το έπος που δημιούργησε ο Frank Herbert. Έναν περίπου χρόνο πριν τα γεγονότα που οδήγησαν στην άνοδο του θρυλικού Μουάντ Ντιμ, η εξουσία των Κορρίνο μοιάζει αδιεμφισβήτητη. Κερδίζοντας την εύνοια του αυτοκράτορα Σαντάμ, ο Λίτο Ατρείδης θα προκαλέσει την οργή των εκθρών του και θα δώσει το έναυσμα για μια σειρά γεγονότων που θα αλλάξουν τις ισορροπίες δυνάμεων στο γνωστό σύμπαν. Με τον Πωλ ανήσυχος για το μέλλον του Οίκου των Ατρείδων και την Τζέσικα μπλεγμένη σε ένα ακόμη σχέδιο των Μπένε Τζέζερνι, ο Λίτο καλείται να ισορροπήσει ανάμεσα στο χρέος του προς το λαό του, τον γιο του και την αγαπημένη του σύντροφο. Θα καταφέρει άραγε να επιβιώσει διατηρώντας άθικτες την τιμή και την οικογένειά του;

Alejandro Zambra, Χιλιανός ποιητής, εκδόσεις Ίκαρος
Ο Γκονσάλο είναι ένας «κακός ποιητής» που ονειρεύεται να γίνει αληθινός ποιητής, αλλά κι ένας πατριός που συμπεριφέρεται σαν ο βιολογικός πατέρας του Βισέντε, ενός α-

ΑΡΩΜΑ ΛΟΥΙΖΑΣ

Ένα ταξίδι προσωπικής αναζήτησης από τη **Βίκυ Μωραγιάννη** και τις **Εκδόσεις Μίνωας**

Το νέο μυθιστόρημα της **Βίκυ Μωραγιάννη** παρασέρνει τον αναγνώστη σε ένα ταξίδι προσωπικής αναζήτησης, με τη συγγραφέα, με πηγαίο χιούμορ, να μας μιλά για την ελευθερία, για τις επιλογές που κάνουμε στη ζωή μας, αλλά και για το πώς μια απρόσμενη απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου μπορεί να αλλάξει τα πάντα.

Ηρωίδα του βιβλίου η Λουίζα, η οποία παρατηρούσε την καθημερινότητά της σαν απλός θεατής, μέχρι που η είδηση του θανάτου της γιαγιάς της θα τη βγάλει από τον λήθαργο, αποτελώντας το έναυσμα για ένα ντόμινο απίστευτων γεγονότων που θα φέρουν τα πάνω κάτω στη ζωή της. Ένα κρυμμένο

ημερολόγιο θα της δώσει τη δύναμη να ανακαλύψει εκ νέου τη ζωή της και να κάνει αυτό που έως τώρα φοβόταν, να ζήσει.

Η Βίκυ Μωραγιάννη αναφέρει για το έναυσμα της συγγραφής του βιβλίου: «Αυτό το βιβλίο γεννήθηκε τη στιγμή που με ξέχασε η δική μου γιαγιά. Άρχισα να σκέφτομαι διαρκώς τι να κάνει άραγε η Ψυχή όταν το μυαλό ξεχνάει κι αν ξαναβρίσκει τη μνήμη της αργότερα, σε κάποιον άλλο χωροχρόνο».

Μια συγκινητική ιστορία για όσα έχουμε και δεν το γνωρίζουμε, για όσα θα θέλαμε και δεν μπορούμε να έχουμε και για όσα μπορούμε να πετύχουμε και δεν το ξέρουμε.

Κορνέου 34 & Δαβάκη, Μεταμόρφωση, 2102711222, www.minoas.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ από τις Εκδόσεις Βακχικών

Σόλωνος 110, Αθήνα, 2103637867, info@vakxikon.gr, ekdoseis.vakxikon.gr

Ήμερες ημερές Μουράτης Κοροσιάδης, διηγήματα

Δεύτερη συλλογή διηγημάτων για τον Μουράτη Κοροσιάδη, οι μεταπτυχιακές και διδακτορικές σπουδές του οποίου, στη Φιλοσοφική Σχολή του ΑΠΘ, αναφέρονται στις απόψεις του Αυστριακού φιλοσόφου L. Wittgenstein για τη γλώσσα, τα όριά της και τη σιωπή στην τέχνη, καθώς και τα πολιτικά και εντροπικά χαρακτηριστικά της τέχνης του 19ου και 20ού αιώνα. Επίσης, έχει εκπονήσει μεταδιδακτορική έρευνα στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ σχετικά με τα όρια και τη γενεαλογία του λαϊκισμού στην αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία.

Το κισσόπιτο Γιώργης Σηρογιάννης, μυθιστόρημα

Ένα ερωτευμένο ζευγάρι αγοράζει έναν ακατοίκτο πύργο στη Μάνη, όταν όμως τον επισκέπτονται αντιλαμβάνονται ότι δεν είναι και τόσο ακατοίκτος. Η εμβληματική μορφή που τους υποδέχεται είναι ο πρώην ιδιοκτήτης του πύργου αλλά φέρει και ένα ιδιαίτερο ιστορικό βάρος στους ώμους του. Είναι ο χωροφύλακας στον οποίο παραδόθηκε ο Π.Ν. Είναι ο μετέπειτα δεσμοφύλακός του και εντέλει ο θεματοφύλακας των τελευταίων υπαρκτών ιδεών του μεγάλου επαναστάτη. Ο τελευταίος φίλος του.

Η γη τρέχει πιο γρήγορα Παναγιώτης Τσίτσος, νουβέλα

Με επιρροές από τα έργα των Καμύ, Κάφκα, Κέρουακ, καθώς και από τη φιλμογραφία του Ντέβιντ Λιντς, το «Η γη τρέχει πιο γρήγορα» ξεδιπλώνεται ως μια νουβέλα που ακροβατεί ανάμεσα στο ρεαλιστικό και το σουρεαλιστικό. Ταυτόχρονα, η τριμερής διαίρεση του βιβλίου ακολουθεί το βασικό θέμα που διατρέχει όλη την πλοκή: το υπαρξιακό κενό, όπως αυτό βιώνεται από τον κεντρικό ήρωα.

Τα τεμάχια Χρύσα Μαστοροδήμου, μυθιστόρημα

Η Κατερίνα γεννήθηκε λίγο πριν από την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και η ζωή της ταυτίζεται με τα πιο δύσκολα χρόνια της ελληνικής ιστορίας. Τώρα, στην εποχή της σύγχρονης οικονομικής κρίσης, αναμετράται ξανά με το παρελθόν της. Μέσα από τη δική της ματιά, θα καταγράψει τον αγώνα επιβίωσης των απλών ανθρώπων της ελληνικής υπαίθρου εκείνης της εποχής, οι οποίοι, ως «τεμάχια», αποτελούσαν φτηνό εργατικό δυναμικό για τις ανεπτυγμένες χώρες.

Η αργκό των αστεριών Μιλένα Σπανού, ποιήματα

Η Μιλένα Σπανού γεννήθηκε στην Αθήνα με καταγωγή από Σόμο και Εμπόνη. Σπούδασε Ψυχολογία στο University of Maryland. Είναι οικονομική διευθύντρια σε εταιρεία λογιστών και συμβούλων επιχειρήσεων. Διακρίθηκε τον Δεκέμβριο του 2019 με το τρίτο βραβείο στον 38ο Πα-

νελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης. Τον Νοέμβριο του 2020 διακρίθηκε με το τρίτο βραβείο στον 8' Διαγωνισμό Αμφικτιονίας Ελληνισμού.

Όταν παρεκτρέπεστε... Κώστας Δερμιούσης, ποιήματα

Ο Κώστας Δερμιούσης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1964. Άρχισε να γράφει ποιήματα από το Γυμνάσιο. Κάποια από αυτά δεν έχει διασωθεί. Ευτυχώς. Η παρούσα ποιητική συλλογή είναι η πρώτη που αποφράσσει να εκδώσει. Κείμενά του φιλοξενούνται κατά καιρούς σε ιστοτόπους, ιστολόγια λογοτεχνίας και ανθολογίες.

Κύματα ακίνητα

Κατερίνα Ζυγούρα, ποιήματα

Η Κατερίνα Ζυγούρα γεννήθηκε, μεγάλωσε και ζει στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Είναι απόφοιτος της Αρχιτεκτονικής Σχολής του Α.Π.Θ. Το 2014 εκδόθηκε η πρώτη της ποιητική συλλογή, για την οποία έλαβε το βραβείο «Μαρία Πολυδούρη».

Σκίτσα σε έκλειψη ηλίου Έλενος Χαβάντζας, ποιήματα

Ο Έλενος Χαβάντζας γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και του μεταπτυχιακού προγράμματος «Δημιουργική Γραφή» του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας (Φλώρινα). Στο Λονδίνο έκανε μεταπτυχιακά στη Μοντέρνα Λογοτεχνία στο πανεπιστήμιο Goldsmiths. Με την παρούσα έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές.

γοριού εθισμένου στις γατοτροφές. Χρόνια αργότερα, ο Βισέντε αρνείται να σπουδάσει γιατί το όνειρό του είναι να γίνει κι αυτός ποιητής, παρά τις συμβουλές της Κάρλας, της περήφανης και μοναχικής του μητέρας, και του Λεόν, ενός μέτριου πατέρα που έχει αφοσιωθεί στη συλλογή του από μινιατούρες αυτοκινήτων. Ο ισχυρός μύθος της χιλιανής ποίησης τίθεται υπό αμφισβήτηση από την Πρου, μιν αμερικανίδα δημοσιογράφο που εμπλέκεται τυχαία σε μια σπαρταριστή κοινότητα λογοτεχνικών ηρώων και καμποτίων. Ο Χιλιανός ποιητής πραγματεύεται τα πάνω και τα κάτω του έρωτα και της οικογένειας (επίμονο μοτίβο στις μυθολογίες του Zambra), την πάντα παρούσα δυσπιστία στους θεσμούς και την εξουσία, την εμπειρία της συγγραφής και της ανάγνωσης σ' έναν κόσμο εκθρικό που μοιάζει να καταρρέει.

Joe Haldeman, Ο Αιώνιος Πόλεμος, εκδόσεις Anubis
Εμπνευσμένος από τις προσωπικές εμπειρίες του Joe Haldeman στον πόλεμο του Βιετνάμ, «Ο Αιώνιος Πόλεμος» αποτελεί ένα κορυφαίο διαχρονικό και αντιπολεμικό έπος, τιμημένο με τα βραβεία Hugo, Nebula και Locust. Ο Γουίλιαμ Μαντέλα είναι ένας απρόθυμος ήρωας στον πρώτο διαστρικό πόλεμο της ανθρωπότητας. Μέλος μιας επίλεκτης μονάδας στρατιωτών με IQ πάνω από 150, που είναι εκπαιδευμένοι σε νέες, πανίσχυρες τεχνολογίες, θα διασχίσει έτη φωτός για να αντικρούσει στο δικό τους έδαφος τους εξωγήινους Ταυριανούς, έναν εκθρό μυστηριώδη και ακατανίκητο. Ο ίδιος και οι συμπολεμιστές του θα βάλουν τα δυνατά τους για να εκπληρώσουν το καθήκον τους και να γυρίσουν ζωντανοί στην πατρίδα παρά τις τρομερές αντιξοότητες. Όμως η επιστροφή στη Γη ίσως αποδειχθεί ένα έργο ακόμη δυσκολότερο, καθώς λόγω της διαστολής ο Μαντέλα βρίσκεται να μάχεται για μία πατρίδα που δεν έχει πλέον τίποτα το

γνωρίμο...

Ta-Nehisi Coates, Ο χορευτής του νερού, εκδόσεις Ίκαρος
Ο Χάιραμ Γουόκερ γεννιέται στη σκλαβιά σε μια φυτεία της Βιρτζίνια. Είναι προικισμένος με μια ανεξήγητη δύναμη που θα ανακαλύψει – σχεδόν άντρας – όταν θα διακινδυνεύσει να χάσει τα πάντα σε μια προσπάθεια να δραπέτευσει. Μια δύσκολη απόφαση θα τον απομακρύνει από την προσωρινή του οικογένεια – τη θετή του μητέρα Θίνα, μια λιγομίλητη γυναίκα με πολλά μυστικά, και την αγαπημένη του Σοφία – και θα τον οδηγήσει στην καρδιά του υπόγειου πολέμου κατά της δουλείας. Εκεί, ένα εκτενές δίκτυο μυστικών πρακτόρων εργάζονται για την απελευθέρωση των μαύρων σκλάβων. Ο Χάιραμ εντάσσεται στον πόλεμο του Υπόγειου Δικτύου, αλλά λαχταρά να επιστρέψει στη δική του, ακόμη σκλαβωμένη, οικογένεια. Για να το καταφέρει, θα χρειαστεί πρώτα να τιθασεύσει τη μυστηριώδη του δύναμη. Μια συναρπαστική ιστορία αντοχής αλλά και αντίστασης στις διακρίσεις, στην καταπίεση και στον αποχωρισμό.

Geoff Johns, Doomsday Clock: Ωρα Μπέν, Μέρος Δεύτερο, εκδόσεις Anubis
Στο επικό φινάλε του «Doomsday Clock», ο χρόνος τελειώνει... Ο Δρ. Μανχάταν, ένα σχεδόν παντοδύναμο ον από τον κόσμο του Watchmen, έχει στρέψει την προσοχή του στο σύμπαν της DC. Για χρόνια επαναγράφει την ιστορία του, αλλάζοντας τις μοίρες των ηρώων του... αλλά για ποιο σκοπό; Τώρα, ο Οζυμανδίας, ο Κωμικός και ένας νέος Ρόρσαχ ακολουθούν τα ίχνη του στο Γκόθαμ. Με όλα τα πόνια να βρίσκονται στις θέσεις τους, είναι η σειρά του Δρ. Μανχάταν να κάνει την κίνηση του. Μόνο μία δύναμη στο Σύμπαν της DC θα μπορούσε να σταθεί απέναντι στο ον που ήταν κάποτε ο Τζον Όστερμαν. Αλλά όταν αυτοί οι δύο τίτάνες αναμετρηθούν, ο Σούπερμαν θα καταστρέψει τον Δρ. Μανχάταν ή ο Δρ. Μανχάταν θα

καταστρέψει τα πάντα; **Λέων Τολστόι, Πόση γη χρειάζεται ο άνθρωπος & Ο θάνατος του Ιβάν Ιλίτς, εκδόσεις Μίνωας**
Δύο αριστουργηματικές νουβέλες του Τολστόι από τη σειρά «Φάροι Ιδεών». Το πρώτο έργο έχει ως θέμα την απληστία και την ακόρεστη ματαιοδοξία του ανθρώπου να αποκτήσει όσο το δυνατόν περισσότερα. Ο συγγραφέας καταγράφει τις περιπέτειες του αγρότη Παχόμ στις επαρχίες της

προεπαναστατικής Ρωσίας, στην υπεράνθρωπη προσπάθειά του να αποκτήσει όλο και περισσότερη καλλιεργήσιμη γη. Το μικρόβιο της απληστίας γεννιέται μέσα του, μεγαλώνει, τον τυφλώνει και τον καθοδηγεί. Στη δεύτερη νουβέλα ο Τολστόι σκιαγραφεί τον βίο ενός ανώτερου δικαστικού που έχει κατακτήσει ό,τι θεωρείται κοινωνική επιτυχία. Στο τέλος της ζωής του ο Ιβάν Ιλίτς, έντρομος, βρίσκεται αντιμέτωπος με ένα πολύ απλό αλλά και

ερωτήματα: «Μήπως δεν έζησα όπως έπρεπε;». Και τα δύο κείμενα δημοσιεύτηκαν το 1886, αλλά ο αναγνώστης τόσο λίγο έχει αλλάξει ο άνθρωπος, τα πάθη και οι αδυναμίες του και πόσο επίκαιρος είναι ο Τολστόι.

ΔΟΚΙΜΙΑ

Χάνα Άρεντ, Άνθρωποι σε χρόνους ζοφερούς, εκδόσεις Επίκεντρο
Ο Δημήτρης Ψυχολιός, που γράφει την εισαγωγή και μεταφράζει το βιβλίο, γράφει: «Στο "Άνθρωποι σε χρόνους ζοφερούς" η Χάνα Άρεντ μέσω των βιογραφιών δέκα "φωτεινών προσώπων" αξιοποιεί τη δύναμη της γραφής της, τις γνώσεις της και την κριτική δεινότητά της, προσεγγίζοντας θέματα σε πλήθος πεδίων: φιλοσοφία, λογοτεχνία, θέατρο, ποίηση, πολιτική – ακόμα και την ιεροσύνη. Σε όλους αυτούς τους χώρους κινήθηκαν τα πρόσωπα που τιμά για την προσφορά τους στην ανθρωπότητα. Πρόσφεραν, είτε σκορπίζοντας ισχυρές

δέσμες φωτός φάρων, είτε – συνθήως – σπινθηρίζοντας σαν καλοκαιρινές πυρολαμπίδες μέσα στο σκοτάδι, προσελκύοντας δίπλα τους άλλες σπινθηροβόλες πυρολαμπίδες, ώστε να κρατιέται ζωντανή η ελπίδα ότι κάποτε θα φωτίσει – όσοι έχουν δει σμήνη πυρολαμπίδων στην ύπαιθρο, καταλαβαίνουν τι εννοώ».

Χάνα Άρεντ, Γιατί πρέπει να διαβάζουμε, εκδόσεις Επίκεντρο
Ο R. J. Bernstein θεωρεί ότι η διεισδυτική σκέψη της Χάνα Άρεντ μας βοηθά να σκεφθούμε και για τον ζόφο της εποχής μας και για τις πηγές φωτός που μπορούμε να τον διαλύσουμε. Σε αυτό, προφανώς, οφείλεται και η έκρηξη του ενδιαφέροντος για τη ζωή και το έργο της συγγραφέως, βιβλία της οποίας έχουν μεταφραστεί σε δεκάδες γλώσσες και πληθαίνουν συνεχώς τα συνέδρια, τα άρθρα, οι συζητήσεις που επικεντρώνονται στις ιδέες της. Εδώ διερευνά τα θέματα που την έχουν απασχολήσει: για τους ανέστιους και τους πρόσφυγες, για το δικαίωμα να έχουμε δικαιώματα, για τις σύνθετες σχέσεις μεταξύ αλήθειας, ψεύδους, εξουσίας, βίας. Σε επιμέλεια Δημήτρη Ψυχολιού και μετάφραση Βασιλικής Σουλαδάκη.

Massimo Pigliucci, Πώς να είμαστε Στωικοί - Αρχαία σοφία για τη σύγχρονη ζωή, εκδόσεις Ίκαρος
Ο Massimo Pigliucci μοιράζεται με τους αναγνώστες το προσωπικό του ταξίδι, μέσα από το οποίο ανακάλυψε τη δύναμη της Στωικής σκέψης. Μέντοράς του σε αυτό το ταξίδι είναι ένας από τους μεγαλύτερους Στωικούς δασκάλους, ο Επίκτητος. Ο συγγραφέας μάς προσφέρει τόσο έναν προσιτό οδηγό της Στωικής φιλοσοφίας, όσο και πρακτικές πνευματικές ασκήσεις. Οι Στωικοί μάς συμβουλεύουν πώς να κατακτήσουμε την εσωτερική γαλήνη, μέσα από τον ορθολογικό έλεγχο των παρορμήσεών μας. Στο μέτρο που η ανθρώπινη φύση δεν έχει αλλάξει στο διάβα του χρόνου, οι συμβουλές τους παραμένουν επίκαιρες, ιδιαίτερα στον σημερινό κόσμο της ρευστότητας

και της αβεβαιότητας. Όποιο κι αν είναι το ζήτημα που μας απασχολεί, ο στωικισμός έχει κάτι να μας πει. Το βιβλίο ανήκει στη σειρά φιλοσοφικών κειμένων «Στοχαστικός βίος» που διευθύνει ο Χαρίδημος Κ. Τσούκας.

Σερμέτης Τριαντάφυλλος, Η φιλοσοφία του φόβου, εκδόσεις Αρμός

Το βιβλίο στοχεύει να αναδείξει την απόπειρα των εξουσιαστικών δομών να χειραγωγήσουν τους ανθρώπους, με αφορμή τις απειλές που προέρχονται από την τρομοκρατία, από πανδημίες είτε από οτιδήποτε εμπεριέχει την απειλή του θανάτου. Μίσθαρνα όργανά τους είναι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, με τις διαστρεβλωμένες αλήθειες που προβάλλουν. Ο πολιτισμός μας χρειάζεται εμπιστοσύνη και όχι φόβο. Οδηγούμαστε σταδιακά σε μια κοινωνία, όπου ο φόβος θα είναι καθολικός. Το πιο πιθανό αποτέλεσμα του σταδιακού ολοκληρωτισμού θα είναι να υπάρχει μια ατμόσφαιρα καχυποψίας, με συνέπεια η ζωή να δηλητηριάζεται. Σαφώς, η εμπιστοσύνη και η διαφάνεια περπατούν χέρι-χέρι στην ηλιόλουστη πλευρά του δρόμου, ενώ ο φόβος και η προδοσία περπατούν στη σκιά. Η *Φιλοσοφία του Φόβου* αποτελεί το δεύτερο βιβλίο της τριλογίας που αφορά στα αρνητικά συναισθήματα, με πρώτο την *Απελπισία*.

Κωστής Καλογρούλης, Το μυθιστόρημα της Ευρώπης - Μια συνοπτική ιστορία του μεταπολεμικού ευρωπαϊκού μυθιστορηματος, εκδόσεις Διάλογος
Για πρώτη φορά επιχειρείται μια σύντομη ιστορία του μεταπολεμικού ευρωπαϊκού μυθιστορηματος η οποία προσεγγίζει σφαιρικά ολόκληρη σχεδόν την ήπειρο, εστιάζοντας σε είκοσι και πλέον χώρες, αντί να περιοριστεί στις τέσσερις-πέντε μεγαλύτερες εξ αυτών. Η ανάλυση επικεντρώνεται σε συγκεκριμένα έργα που συνοψίζουν το όραμα των δημιουργών τους και έχουν αφήσει το σημάδι τους στη σύγχρονη εξέλιξη του πλέον πληθωρικού και ρευστού λογοτεχνι-

Οι ιστορίες του βιβλίου της Σεμίνας Διγενή «Οι απειθαρχοί», ένα χρόνο μετά την εκδοσή του από τις Εκδόσεις Κάκτος, παραμένουν εντυπωσιακά επίκαιρες και σας περιμένουν σε όλα τα βιβλιοπωλεία.

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ:

Μαρίνα Τουκλιτήρα, Εφημερίδα REAL NEWS
Η φαντασία της Σεμίνας Διγενή και η απίθανη γραφή της προέκριναν τα τρομακτικά πλάσματα του ουρανοξύστη της με νέο σφυγμό και τα άφησαν να συνδυάζονται στο τρόντζι του κού της, για να μεταγγίσουν κύματα πυκνής σπουδαίας σκέψης στο μυαλό του αναγνώστη. "Οι Απειθαρχοί" είναι ένα σουρεαλιστικό σενάριο που θα μπορούσε να είναι ταινία. Ένα ευφυές παραμύθι για ενήλικες που μαρτυρά πολλή μελέτη. Ένα δύσκολο, τολμηρό λογοτεχνικό εγχείρημα, μέχρι να ανοίξει η πόρτα στη μήνη και να συνειδητοποιήσεις ότι στην πραγματικότητα είναι μια απολύτως προσωπική ιστορία.

Άρης Δημακίδης, LIFO
Διάβασα τους «Απειθαρχοί» στην καραντίνα κι είναι δύσκολο να περιγράψω την εμπειρία, όπως είναι δύσκολο να ταξινόμησει κανείς ακριβώς αυτό το βιβλίο. Κι αυτή είναι η δύναμή του. Είναι ένα πρωτότυπο πρότζεκτ, που βιώνεται απολαυστικά καθώς το διαβάζεις -παράδοξο και συναρπαστικό- το οποίο όμως, μένει και μαζί σου για καιρό μετά το τέλος του.

Γιώργος Παπαστεφάνου, ραδιοφωνικός-ηλεκτρονικός παραγωγός, δημοσιογράφος, στιχουργός
Το βιβλίο κυλάει σαν νερό. Ακατάλληλη είναι η φαντασία της Σεμίνας, επιβεβαιώνει αυτό που πάντα ήξερα. Είναι πενή δυνατή και ακαταμάχητη. Οι «κοναχτήσεις» της με πρόσωπα που μας έχουν γοητεύσει, πιστεύω πως θα έδιναν και σε άλλους την χαρά και την ψευδοσάθηση αυτού του άλλου κόσμου, αυτής της νέας Νεφέλοκακίας, με τις απανκτές εισλήθειες.

Δημήτρης Κουτσοσάμος, ΓΓ του ΚΚΕ
Το άρμα της Επανάστασης είναι δύσκολο στα βιβλία αυτό και ιδιαίτερα λίγο πριν το τέλος. Διατρέχει το λόγο και τις γραμμές των 50 σελίδων και των οριζόντιων. Είναι η μεγάλη Έσθρας από την μακρύλα και την βαρβαρότητα ενός συστήματος, που δεν υπολογίζει την ανθρωπότητα. Το βιβλίο Εμπόλεμος, απωθημένες σκέψεις, είναι ευκαιρία για προβληματισμούς, αόριστα να διαβαστεί. Στις μέρες της καραντίνας της πανδημίας και των μεγαλύτερων δυσκολιών του αιώνα, είναι ακόμη πιο χρήσιμο. Το Άρμα!

Γιώργος Νταλάρας
"Οι Απειθαρχοί" της Σεμίνας αξίζουν ένα μεγάλο μπράβο. Οι ήρωες της, εκτός από τις θεωλωδίες ιστορίες τους αποκάλυπταν και τη δική της ευαισθησία. Πρόκειται για ένα προφητικό βιβλίο για το φόβο, την έρημη κωρο, την αστική διαστρέφση, τον εγκλεισμό, το ξεπερασμένο, τη δικαιοσύνη, την προδοσία, τη ζήλια. Με το δικό της τρόπο, μεταξύ αστικής και ασφάλους. Και αυτή η μικρή απόσταση, πιστεύω με κραιάεται ταλέντο και κόπο.

Γεώργιος Τζιτζικλής, Literature.gr
Το εγχείρημα της συγγραφέως να γυμνάσει όλα αυτοί οι ήρωες είναι δύσκολο και απαιτεί ενδελεχή έρευνα για να στήσεις ως συγγραφέας τους ήρωες, όμως το αποτέλεσμα είναι άκρως επιτυχημένο. Οι «Απειθαρχοί», ανατέμνοντας και αναμειγνύοντας να αποκαλύπτουν γυμνά απέναντι στις πληγές τους. Στο σημείο που μιλούν για τη μορφή, το κάνουν με κομάρ και με ποιητική ευθύτητα. Συνεπικώς, μου ήρθε στον νου η μεγαλειώδης ταινία «Βραζί» του Τέρι Γκίλιαμ, θα μπορούσαν οι «Απειθαρχοί» να είναι κομμάτι μιας ταινίας του. Είναι κινηματογραφικός ο τρόπος που η κ. Διγενή προσφέρει, τις σκηνές του έργου της και τους μελετημένους ήρωες της.

Μάνος Λαμπρόνης, Συγγραφέας
Αν κάποιον τα πάντα βιβλία, μνημεία και καταγραφές, παραφροζόντας τον Τοβόκ για τα μνημειώδεις βιβλία του Μαζερέλ "Η Πόλη", αυτό το βιβλίο θα ήταν αρκετό για να γυμνάσει κανείς τον κόσμο των "Απειθαρχών". Γραφή σε υπερδιεγερση, είναι το κυριότερο στοιχείο αυτού του νεωτερικού μυθιστορήματος, που κατασκευάζει φανταστικούς υποκειμενικούς δεσμούς, παρέκτοντας ταυτόχρονα, ιστορικές και βιογραφικές πληροφορίες των ηρώων.
Οι ψυχικές διαστάσεις που κατασκευάζονται στους ορόφους του Εξπρεσιονιστικού κτιρίου, δημιουργούν έναν αλλόκοτο "μικρόκομο της μήνης". Εξυμνώντας μια μικροσκοπική παρατήρηση των εκκλιών της σύγχρονης παγκόσμιας πολιτισμικής ιστορίας.

Δέσποινα Σαββαπούλου, Εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ
Πρωτότυπο, τολμηρό, με σουρεαλιστικές διαστάσεις και κινηματογραφική ροή, το νέο βιβλίο της Σεμίνας Διγενή. Ένα πόνημα για τον χρόνο, τη μήνη και τη ζωή.
Η συγγραφέας χρησιμοποιεί γραφή, δημοσιογραφική και κινηματογραφική, πετυχαίνοντας κατευθείαν τον στόχο, κρατώντας αμείλιχη την ένταση ως το τέλος. Το πόνημα της κρύβει πίσω του, πολύ διάβασμα και έρευνα. Βιβλίο-μάθημα πολιτισμού, κυρίως διδακτικό. Μαγικό σενάριο που κεντραρισμένο με τον χρόνο και κερδίζει τη θέση του σ' αυτόν.

Κώστας Λειβαδός, τραγουδοποιός
Οι ΑΠΕΙΘΑΡΧΟΙ της Σεμίνας Διγενή, είναι συνεπές στην πλατφόρμα φαντασίας και ιστορικής καταγραφής, που δημιουργεί στο πρώτο της βιβλίο το "Κίτρινο Υποβρυχικό". Εδώ, ανασυνθέτει, αποδομεί και τελικά απογειώνει πρόσωπα καθοριστικά για τον παγκόσμιο, τον εγκόσμιο, αλλά και τον προσωπικό πολιτισμό μας, σε διαλόγους που όλοι θα εικόμασαν να είναι γίνει μπροστά μας, καταργώντας ανώνυμους και αποστάσιους. Διάλογοι και συντηρητές, αντιμετωπίζουν τον χωροχρόνο, όπως ακριβώς του αόριστα, σαν έναν και ενιαίο. Ένα τελείως διαφορετικό και κορταστικό τριπλ, μέσα στην καρδιά της άλλης όψης της πανδημίας.

Χρήστος Αθ. Μούλιας, Περιοδικό "ΣΥΜΛΟΓΕΣ"
Η ανάσφιξη και ελευστική γραφή της Σεμίνας Διγενή καθήκοντι με τους ευρηματικούς διαλόγους και τη φανταστική σκευοθεσία, που δυνάμειται με ζωντανές εικόνες.

Παναγιώτης Καλέλης, DIASTIXO.GR
Η Σεμίνα Διγενή μ' ένα στέρεο βήμα προς τη μυθοπλασία, κατασκευάζει πολύπλευρους χαρακτήρες, ενώ παράλληλα συνθέτει με δεξιοτεχνία ένα σφικτοπέμνο περιβάλλον, όπου ενυπλάσσεται συνδικώς το δραματικό στοιχείο με τη συναισθηματική ανεμεία και το γκροτέσκο κωμωμο, με τη βροχία μιας σουρεαλιστικής επιτηρώσης.

ΚΑΚΤΟΣ | www.kaktos.gr

info@kaktos.gr | Κάκτος Εκδόσεις | kaktos_publications

Πανεπιστημίου 46, Αθήνα 10678

Βιβλία για έμπνευση, σκέψη και δύσκολες συζητήσεις.

Γυναικεία ενδυνάμωση
Glennon Doyle
Αδάμαστη

Η Glennon Doyle μιλά για τη χαρά που ανακαλύπτουμε όταν δεν προσπαθούμε να ανταποκριθούμε στις προσδοκίες των άλλων. Όταν γνωρίσουμε ξανά τον αληθινό, αδάμαστο εαυτό μας.

Προσωπική ανάπτυξη

Brené Brown
Τόλμησε να ηγηθείς

Η Brené Brown υπογράφει ένα βιβλίο γενναίας ηγεσίας για όλους όσους θέλουν να προχωρήσουν με συνειδητότητα, ενσυναίσθηση και τόλμη.

Προσωπική ανάπτυξη

Malcolm Gladwell
Μιλώντας σε αγνώστους

Ο Malcolm Gladwell μας προσφέρει έναν οδηγό για ταραγμένους καιρούς, επειδή... οι αγνώστοι δεν είναι ποτέ απλή υπόθεση.

Ιστορική μελέτη

Rutger Bregman
Ανθρωπότητα

Ο Rutger Bregman επαναπροσδιορίζει τα τελευταία 200.000 χρόνια της ανθρώπινης ιστορίας και μας δείχνει πως είναι καιρός για μια νέα ματιά στην ανθρώπινη φύση.

www.klidarithmos.gr

κού είδους. Σημείο εκκίνησης δεν μπορεί παρά να είναι ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, ο οποίος και διαμόρφωσε πολιτικά, οικονομικά και πολιτισμικά την πορεία της Ευρώπης μέχρι τις μέρες μας. Προϊόν πολλών ετών έρευνας και συγγραφής, η παρούσα μελέτη αποτελεί ιδανική εισαγωγή για όποιον επιθυμεί να εξερευνήσει το αχανές πεδίο του σύγχρονου ευρωπαϊκού μυθιστορήματος. Ο Κωστής Καλογρούλης έκανε σπουδές συγκριτικής λογοτεχνίας και ιστορίας στα πανεπιστήμια UCL και Κεντ, ενώ είναι διδάκτορας συγκριτικής λογοτεχνίας από το Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Ανθρώπος 3ο τεύχος, Αναλυτική φιλοσοφία, θρησκεία και θεολογία, εκδόσεις Αρμός
Το περιοδικό «Ανθρώπος» θέλει να αναδείξει και να συζητήσει ζητήματα και ερωτήματα που άπτονται της φιλοσοφίας, της θεολογίας, της λογοτεχνίας και των άλλων τεχνών, αλλά και ηθικά προβλήματα με ευρύτερη σημασία. Θέλει να είναι περιοδικό σκέψης και προβληματισμού αλλά και διαλόγου. Το τρίτο τεύχος του Ανθρώπου είναι αφιερωμένο στο θέμα: «αναλυτική φιλοσοφία, θρησκεία και θεολογία». Η ανοιχτότητα που επιδεικνύουν στοχαστές τόσο σημαντικοί όσο ο Λ. Βιτγκενστάιν, η Ε. Άνσκομπ και η Α. Μέρντοκ απέναντι στο θρησκευτικό φαινόμενο προσδίδει μια εντελώς ιδιαίτερη αξία και έναν πολύ σημαντικό ρόλο στην αναλυτική φιλοσοφία τόσο για την περιγραφή του φαινομένου αυτού και των ερωτημάτων του όσο και για τον διάλογο με τη θεολογία.

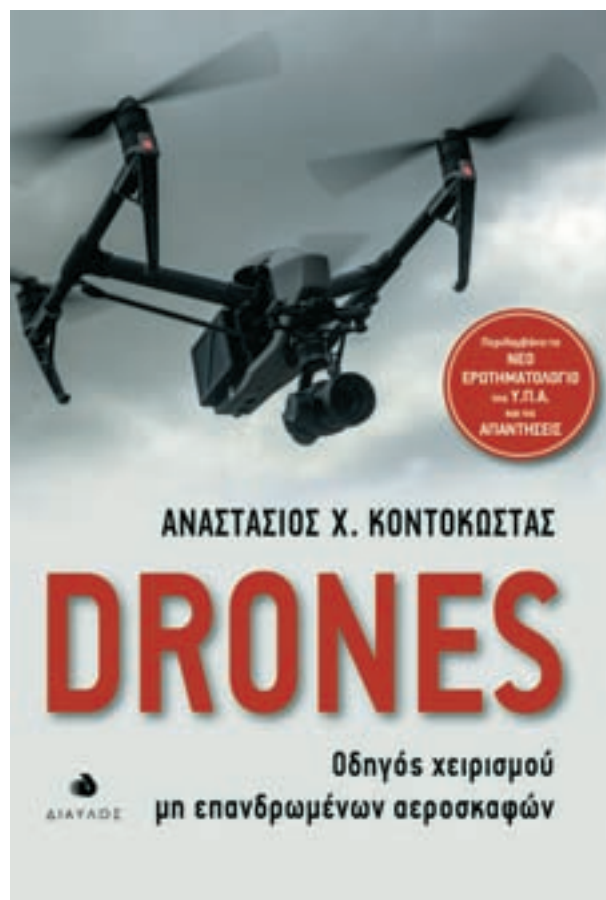
Χάνα Άρεντ, Περί βίας, εκδόσεις Επίκεντρο
Το κλασικό έργο πολιτικής θεωρίας για τις καταστροφικές συνέπειες της πολιτικής βίας στη δημοκρατία και στις διεθνείς σχέσεις. Ενάντια σε μνήμες της βίας, όπως ο Ζαν Πωλ Σαρτρ και ο Φραντς Φανόν, και στο μαοϊκό «η εξουσία βρίσκεται στην κάννη του τουφεκιού», η Χάνα Άρεντ αντιτάσσει: η κάννη του τουφεκιού εξασφαλίζει ακαριαία

και τέλεια υπακοή – αλλά ποτέ από αυτή δεν εκπορεύεται εξουσία. Σε εισαγωγή και μετάφραση των Άννας Δαμιανίδη, Δημήτρη Ψυχογιού.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ - ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Αναστάσιος Χ. Κοντοκόστας, Drones - Οδηγός χειρισμού μη επανδρωμένων αεροσκαφών, εκδόσεις Διάυλος

Τα συστήματα μη επανδρωμένων αεροσκαφών (ΣΜπΕΑ) ή Drones, όπως είναι πια διαδεδомμένο να αποκαλούνται, έχουν μπει για τα καλά στη ζωή μας. Είτε σαν παιχνίδι, είτε σαν υπηρεσία είναι εδώ, ή μάλλον από πάνω μας, και θα είναι όλο και περισσότερο. Τι πρέπει λοιπόν να γνωρίζουμε για τα είδη, τις χρήσεις και τους κινδύνους, τις υποχρεώσεις, τα είδη και τις κατηγορίες Drone, τα πλεονεκτήματα, τα μειονεκτήματα, τις εφαρμογές, τους κανόνες εναέριας κυκλοφορίας, τη νομοθεσία (κλάσεις των drone, υποκατηγορίες

χειριστών, αρμοδιότητες χειριστή και φορέα εκμετάλλευσης) και άλλες πολύ χρήσιμες πληροφορίες. Το βιβλίο, εναρμονισμένο με τον νέο κανονισμό EASA, είναι χρήσιμο για όποιον θέλει να γνωρίσει τα Drone, πολύτιμο για όποιον θέλει να τα χειριστεί, και αναγκαίο για όποιον θέλει να γίνει νόμιμος χειριστής Drone.

Brian Dumaine, Bezonomics - Πώς αλλάζει η Amazon τη ζωή μας, εκδόσεις Ψυχογιός

Βασισμένο σε παρασκηνιακές αναφορές από 150 πηγές, εντός και εκτός της Amazon, το βιβλίο αποκαλύπτει τις αρχές με βάση τις οποίες ο Τζερφ Μπέζος έχει οικοδομήσει την κυριαρχία του – εμμονή στην εξυπηρέτηση του πελάτη, μόνιμη εστίαση στην καινοτομία, μακροπρόθεσμη αντίληψη, όλα αυτά με την υποστήριξη της τεχνητής νοημοσύνης. Επίσης, δείχνει πώς αυτές οι αρχές αντιγράφονται και αναπαράγονται από εταιρείες στις ΗΠΑ, στην Κίνα και αλλού και, κυρίως, απαντά στο θεμελιώδες ερώτημα: Πώς η Amazon και οι μιμητές της επηρεάζουν τον τρόπο που ζούμε και τι μπορούμε να μάθουμε απ' αυτούς; Μια αποκαλυπτική, αμερόληπτη, σε βάθος παρουσίαση του επιχειρηματικού μοντέλου της Amazon: Πώς τα Bezonomics διαμορφώνουν τον τρόπο που οι άνθρωποι καταναλώνουν παγκοσμίως. Πώς ο ανταγωνισμός προσαθεί να τα μιμηθεί ή να τα ξεπεράσει.

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΓΟΝΕΙΣ

Χαριτίνη Μαλισσόβα, Σχέσεις γονέων - εκπαιδευτικών στο δημοτικό σχολείο, εκδόσεις Αρμός

Πού αρχίζει και πού τελειώνει η δικαιοδοσία των γονέων στην άσκηση κριτικής στη λειτουργία του σχολείου; Τι συμβαίνει όταν οι θεωρίες παιδαγωγών, ψυχολόγων και κοινωνιολόγων εφαρμόζονται στη σχολική τάξη; Πώς γεφυρώνεται η θεωρία με την εκπαιδευτική πράξη; Πότε,

με ποιον τρόπο και σε ποιο βαθμό μπορεί ο γονέας να παρέμβει στην εκπαιδευτική διαδικασία; Πού τελειώνει η ορθή κρίση και πού αρχίζει η μεροληψία; Ποια, εντέλει, είναι τα στοιχεία του καλού γονιού μαθητή και του καλού εκπαιδευτικού και ποια τα όρια που οφείλουν να τηρούνται και από τις δύο πλευρές; Η συγγραφή του βιβλίου προέκυψε από προβληματισμούς και ερωτήματα που δημιουργήθηκαν ή τέθηκαν στη συγγραφέα κατά τη διάρκεια των 25 χρόνων διδασκαλίας σε δημόσιο Δημοτικό Σχολείο. Το βιβλίο εστιάζει στην αρμονική συνεργασία μεταξύ γονέων και εκπαιδευτικών με απώτερο στόχο την υγιή σχέση των παιδιών με τη σχολική ζωή, τόσο σε μαθησιακό, όσο και σε επίπεδο κοινωνικοποίησης και ψυχικής διάθεσης.

Γιώργος Αντωνάκης, Ναυαγοί στα Μετέωρα, εκδόσεις Εν Πλω
Εφτά μέρες αγωνίας, περιπέτειας και μυστηρίου. Τρία παιδιά αποκλεισμένα σε ένα έρημο μοναστήρι των Μετεώρων, μακριά από τα σπίτια τους, προσπαθούν να κρατηθούν στη ζωή. Υπάρχει όμως και κάποιος άλλος στον ίδιο βράχο... Ποιος είναι και γιατί κρύβεται; Μία ιστορία όπου το μίσος κι η αγάπη συναντιούνται σε ατέλειωτο, σκληρό παιχνίδι. Ποιος θα νικήσει στο τέλος και ποιοι θα καταφέρουν να ζήσουν, να σωθούν; Η γνωστή παιδική συντροφιά σε μια νέα περιπέτεια! Μία περιπέτεια για παιδιά σε εικονογράφηση Χρήστου Γουσιδή.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Αργυρώ Μαντόγλου, Τρικυμίες παθών - Τα νεανικά χρόνια του Κοραή στο Άμστερνταμ, εκδόσεις Κλειδάριθμος
Τον Ιούνιο του 1771 ένας νεαρός έμπορος αποπλέει με τον βοηθό του από το λιμάνι της Σμύρνης με προορισμό το κοσμοπολίτικο Άμστερνταμ, όπου θα αναλάβει τη διεύθυνση ενός εμπορικού συνεταιρισμού. Είναι ο εικοσιτριάχρονος

Διαμαντής Κοραής, που πέρα από τις εμπορικές δραστηριότητες θέλει απελπισμένα να ξεφύγει από τον ζυγό των Τούρκων, να αναπνεύσει τον αέρα της ελευθερίας και να καλλιεργήσει το πνεύμα του στη «φωτισμένη» Ευρώπη. Σε αυτή τη μυθιστορηματική βιογραφία, δίνεται ένα άγνωστο πορτρέτο του νεαρού Κοραή, μιας πολύπλευρης προσωπικότητας, που βιώνει τη σύγκρουση ανάμεσα σε ό,τι του δίνεται και ό,τι φιλοδοξεί να γίνει. Με τους δισταγμούς, την τόλμη, την ευαισθησία, αλλά και το σπινθηροβόλο πνεύμα – ιδιότητες που στην κατοπινή εξέλιξη του μεγάλου Δασκάλου του Γένους.

Rafel Nadal, Ο γιος του Ιταλού, εκδόσεις Κλειδάριθμος 4 Σεπτεμβρίου 1943. Το Roma, θωρηκτό του Ιταλικού Πολεμικού Ναυτικού, αποπλέει από τη ναυτική βάση

της Λα Σπέτσια, αλλά στα στενά του Μπονιφάτσιο βομβαρδίζεται από τη Λουφτβάφφε. Οι επιζώντες ξεκινούν ένα ταξίδι που θα τους οδηγήσει στο Κάλντες ντε Μαλαβέγια, ένα μικρό χωριό της Καταλονίας όπου θα εγκατασταθούν σε αναμονή της επιστροφής τους στην Ιταλία. Εκεί, ο Τσίρο, ένας από τους Ιταλούς ναύτες, που σφυρίζει διαρκώς ναπολιτάνικα τραγούδια, συναντά την Τζόανα, μια παντρεμένη γυναίκα που φυτεύει γαρίφαλα για να βρει διέξοδο από τον τελματωμένο γάμο της. Εξήντα χρόνια αργότερα, μετά τον θάνατο της μητέρας του, ο Ματέου αποφασίζει να βρει τον άντρα που όλοι πιστεύουν ότι είναι ο πραγματικός του πατέρας. Ο «Ποις του Ιταλού» είναι ταυτόχρονα μια απαγορευμένη ερωτική ιστορία στα χρόνια του Ισπανικού Εμφυλίου και ένα ταξίδι αναζήτησης ταυτότητας. Βραβευμένο με

Ramon LLull ιστορικό μυθιστόρημα.

Γιώργης Εξαρχος, Κωνσταντίνου Ερμονιακού - Ο πόλεμος της Τροίας - Εμμετρος ιστορική αφήγησης (Ραψωδία ΚΔ' - Συγγραφή περί το 1323-1355), εκδόσεις Δίαυλος Ο Κωνσταντίνος Ερμονιακός δεν είχε την πρόθεση να αποκαλύψει στους αναγνώστες τον ποιπή ή ιστορικό Όμηρο, ούτε ήθελε να διασκεδάσει το κοινό με την Ιλιάδα του. Με τη στιχουργική – που επέλεξε να ιστορήσει τον Τρωικό πόλεμο – αποσκοπούσε στο να μεγιστοποιήσει τα αποτελέσματα του χρήσιμου εργαλείου που λέγεται προφορικός λόγος, για να εξυπηρετήσει τον βασικό σκοπό του, που ήταν να εισηγηθεί μια ηθική διάσταση και μια παιδευτική λειτουργία. Με την Ιλιάδα του Κωνσταντίνου Ερμονιακού μπορεί να προσεγγίσει κάποιος καλύτερα τον Τρωικό πόλεμο ως

ιστορικό γεγονός και συνάμα να ταξιδέψει στην Ηπειρο του 14ου μ.Χ. αιώνα και να ανακαλύψει εκεί άντρες και γυναίκες που θέλουν να προσεγγίσουν την αρχαία ελληνική λογοτεχνική κληρονομιά. Η Ιλιάδα του Ερμονιακού υπήρξε το «υπόδειγμα» που χρησιμοποίησε ο Νικόλαος Λουκάνος, το 1526, για τη δική του Ιλιάδα, ενώ το έργο φαίνεται να τιμούσε ιδιαίτερα ο Κωνσταντίνος Καβάφης.

Chris Jaymes - Ale Aragon, Τα παιδιά της επανάστασης (graphic novel), εκδόσεις Κάκτος Ο γιος του Σουλιώτη αρχηγού Κίτσου Μπότσαρη, ο Μάρκος, μεγαλώνει αιχμάλωτος στο παλάτι του Αλή Πασά. Δέκα χρόνια αργότερα, το 1821, επιστρέφει στη φωτιά της επανάστασης με σκοπό να οδηγήσει τον λαό του στη νίκη. Σε αυτό το ταξίδι προς την ελευθερία, θα σταθεί

απέναντι στους δαίμονές του και θα γνωρίσει την αγάπη, την προδοσία, την εκδίκηση και τη δόξα. Τα Παιδιά της Επανάστασης είναι μια σκοτεινή αφήγηση ενηλικίωσης και εξιλέωσης, με φόντο την

πάλι ενός λαού για ανεξαρτησία. Ο Αμερικανός συγγραφέας/σκηνοθέτης Chris Jaymes δεν έχει σκοπό να διηγηθεί ή να καταγράψει με πιστότητα ένα κομμάτι της Ελληνικής Επανάστασης. Στέκεται με δέος απέναντί της, εμπνέεται από τις προ-

σωπικότητες και τους ήρωές της, βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα και δημιουργεί τη δική του περιπέτεια, με στόχο να κάνει γνωστό τον Αγώνα του 1821.

Αγγελική Μαστρομιχαλάκη - Παντελής Ζούρας, Δυο φορές το '21-21 ήρωες - 21 ηρωίδες της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, εκδόσεις Εν Πλω Το 1821 είναι ένα ορόσημο όχι μόνο ελληνικό αλλά και ευρωπαϊκό, μια μικρή άνοιξη των λαών εις βάρος του κόσμου των Αυτοκρατοριών και αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στις ιστορίες των ανθρώπων που θα διαβάσετε σε αυτό το βιβλίο. Το βιβλίο είναι ένας μικρός φόρος τιμής στους ήρωες και τις ηρωίδες που αγωνίστηκαν για να απολαμβάνουμε εμείς σήμερα μια ελεύθερη Ελλάδα. Όλες και όλοι δεν είναι μυθικά πρόσωπα, δεν είναι κατασκευασμένοι υπερ-ήρωες. Είναι πρότυπα αυθεντικά. Είναι

μια αλήθεια που ποτέ δεν πρέπει να ξεχαστεί. Όλοι αυτοί οι ήρωες σίκωσαν το ανάστημά τους, έπιασαν τα όπλα, πήραν πρωτοβουλίες και κυρίως τη ζωή και τη μοίρα τους στα δικά τους χέρια. Έγιναν ήρωες, θρόλοι που ενέπνευσαν και συνεχίζουν να εμπνέουν έναν ολόκληρο κόσμο. Έγιναν ένδοξη ιστορία, γεμάτη αίμα και δάκρυα, ντυμένη με τη γαλανόλευκη σημαία μας. Σε εικονογράφηση του Σπύρου Ζαχαρόπουλου και πρόλογο του Δρ Στέφανου Καβαλλιεράκη.

Defne Suman, Πρωινά στα Πριγκιπόνισα, εκδόσεις Κλειδάριθμος Το θέμα της συλλογικής αμνησίας που σκόπιμα προκάλεσε το τουρκικό κράτος και η δική του εκδοχή της Ιστορίας αποτελούν την καρδιά του μυθιστορημάτων. Οι νεότερες γενιές αγνοούν όψεις της Ιστορίας, όπως αυτήν του Πόντου, ωστόσο το παρελθόν

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΕΥΘΥΜΙΟΥ - ΓΛΑΡΟΥ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

120 ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΗΣΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΙΑΤΑ

Ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΗΣΤΕΙΑ ΟΛΟΣΩΜΗ ΠΟΔΙΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΡΑ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΗ ΕΚΠΛΗΞΗ από τις Εκδόσεις Εν Πλω

Η **Μαριάννα Ευθυμίου - Γλάρου**, μετά το best seller βιβλίο της «Νηστήσιμα και Σαρακοστιανά», επιστρέφει στην κουζίνα μας με το «Σαρακοστιανό τραπέζι» και 120 προτάσεις για χορτοφαγικά και υγιεινά πιάτα!

Στο νέο της βιβλίο η αγαπημένη μαγείρισσα μας παρασύρει σε ένα ταξίδι γεμάτο γευστικές περιπέτειες με νηστήσιμα φαγητά και γλυκά. Πρωτότυπες ιδέες, προσαρμοσμένες στον σύγχρονο τρόπο ζωής, εύκολες στην υλοποίηση, ώστε να μπορούν να εκτελεστούν με επιτυχία από όλους.

Στο «Σαρακοστιανό τραπέζι» θα βρούμε συνταγές για ζυμαρικά, θαλασσινά, λαχανικά, ορεκτικά, σαλάτες, όσπρια, ρύζι, σουπές, ψάρια, ψωμί, κριταίνια, πίτες, κέικ, μφινς, κρέμες, γλυκά ψυγείου-φρούτα, λικέρ, ροφήματα, μαρμελάδες, γλυκά κουταλιού, μπισκότα, κουλουράκια, τάρτες, γλυκές πίτες, τούρτες και χριστουγεννιάτικα γλυκά!

Σε κάθε συνταγή παρέχονται πληροφορίες για τον χρόνο προετοιμασίας, αναμο-

νή και μαγειρέματος, καθώς και έξυπνες οδηγίες που καθιστούν πιο εύκολη την εκτέλεσή της.

Τις φωτογραφίες του καλαίσθητου πολυτελούς τόμου έχει επιμεληθεί ο **Γιώργος Τζώρτζης**, επαγγελματίας με πολυετή εμπειρία σε φωτογραφίες βιβλίων μαγειρικής τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Το βιβλίο διατίθεται σε όλα τα βιβλιοπωλεία στην τιμή των 25 ευρώ και σε εορταστική έκδοση μαζί με μια ολόσωμη ποδιά μαγειρικής με την Κυρά Σαρακοστή στην τιμή των 30 ευρώ!

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Οι εκδόσεις Εν Πλω, μόνο για online παραγγελίες από το ηλεκτρονικό τους κατάστημα, διαθέτουν στην ειδική τιμή των €39,90 το νέο βιβλίο της Μαριάννας Ευθυμίου - Γλάρου «Σαρακοστιανό Τραπέζι» μαζί με το best seller «Νηστήσιμα και Σαρακοστιανά» και δώρο την ποδιά της Κυρά Σαρακοστή!

Online παραγγελίες:

www.enploeditions.gr
T 210 3226343, 211 11 98 900
Εκδόσεις Εν Πλω, Χαριλάου Τρικούπη 6-10, Αθήνα
info@enploeditions.gr

έχει τραυματίσει το υποσυνείδητό τους. Η οικογένεια της διάσημης ζωγράφου Σιλβί Σακά συγκεντρώνεται στο σπίτι της στην Πρίγκηπο για να γιορτάσει τα εκατοστά γενέθλιά της. Φιλοξενούμενοι στο σπίτι είναι ο γιος της, τα εγγόνια της κι ένας δημοσιογράφος που θα της πάρει συνέντευξη. Μαζί τους είναι και ο Σαντίκ ουστάς, ο έμπιστος φίλος και υπηρέτης της Σιλβί Σακά. Την ημέρα των γενεθλίων, όλοι μαζεύονται στο τραπέζι για πρωινό. Έπειτα από μια έντονη συζήτηση, ο γιος της, Φικρέτ, εξαφανίζεται. Είναι σίγουρος ότι η Σιλβί Σακά κι ο Σαντίκ ουστάς κρύβουν ένα μεγάλο μυστικό, και πιστεύει βαθιά ότι η οικογένεια δεν θα ψυχάσει ποτέ αν δεν αποκαλυφθεί αυτό το μυστικό.

Μιχάλης Ρέππας, Αλέξανδρος Αντωνόπουλος, Μην ενοχλείτε τη Μις Κάλλας, εκδόσεις Ψυχολόγος

Η πρώτη συνάντησή του Αλέξανδρου Αντωνόπουλου, εγγονού της Κατίνας Παξινού και του Αλέξη Μινωτή, με τη Μαρία Κάλλας έγινε το 1958, όταν εκείνος ήταν 11 χρονών. Ο Αλέξανδρος αρχικά αισθάνθηκε απέναντί της φόβο, που εξελίχθηκε σχεδόν αμέσως σε μια ενθουσιώδη φιλία, όταν η Κάλλας του χάρισε την πρώτη του λευκή σοκολάτα και χάρη σε αυτή τη λευκή σοκολάτα έγινε λάτρης της όπερας και παραμένει μέχρι σήμερα. Το βιβλίο αυτό είναι η ιστορία αυτής της εικόνας, όπως καταγράφηκε στην παιδική και νεανική ψυχή του Αλέξανδρου. Ποια ήταν, όμως, η Μαρία Κάλλας; Πραγματικότητα, φαντασία, εξιδανίκευση και απομυθοποίηση συμπλέκονται και αλλοιώνουν την εύθραυστη ύλη της αλήθειας των γεγονότων, που φαντάζει όλο και πιο απροσπέλαστη. Το μόνο που μας μένει είναι η αλήθεια των αισθημάτων μας.

Κρίστοφερ Μ. Γουίνταουζ, Το μήλον της έριδος - Ελλάδα της παραγμένης δεκαετίας (1940-1949), εκδόσεις Μίνωας
Ο Κρίστοφερ Μ. Γου-

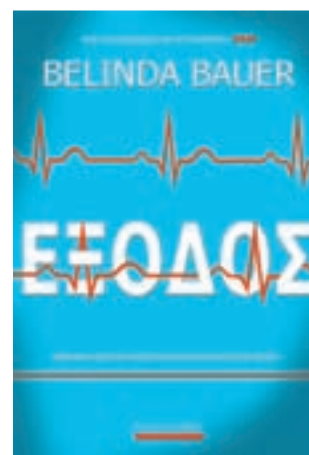
ντάουζ ήταν είκοσι δύο ετών όταν ξέσπασε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Στην Ελλάδα κατέφθασε για πρώτη φορά ως αξιωματικός της Βρετανικής Στρατιωτικής Αποστολής. Συμμετείχε σε διάφορες επιχειρήσεις, ενώ από κοινού με μέλη της Βρετανικής Στρατιωτικής Αποστολής και άνδρες του Άρη Βελουχιώτη και του Ναπολέοντα Ζέρβα ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόταμου. Ως γνώστης της ελληνικής ήρθε σε επαφή με πολλούς από τους πρωταγωνιστές των εξελιξίων και διαμόρφωσε από πρώτο χέρι άποψη για τα γεγονότα που σημάδεψαν την ιστορία της χώρας. Το 1948, και ενώ μαινόταν ο εμφύλιος πόλεμος, εξέδωσε στα αγγλικά το βιβλίο του Το μήλον της έριδος. Επτά δεκαετίες αργότερα, το βιβλίο παραμένει εξαιρετικά ενδιαφέρον. Ο συγγραφέας περιγράφει με λεπτομέρειες τα κρίσιμα για την Ελλάδα γεγονότα μιας ταρραχώδους δεκαετίας τις συνέπειες των οποίων διαπιστώνουμε μέχρι σήμερα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ

Μίνως Ευσταθιάδης, Κβάντι, εκδόσεις Ίκαρος
Η δολοφονία ενός άντρα χωρίς ταυτότητα στους δρόμους της Μονμάρτης οδηγεί τις

έρευνες της γαλλικής αστυνομίας σε αδιέξοδο. Την ίδια ώρα στο νεκροταφείο κάποιου ελληνικού χωριού ο ντετέκτιβ Κρις Πάπας κρατάει στα χέρια του έναν παλιό χάρτη γεμάτο σημάδια: αλληπάλληλα ταξίδια,

τεθλασμένες γραμμές, παράλληλες πορείες, που οδηγούν στην άκρη της ερήμου Καλαχάρι. Τα τελευταία ίχνη του παρασύρουν στις παρισινές στέγες. Εκεί θα καταλάβει ότι οι τίγρεις τρέχουν γρήγορα και δεν ξεχνούν ποτέ. Τι λέει ο συγγραφέας του βιβλίου: «Πρωτοπάγα στην Αφρική το 2003 και επέστρεψα δύο ακόμφορες. Η Μαύρη Ήπειρος είναι ένας άλλος κόσμος. Στην αρχή νόμιζα πως κρατούσα κάποιου είδους ημερολόγιο, τελικά όμως ήταν το προσχέδιο ενός βιβλίου. Δεν πρόκειται για ταξιδιωτικό χρονικό, αλλά για μια ιστορία αίματος. Τόσο πραγματική όσο και ο κάθε καθρέφτης. Το αίμα ακολουθεί περιέργως διαδρομές, που κανείς δεν μπορεί να προβλέψει. Και ίσως

να είναι καλύτερα έτσι».

Ελευθερία Μεταξά, Το χέρι του Θεού, εκδόσεις Μίνωας

Ο αστυνόμος Μάνος Βαρσάμης και η συνεργάτιδά του, Έλσα Γλυνού, στην προσπάθειά τους να δώσουν απάντηση σε μια σειρά από παράξενα γεγονότα, θα έρθουν αντιμέτωποι με τον θανάσιμο κίνδυνο που κρύβουν η θρησκοληψία, το πάθος για εκδίκηση και οι προσωπικοί δαίμονες των ηρώων. Τι είναι αυτό που συνδέει τους τρεις νεκρούς του μυστηρίου; Ποιος είναι εκείνος που καιεί ανθρώπους ζωντανούς, αφήνοντας πλάι τους έναν φλεγόμενο σταυρό, φωτογραφίες

και υπογραμμισμένα αποσπάσματα από την Αγία Γραφή; Ποια σχέση έχουν με τα αποτρόπαια εγκλήματα η άρρωστα θρησκευόμενη μητέρα του Σταθόπουλου, η φρικτά παραμορφωμένη αδελφή του, ο εμβληματικός πατήρ Χρυσόστομος και η αινιγματική γερόντισσα Φεβρωνία; Ένα καθλωτικό ψυχολογικό θρίλερ.

Belinda Bauer, Εξοδος, εκδόσεις Bell

Η πολυβραβευμένη Μπάουερ συνεχίζει να ανακαθρίζει τα όρια της αστυνομικής λογοτεχνίας. Ο Φίλιξ Πινκ έχει πάρει σύνταξη. Ζει μια ζωή ρουτίνας, δραστηριοποιείται εθελοντικά ως Εξοδο-

φύλακας, αναλαμβάνει βοηθά ανθρώπους που διανύουν το τελευταίο στάδιο ανιάτων, επώδυνων νόσων την ώρα που αυτοκτονούν, παρέχοντάς τους ηθική υποστήριξη και εξαφανίζοντας τα πειστήρια για να μη βρεθούν μπλεγμένοι οι συγγενείς και οι φίλοι τους. Όταν μπαίνει στο σπίτι της οδού Μπλακ Λέιν, για να επιτελέσει μια πράξη ευσπλαχνίας κρατώντας συντροφιά σε έναν ετοιμοθάνατο, θα διαπράξει το μεγαλύτερο λάθος της ζωής του. Ο κόσμος του καταρρέει, κι εκείνος, κυνηγημένος από την αστυνομία, προσπαθεί να διαλευκάνει αν αυτό που συνέβη ήταν απλό λάθος ή μια προμελετημένη δολοφονία. Ανατρεπτικό και απρόβλεπτο, συγκινητικό και αστέιο, ένα αστυνομικό μυθιστόρημα με ευφυέστατη πλοκή.

Chris Carter, Διαβολικός, εκδόσεις Bell

Ένα βιβλίο που βασίζεται σε αληθινά γεγονότα και χαρακτήρες, η έκρηξη υπόθεσης του ντετέκτιβ Ρόμπερτ Χάντερ. Ένα παράξενο ατύχημα στο επαρχιακό Γουαϊόμινγκ οδηγεί στη σύλληψη ενός υπόπτου για μια διπλή ανθρωποκτονία, ωστόσο περαιτέρω έρευνες θα αποκαλύψουν κάτι φρικιαστικό – έναν σίριαλ κίλερ, ο οποίος απήγαγε, βασάνιζε και ακρωτηρίαζε θύματα σε όλη την αμερικανική επικράτεια τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια. Ο ύποπτος ισχυρίζεται πως είναι απλά ένα πόνιο σε έναν πελώριο λαβύρινθο ψεμάτων και εξαπάτησης. Η υπόθεση περνάει στη δικαιοδοσία του FBI, που αναγκάζεται να ζητήσει βοήθεια από τον πρώην ψυχολόγο εγκληματικής συμπεριφοράς και ντετέκτιβ της Μονάδας Υπερβίαιων Εγκλημάτων της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, Ρόμπερτ Χάντερ. Οι ανακρίσεις θα αποκαλύψουν ανατριχιαστικά μυστικά, ανάμεσα στα οποία και η πραγματική ταυτότητα ενός δολοφόνου τόσο σκιδώδους που κανείς, ούτε καν το FBI, δεν γνώριζε πως υπήρχε... μέχρι τώρα. **A**

e
T
y
T
S

Επιμέλεια:
ΤΑΝΙΑ ΔΕΛΗ

Η Winnie Harlow «πετάει» με PUMA

▶ Η PUMA δημιούργησε ένα sneaker εμπνευσμένο από την ομορφιά των vintage αυτοκινήτων που απογειώνει το streetwear. Και ποια θα ήταν πιο κατάλληλη ambassador από το εμβληματικό μοντέλο **Winnie Harlow**, που έκανε την ιδιαι-

τερότητα του δέρματός της σημείο αναφοράς στον κόσμο της μόδας. Σημείο αναφοράς θα αποτελεί και το **Cruise Ride sneaker** σου που είναι άνετο, έχει παιχνιδιάρικο vibe και ταιριάζει με όλα!

JIMMY CHOO
Γυναικεία γυαλιά ηλίου

PUMA
Sneakers από τη σειρά
Puma x Peanuts

GLAMAZON

Το καλό μου παλτό
Το παλτό φορέθηκε πολύ φέτος από τις τηλεοπτικές ηρωίδες και στην ορκωμοσία του Τζο Μπρίντεν, ενώ οι κοινοί θνητοί, με πόνο ψυχής, τα ξέχασαν στις ντουλάπες

Της ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αν υπάρχει ένα ρούχο που φορέθηκε από ελάχιστα έως καθόλου αυτή την περίεργη και δύσκολη χρονιά, αυτό ήταν το παλτό. Ξεχασμένο στις ντουλάπες, μαζί με το ξεθουμασμένο σκοροκτόνο, δεν φανταζόταν ότι θα γνώριζε στιγμές δόξας σε συνθήκες πανδημίας. Όταν επενδύουμε σε άνετα ρούχα, σε comfy home wear, που δεν θέλουν ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα, συνθηθίζουμε σε υφάσματα μαλακά, με ελαστική μέση και συγχρόνως νοσταλγούμε την ελευθερία που απολαμβάναμε πριν από ένα χρόνο. Την ελευθερία να ταξιδεύουμε όπου θέλουμε, να ηγηθούμε όπου θέλουμε, να κάνουμε αγκαλιές, να δίνουμε φιλιά και να φοράμε είτε το παλιό μας παλτό, είτε το καλό μας παλτό. Α, και να βάζουμε κραγιόν. Νοσταλγώ την επιστροφή σε πιο δομημένα ρούχα την ώρα που το κουτί με τις μάσκες χαιρετά τις παντόφλες από ψεύτικη γούνα. Πόσες πια φόρμες, πόσα σαλβάρια, πόσα κολάν, πόσα «εύκολα» μπουφάν. Δεν ξέρω και πολλούς που να έβγαλαν φέτος από την ντουλάπα τους το παλτό τους, το καλό τους παλτό. Ωστόσο, κάποιος το φόρεσε. Ένα πολύ γλυκό γαλαζίο, σε άνετη γραμμή, φόρεσε η Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Κατερίνα Σακελαροπούλου, στην επίσκεψή της στη Ρόδο.

Αλλά η κρεμ ντε λα κρεμ των Δημοκρατικών είναι που το τίμησε φέτος όσο κανείς άλλος, στην ορκωμοσία του 46ου Προέδρου των ΗΠΑ, Τζο Μπρίντεν. Τι κι αν ο Νίξον, ως υποψήφιος αντιπρόεδρος το 1952, αναφερόμενος στη σύζυγό του, είπε «*η Πατ δεν έχει παλτό από βίζον*». Και έστειλε το μήνυμα ότι αντί για μινκ «*έχει ένα αξιοσέβαστο ρεπουμπλικανικό παλτό*». Μεταξύ σοβαρού κι αστείου, τα παλτό φαίνεται πως άλλαξαν κόμμα. Και έγιναν το επίσημο πανωφόρι των Δημοκρατικών στο ντεφιλέ της Ουάσινγκτον. Τουλάχιστον αυτή είναι η οπτική γωνία των NYT, που είδαν τα παλτό να φοριούνται από την Τζιλ Μπρίντεν (ζωηρό μπλε τουίντ), τη Μισέλ Ομπάμα (μακρύ σε ζεστό υπέρροχο μπορντό), τη Νάνσι Πελόζι (τιρκουάζ) και τη νεαρή ποιήτρια Αμάντα Γκόρμαν (γλυκό κίτρινο, με υπογραφή Prada), εστιάζοντας στις κυρίες. Τα παλτό δεν αφυδατώθηκαν σαν τάση. Κυριάρχησαν φέτος και στις virtual πασαρέλες όλων των οίκων μόδας σε πολλά χρώματα και σχέδια, γιορτάζοντας την επαναδιαμόρφωσή τους, αγκαλιάζοντας και τη νεότερη γενιά.

Μπορεί να μην το φόρεσαμε οι περισσότεροι και να βουρκώναμε στη σκέψη των περισσότερων των δύο αφόρετων παλτό, αλλά το παλτό έγινε το αγαπημένο τρεντ της καραντίνας. Μακρύ ή κοντό, στενό ή χαλαρό, με ζώνη ή χωρίς, σταυρωτό ή σε στιλ ρόμπας, από κασμίρι, τουίντ, μαλλί, βελούδο μπροκάρ, καρό ή μονόχρωμο, φορέθηκε παθιασμένα στις τηλεοπτικές σειρές. Η προραφαηλτική φιγούρα της Νικόλ Κίντμαν αλλάζει τα παλτό σαν τα πουκάμισα στο φοβερό «*The Undoing*». Στο δημοφιλέ «*Γκαμπί της βασίλισσας*» η Ανια Τέιλορ-Τζόι, ως Μπεθ Χάρμον, τίμησε τα παλτό σε στιλ Courreges και Cardin της δεκαετίας του '60, σετάροντάς τα με καπελάκι.

Το καλό τους παλτό φόρεσαν και οι Μέγκαν Μαρκλ, Σάρα Τζέσικα Πάρκερ, Κέιτι Χολμς, Κέιτ Μίντλετον. Διαχρονικά, ανθεκτικά, ζεστά, είτε εντυπωσιακά, είτε χουχουλιάρικα ή και τα δύο μαζί, τα παλτό δεν είναι... ψηφοφόροι ενός συγκεκριμένου κόμματος. Είναι υπερκομματικά. Και ένα καλό παλτό μπορεί να φορεθεί κάμποσα χρόνια. Ανάλογα την τιμή του, την ποιότητά του και την υπογραφή του, αναδύεται και ως σύμβολο πολυτέλειας. Παλαιότερα είχαν ένα για μια ζωή. Και μύριζε ναφθαλίνη όλη τη χειμερινή σεζόν.

Στις Πρώτες Κυρίες πάλι. Ελαμψαν διά των κομμών παλτό τους, η Τζακι Κένεντι με δημιουργίες Όλεγκ Κασίιν σε γραμμή άλφα, η Νάνσι Ρέιγκαν με το κατακόκκινο Αντόλφο της και πιο πρόσφατα η Μελάνια Τραμπ με παλτό που διέγραφαν τη σιλουέτα της σε εντυπωσιακά χρώματα, όπως το μπλε Altuzarra.

Ως το «opening statement», του καθενός και της καθεμιάς, χαρακτηρίζουν το παλτό οι ειδικοί. Ξαν το αυτοκίνητό σου, είναι το πρώτο που παρατηρεί κανείς κατά την άφιξή σου.

INTIMISSIMI UOMO
Μποξέρια από βαμβάκι Supima® €12,90

SISLEY
Φόρεμα με τρουακάρ μανίκι

NIVEA
Κρέμα σε συλλεκτική limited edition συσκευασία

YAMAMAY
Εσώρουχα με δαντέλα,
σουτιέν €19,95/
ολιπ €12,95

ΜΠΛΕ:
Φετίχ με τις στολές, αριστοκρατική καταγωγή, πρεμία, γαλήνη, πολύ ξύλο (μπλε μαρέν)

KARL LAGERFELD
Καπέλο €65

TOD'S
Δερμάτινη τσάντα €1.300, διαθέσιμη στα kalogirou.com

BENETTON
Αμάνικη μπλούζα

GARNIER
Κρέμα επανόρθωσης 3 σε 1 χωρίς ξέβγαλμα

KIEHL'S
Έλαιο προσώπου
Midnight Recovery
Concentrate

G STAR RAW
Γυναικείο τζίν
«καμπάνα»
€139,90

APIVITA
Beessential balm προσώπου νύχτας €32

FILA
Γυναικείο αθλητικό παπούτσι Electrove 2,
€92,90

CITY GUIDE

Ύμνος εις την Ελευθερίαν

Μεγάλη επετειακή διαδικτυακή συναυλία στο Μέγαρο, στις 25 Μαρτίου με αφορμή τα 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση

Μια μεγάλη βραδιά ετοιμάζει το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών στις 25 Μαρτίου, στις 20.30, όταν με αφορμή την εθνική επέτειο θα παρουσιάσει τον *Ύμνο εις την Ελευθερίαν* του Διονυσίου Σολωμού, σε μια σπάνια εκδοχή του **Νικόλαου Χαλικιόπουλου-Μάντζαρου**, από το ανδρικό φωνητικό σύνολο **MEIZON**.

Στη συναυλία θα παρουσιαστεί το μεγαλύτερο μέρος της τρίτης, τελικής και πιο περίτεχνης μελοποίησης του *Ύμνου*, με απόλυτο σεβασμό στις στιχουργικές ενότητες του Διονυσίου Σολωμού, όπου περιλαμβάνονται σε ένα ενιαίο δραματουργικό και μουσικό σύνολο τα συνθετικώς αντιπροσωπευτικότερα μέρη της πιο ώριμης δημιουργικής πε-

ρίοδου του συνθέτη.

Τη μουσική διεύθυνση του Συνόλου έχει αναλάβει ο **Αγαθάγγελος Γεωργακάτος** και την πιανιστική συνοδεία ο **Στάθης Σούλης**. Η «πολυφωνική» μελοποίηση του *Ύμνου* από τον Νικόλαο Μάντζαρο, που θα ερμηνεύσει το **MEIZON Ensemble**, μελετήθηκε και αποκαταστάθηκε επιστημονικά από τον Δρ Μουσικολογίας **Κώστα Ζερβόπουλο**.

Επίσης, για την καλύτερη κατανόηση του ποιητικού κειμένου, η ψηφιακή προβολή θα συνοδεύεται από δυνατότητα επιλογής ελληνικών ή αγγλικών υποτίτλων (αγγλική μετάφραση του **Charles Sheridan**, ευγενική παραχώρηση του εκδοτικού οίκου 24 γράμματα). Ακόμη, εμβληματικοί

πίνακες ελλήνων ζωγράφων του 19ου αιώνα, οι οποίοι ύμνησαν τον αγώνα για την εθνική παλιγγενεσία, εμπλουτίζουν το βίντεο της μετάδοσης. Θα προβληθούν εικαστικές δημιουργίες των **Θεόδωρου Βρυζάκη, Αγγελου Γιαλινά, Νικόλαου Γύζη, Γεώργιου Μαργαρίτη και Διονύσιου Τσόκου** (οι φωτογραφίες των έργων είναι ευγενική παραχώρηση της Εθνικής Πινακοθήκης).

Η μεγάλη επετειακή συναυλία για τα 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση μεταδίδεται μέσω του site του Μεγάρου, της σελίδας στο fb και του καναλιού του στο YouTube και θα είναι διαθέσιμη σε όλες τις πλατφόρμες για ένα μήνα και από το site του MMA, έως 31 Δεκεμβρίου 2021
Πληροφορίες: megaron.gr

www.megaron.gr/event/meizon-ensemble/ • digitalculture.gov.gr/ • www.facebook.com/megaron.gr

Η Έξοδος του Μεσολογγίου - Βρυζάκης Θ. 1853, λάδι σε μουσαμά 169 X 127 εκ. - ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΓΕΥΣΗ

Επιμέλεια
ΝΕΝΕΛΑ
ΓΕΩΡΓΕΛΕ

Η καλύτερη τυρόπιτα της Αττικοβοιωτίας στον Μικέ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Με το νέο κατάστημα στην παλιά αγορά της Φιλοθέης, το **Ζαχαροπλαστείο Μικέ** έρχεται πιο κοντά στα βόρεια προάστια προσφέροντας την απίστευτη ποιότητα και τα old school γλυκά του σε ακόμη μεγαλύτερο κοινό.

Η μυρωδιά αυτής της τυρόπιτας που παραμένει σταθερά ζεστή για όσο διάστημα βρίσκεται στην προθήκη είναι η χρονοκάψουλα που με στέλνει στα παιδικά μου χρόνια. Είναι η φέτα, το βούτυρο, η ζύμη που ξεκουράζεται μέχρι να ψηθεί στο εργαστήριο της οδού Δορυλαίου και Σούτσου, που από το 1956 δεν έχει πάψει να δουλεύει φούρνους και μίξερ παρά συνεχίζει ακάθεκτα να αφρατεύει σαντιγές και να απλώνει το φύλλο που την κάνει μοναδική. Παραμένει οπτική σε μια εποχή που τίποτα δεν είναι οπτικό, ενώ ακόμη και αυτά που κάνουμε στο σπίτι δεν θυμίζουν σε τίποτα αυτά που έκαναν οι γιαγιάδες μας: άλλα τυριά, άλλα φύλλα, άλλα βούτυρα. Το μυστικό αυτής της τυρόπιτας δεν θα το μάθω, δεν αποκαλύπτουν πολλά για τη «φουντωτή» τους πρωταγωνίστρια, όπως μου την αναφέρουν.

Ο Τρύφωνας Διαμαντάκης, γόνος των πρώτων ιδιοκτητών, αποφάσισε να κλωνοποιήσει τον Μικέ της Μαβίλη. «Στην περιοχή της Φιλοθέης ανηφορίσαμε τον Νοέμβριο του 2020, εν μέσω μιας αρκετά δύσκολης λόγω covid περιόδου, που όμως το κοινό μας αγκάλιασε με πολλή αγάπη». Πώς εξηγεί ο ίδιος αυτή την αγάπη του

κόσμου; «Είναι ο παραδοσιακός τρόπος παρασκευής και παρουσίασης των γλυκισμάτων, σε συνδυασμό με τις εξαιρετες πρώτες ύλες». Στα γλυκά, ξεχωρίζω πάντα την πάστα αμυγδαλού και τη σοκολατίνα, είναι τα γλυκά που στο δικό μας σπίτι σηματοδοτούν μικρές και μεγάλες γιορτές.

Το νέο τους κατάστημα στην παλιά αγορά της Φιλοθέης διατηρεί τον αθηναϊκό, αστικό χαρακτήρα του ιστορικού καταστήματος αλλά έχει και μια σιγουριά, μια βεβαιότητα. «Μας αρέσει το παλαιωμένο, βαθύ σε χρώμα κόκκινο κρασί. Κάπως έτσι λειτουργούμε και στα καταστήματά μας: διατηρούμε έναν vintage χαρακτήρα στην εικόνα αλλά και την παρασκευή των γλυκών μας και φαίνεται να μας δικαιώνει η επιλογή». Το λογότυπο που δεν έχει αλλάξει, η σακούλα της τυρόπιτας, όλα μοιάζουν να έχουν ένα άγγιγμα στοργής. Σε μια γειτονιά αμιγούς κατοικίας και με ελάχιστα καταστήματα, έχει σημασία κάθετη καινούριο να έχει αποδείξει την αξία του στον χρόνο.

Έτσι, κάθε επίσκεψη μοιάζει με βόλτα σε φίλους, όχι μόνο για εκείνους που θα συναντήσεις στην ουρά αλλά και για τους ανθρώπους που δουλεύουν στο κατάστημα. Όπως η Αναστασία, που θυμάται τις προτιμήσεις και χαμογελά πάντα κάτω από τη μάσκα. Δίπλα στις Saint Honoré, τις πάβλολες, τις πουατιέ, τα sablé και τις τούρτες, θα βρείτε τα γλυκά χωρίς ζάχαρη, τις μους και τα σιροπιαστά. Αμάν, τα σιροπιαστά: σ' αυτό το σταυροδρόμι Παρισιού και Πόλης, νικητής είναι οι αναμνήσεις. ●
Καλλιγιά 33, Φιλοθέη, 2106800062

Πού θα πεις τα ανοιξιάρικα πολύχρωμα latte

Δοκιμάσαμε τα εναλλακτικά
ροφήματα της άνοιξης

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΚΑΜΠΟΣΟΥ

Μπορεί να έχουμε συνηθίσει έναν ζεστό καπουτσίνο ή ένα διπλό εσπρεσάκι για τα πρωινά μας, τι γίνεται όμως όταν θέλουμε κάτι να μας τονώσει και να μας φτιάξει τη διάθεση; Επισκεφτήκαμε το **Mr Bean Coffee Brewers** και ανακαλύψαμε τρία πολύχρωμα lattes που σερβίρονται ζεστά ή κρύα και ταιριάζουν με τις ανοιξιάρικες μέρες. Αυτό που εκτός των άλλων τα κάνει και υγιεινά, είναι ότι περιέχουν μόλις ένα κουταλάκι σιρόπι αγαύης και Sproud, φυτικό γάλα που προέρχεται από πρωτεΐνη αρακά. Ο καθένας μπορεί να επιλέξει το γάλα της αρεσκείας του είτε ζωικής προέλευσης, είτε καρύδας ή αμυγδαλού.

Pink Latte με παντζάρι

Τα ροζ ροφήματα φιγουράρουν στα trends των τελευταίων χρόνων, πότε με το όνομα *Rose Latte* και πότε ως *Red Velvet* ή *Ruby Latte*. Δοκιμάσαμε το παντζάρι-γάλα, που πέρα από ότι είναι ένας νόστιμος τρόπος να πάρουμε θρεπτικά συστατικά, γράφει τέλεια στις φωτογραφίες του Instagram. Οι μαπαρίστες του μαγαζιού ομοιογενοποίησαν το παντζάρι σε σκόνη διαλυμένη σε ζεστό νερό, το γάλα και τη γλυκαντική ουσία και ο βελούδινος latte έφτασε μπροστά μας.

Yellow Latte με κουρκουμά

Ή αλλιώς *Golden Milk*, σύμφωνα με την ονομασία που έδωσαν στον latte με κουρκουμά οι vegan bloggers του εξωτερικού, που μας το πρωτο-σύστησαν. Το συγκεκριμένο είναι μέρος ενός ευρύτερου κινήματος, γνωστού και ως *Superfood Latte*, που μας προτρέπει να «πίνουμε» τα superfoods. Το *Yellow latte* είναι εύκολο και για όσους θέλουν να το παρασκευάσουν στο σπίτι, αρκεί να έχουν στα ντουλάπια της κουζίνας τους το ινδικό αυτό μπαχαρικό.

Matcha Latte

Ρόφημα με βάση το ιαπωνικό τσάι στο οποίο ορκίζονται οι απανταχού healthy foodists. Το *μάτσα* είναι γνωστό για την ισχυρή αντιοξειδωτική του δράση, ενώ βοηθά στη συγκέντρωση και στην αποβολή του στρες. Στη Νέα Υόρκη υπάρχουν φημισμένα specialty matcha cafe, που έχουν αναγάγει την παρασκευή ενός *matcha latte* σε επιστήμη προκειμένου να πετύχουν την τέλεια υφή στο γάλα, τη σωστή θερμοκρασία και τις λεπτές ισορροπίες στη γεύση. Έχει τη μεγαλύτερη ζήτηση ανάμεσα στα non coffee lattes του Mr Bean Coffee Brewers.

Εμμανουήλ Μπενάκη 20, 2103810899

ΚΡΙΤΙΚΗ
ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ /
ΠΡΟΣΩΠΑ /
ΑΦΙΞΕΙΣ /
ΣΥΝΤΑΓΕΣ /
TIPS ΓΕΥΣΗΣ

ΤΕΧΝΗ

ΠΡΟΤΖΕΚΤΟΡΑΣ
Της VILLY CALLIGA

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

«Είναι επαναστατική κίνηση η αναζήτηση
της ζωής μέσα από την τέχνη»

Τα πρώτα ερεθίσματα στη ζωγραφική τα πήρε από τον πατέρα του. Έναν, όπως λέει, δύσκολο άνθρωπο που όμως τον θυμάται να ζωγραφίζει με ευαισθησία παιδιού. Ο πατέρας του δούλεψε σε έναν μεγάλο καμβά μια σταύρωση. Επίμονα, για χρόνια. Κι αυτός, κάθε μέρα δίπλα του, τον παρακολουθούσε και προσπαθούσε να αντιγράψει το ίδιο θέμα περιμετρικά σε όλο τον τοίχο του δωματίου. Σήμερα, ο Γιάννης Ευθυμίου με σπουδές στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, δύο βραβεία, μια ατομική έκθεση και αρκετές συμμετοχές σε ομαδικές στο ενεργητικό του, έχει ήδη επιλέξει τον δικό του, βαθιά προσωπικό δρόμο έκφρασης μέσα από την τέχνη.

«Ως παιδί δεν σταματούσα να ζωγραφίζω. Η μητέρα μου φύλαξε όλες τις ζωγραφιές μου. Στοιβές από τετράδια και μπλοκ. Αυτό που θυμάμαι είναι ότι δεν έβαζα χρώμα πουθενά, με απωθούσε. Σήμερα, σκέφτομαι ότι ίσως ήταν απόρροια μια ιδιαίτερα δύσκολης παιδικής ηλικίας. Όμως η ζωγραφική για μένα ήταν ο κόσμος μου, που τον δημιουργούσα ο ίδιος όπως ακριβώς τον ήθελα».

Ξεκίνησες τις σπουδές σου στην τέχνη από τη Σχολή Μαρμαρογλυπτικής της Τήνου. Το 2008, όταν τελείωσα το Λύκειο, έδωσα κατατακτήριες στη συγκεκριμένη σχολή. Ο τόπος κουβαλούσε ένα ειδικό βάρος λόγω του Πανούλη Χαλεπά. Γοητεύτηκα από το νησί και τη φύση του, έμαθα την αξία της απλότητας και είχα την τύχη να γνωρίσω ανθρώπους που είχαν ιδιαίτερη αγάπη για αυτό που έκαναν.

Μετά από τρία χρόνια αποφάσισες να περάσεις την πόρτα της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών. Μίλησέ μου για την περίοδο των σπουδών σου. Όταν άρχισα τις σπουδές μου στην ΑΣΚΤ η πρώτη αίσθηση που είχα ήταν ότι είχε πολύ γρήγορους ρυθμούς. Υπήρχε η τάση να γίνονται όλα γρήγορα και όλα να θεωρούνται έργα ώστε με την αποφοίτησή σου να είσαι «έτοιμος» καλλιτέχνης.

Αυτό πώς σε έκανε να νιώθεις; Ήταν κάτι που ερχόταν σε σύγκρουση με εμένα, την ιδιοσυγκρασία μου, τον τρόπο που προσέγγιζα τα πράγματα. Εγώ επέμενα να βρω το προσωπικό μου στίγμα, είχα την ανάγκη να βελτιώνομαι διαρκώς. Δούλευα ένα μικρό τελάρο θυμάμαι για μήνες, χωρίς να έχω στο μυαλό μου το έργο. Έσβηνα και άρχιζα ξανά και ξανά, έλεγα ότι δεν έχω τίποτα να χάσω, το πολύ πολύ να ήμουν ένας κακός ζωγράφος.

Οι μετέπειτα διακρίσεις σου λειτούργησαν ως επιβράβευση της διαδρομής σου; Οι διακρίσεις, όπως το Βραβείο Σπυρόπουλου ή το δεύτερο βραβείο στον εικαστικό διαγωνισμό της Εθνικής Ασφαλιστικής, σαφώς και με βοήθησαν καθώς ήταν πράγματι ένα είδος επιβράβευσης για την μέχρι τότε δουλειά μου, όμως αυτό που μου έδινε και εξακολουθεί να μου δίνει πραγματική ικανοποίηση είναι να έχω το θάρρος να ακολουθώ τον βαθιά προσωπικό μου δρόμο και να δημιουργώ τα καλύτερα δυνατά έργα παρά τον βαθμό δυσκολίας τους.

Σήμερα θεωρείς ότι επιτέλους ακολουθείς αυτό τον δρόμο; Το έχω πετύχει σε ένα βαθμό αλλά όχι ολοκληρωτικά. Ακόμα νιώθω άβολα όταν κάποιος με αποκαλεί καλλιτέχνη. Όχι γιατί δεν είμαι αλλά επειδή πιστεύω ότι όποιος φέρει τον τίτλο του καλλιτέχνη πρέπει να διαπραγματεύεται καθημερινά με την τέχνη του, να ζυ-

μώνεται μέσα από αυτή, να συνδιαλλάσσεται κάθε λεπτό μαζί της. Είναι μια μακριά διαδρομή και είναι δύσκολος ο δρόμος.

Πώς βιώνεις τη συνύπαρξή σου με τη ζωγραφική; Όταν δεν ζωγραφίσω για μία ή δύο μέρες, νιώθω κενός. Δεν με ενδιαφέρει να μιλάω για την τέχνη, θέλω να ζω μέσα της. Νιώθω ότι έχω την υποχρέωση και την ευθύνη για αυτό. Τον τελευταίο καιρό ζούμε μια δυστοπική κατάσταση και είναι φορέας που αισθάνομαι ότι δεν μπορώ να ονειρευόμαι ή να προσδοκώ κάτι για το μέλλον. Παρόλα αυτά προσπαθώ να βλέπω την ομορφιά της κάθε μέρας, να παίρνω κάτι από αυτή και να το μεταφέρω στην τέχνη μου. Τότε νιώθω ψυχική ηρεμία.

Τι πιστεύεις για την τέχνη στις μέρες μας; Είναι εύκολο να κρίνουμε αρνητικά την τέχνη στις μέρες μας. Όμως το αν κάποιος δημιουργός κάνει καλή ή κακή τέχνη το αποφασίζει η ίδια η ιστορία. Πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι που θέλουν να δημιουργούν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες γιατί πάντα θα υπάρχει η ανάγκη για δημιουργία και ομορφιά. Ως άνθρωπος της εποχής μου θέλω να φιλτράρω αυτά που αντιλαμβάνομαι και να τα αναδιαμορφώνω χωρίς δογματισμούς, να λειτουργώ με το ένστικτό μου χωρίς δισταγμό. Δεν γνωρίζω αν είμαι καλός, κακός ή μέτριος ζωγράφος, αυτό που ξέρω είναι ότι «ψάχνω» τη ζωή όχι γιατί είμαι υπηρέτης κλασικών αξιών αλλά γιατί δίνει νόημα στην καθημερινότητά μου, είναι επαναστατική κίνηση η αναζήτηση της ζωής μέσα από την τέχνη, είναι πληρότητα.

Ένα έργο τέχνης είναι από μόνο του ένα κομμάτι ζωής; Φυσικά! Και νομίζω ότι αυτό, εάν είσαι ανοιχτός να το δεχτείς, το καταλαβαίνεις με τη μία γιατί σε ταραξεί! Ένα έργο έχει ζωή όταν γίνεται ασυνείδητη ζωγραφική πράξη, όπου με την αντίληψη του εκάστοτε ζωγράφου δημιουργεί μια απόλυτη καθαρότητα σκέψης. Ο Βαν Γκονγκ πίστευε ότι ένα έργο μπορεί να είναι πιο αληθινό και από την ίδια τη ζωή!

Η πραγματική επιβράβευση για έναν καλλιτέχνη ποια είναι; Θυμάμαι στην Art Athina, στην οποία συμμετείχα το 2019 εκθέτοντας ένα έργο μου, την «Άλωση της Πόλης», μια κυρία μου είπε συγκινημένη ότι μέσα από αυτό βίωσε την ατμόσφαιρα της Πόλης, στην οποία, όπως μου εξήγησε, είχε γεννηθεί. Για τον καλλιτέχνη, η πραγματική επιβράβευση είναι ακριβώς αυτό: να νιώθει ότι προκάλεσε συγκίνηση μέσα από το έργο του, ότι επικοινωνήσε μέσα από αυτό.

Βοηθάει έναν δημιουργό να αντιμετωπίζει τα έργα του ως θεατής; Νομίζω πως ναι. Τον Ιούνιο του 2020, παρουσίασα τη δουλειά μου στην Γκαλερί Ευριπίδης. Για πρώτη φορά είδα όλα τα έργα μου σε περιβάλλον εκτός του εργαστηρίου μου. Ήταν ιδιαίτερη εμπειρία. Τα είδα όλα πιο καθαρά, συνειδητοποίησα καλύτερα τι έκανα, ήταν το επίκεντρο και εγώ ο παρατηρητής τους. Ένωσα σαν να κλείνει ένας κύκλος.

Με τι ασχολείσαι αυτό τον καιρό; Δουλεύω ένα τρίπτυχο με μεγάλα έργα από χρωματιστό χαρτοπολτό με θέμα την Αθήνα τη νύχτα. Παρόλο που είναι «σκοτεινό» έχει ένα φως υπόκωφο και το δουλεύω με τρόπο που υπονοούνται όλα τα επίπεδά του. Θέλω αυτός που το βλέπει να γίνεται μέρος του. Ταυτόχρονα δουλεύω διάφορα υλικά, λάδια καθώς και γλυπτά από λαδομπογιά που αποτελούν ξεχωριστό κομμάτι και εξελίσσονται με τον χρόνο.

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη
συνέντευξη

Wish You Were Here: Η Ώρα της Νοσταλγίας

☐ Υπάρχουν εβδομάδες που δεν θέλεις να ψάξεις. Τα φέρνει παράξενα κάτι φορές η εποχή. Αποφασίζεις να μην ανοίξεις ούτε το Rough Trade, ούτε το Bandcamp, ούτε το Discogs, ούτε το Norman, ούτε τον Guardian, ούτε τις Metacritic, ούτε τις καμιά τριανταριά δισκογραφικές που έχεις βάλεις στο μάτι. Αντ' αυτών επισκέπτεσαι τα ράφια του προσωπικού σου δισκοπωλείου κι ανασύρεις μερικούς από τους δίσκους που κάποτε αγάπησες. Κι ένα βιβλίο. Και –πιο πολύ– τις αναμνήσεις που τα συνοδεύουν.

► Υπήρχε ένα δισκοπωλείο στην Καλλιθέα, στη Χαροκόπου, που έγραφε κασέτες. Η πειρατεία δεν είναι καλό πράγμα αλλά μιλάμε για την Ελλάδα στα μέσα της δεκαετίας του '70. Είχε κάτι μηλε κασέτες και μπορούσες να ζητήσεις όποιον δίσκο ήθελες. Ήταν η εποχή μετά τη Μεταπολίτευση και δεν μπορούσες να αποφύγεις τα «Τραγούδια του δρόμου». Ούτε καν ήθελες. Όμως στο κενά σου πίστευες ότι στην πραγματικότητα ήσουν rock, σπότης ως αντίδοτο στα «ελληνικά» ήθελες κάτι που, αν δεν είναι ξένο, τουλάχιστον να φλερτάρει με όσα θαυμαστά συνέβαιναν κάπου μακριά, στην Αγγλία, ας πούμε. Είχα παραγγείλει μια κασέτα –ακριβή, ενενήντα– που στη μια πλευρά είχε τα «Λευκά φτερά» και στην άλλη το «Κυρίες και κύριοι» του Τουρνά. Πρώτα τον Τουρνά γνώρισα κι ύστερα τον Bowie. Είχα κολλήσει στο «2009 μ.Χ.», «τότε που θα 'μαι εγώ κάπου εζίντα χρονών κι εσύ ελπίζω να φαίνεσαι νέος». Το παιδικό μου μυαλό αδυνατούσε να κάνει εικόνα κάτι που να ξεπερνάει το τέλος της τρέχουσας αδυσώπητης σχολικής χρονιάς. Τώρα, έχει περάσει μια δεκαετία και βάλει από το 2009

μ.Χ. και θυμάμαι ότι, πέρα από κασέτες, έπαιρνα και δίσκους. Όμως αυτοί ήταν αποκλειστικά ξένοι. Την ίδια μέρα –Χριστούγεννα, νομίζω– είχα πάρει το "Stormbringer" των Deep Purple και το "Wish You Were Here" των Pink Floyd. Κι αν ο Coverdale μου φαινόταν από τότε κάπως υπερβολικός, οι Pink Floyd στάθηκαν ένα είδος αποκάλυψης. "Come in here dear boy, have a cigar, you're gonna go far, you're gonna fly high"...

► Καμιά δεκαριά χρόνια αργότερα, το δισκάδικο της Καλλιθέας είχε κλείσει και οι βόλτες στο κέντρο είχαν αντικαταστήσει κάθε άλλη εξόρμηση.

Για τα μεσημέρια, το Παρά Πέντε της Ιπποκράτους ήταν η καλύτερη επιλογή. Αν και με τον Ασίμωφ ή τον Κλαρκ –εν γένει με τη συμβατική επιστημονική φαντασία δεν έβγαζα άκρη– ο Phillip K. Dick και τα βιβλία που εξέδιδε η Ars Longa, ήταν από τα αγαπημένα μου αναγνώσματα. Ίσως γιατί ο Dick είχε σκοπό να κάνει λογοτεχνία υπό την ευρεία έννοια, απλώς το σκηνικό του ήταν φουτουριστικό, δυστοπικό. Τα «Τρία στίγματα του Πάλλερ Ελντριντς» είναι και σήμερα στη λίστα με τα πιο αγαπημένα μου κείμενα. Τώρα που το σκέφτομαι, επειδή μέσω των παρασημοσιολόγων του βιβλίου ο Κόσμος γίνεται ασαφής, υγρός, παράξενος, σχεδόν καινούργιος.

► Το "Astro Cloud" από το "Straight Ahead" του Greg Sage είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τα «Τρία στίγματα...». Ενδεχομένως, επειδή συνέπεσαν οι ακρόσεις με την ανάγνωση. Ή επειδή εκείνο το "pass the rays through the astrocloud" είναι ο μισός Dick.

► Την ίδια εποχή των μεσημεριών του Παρά Πέντε και ίσως λίγο πιο νωρίς, υπήρχαν τα σπαγγέματα του Happening, ενός από τα πιο όμορφα δισκοπωλεία της Αθήνας, στη Χ. Τρικούπη, λίγο πιο πάνω από την Ακαδημίας. Εκεί ήταν που είχα πρωτοδεί το "Closer" των Joy Division. Εκεί ήταν που είχα νιώσει ότι το εξώφυλλό του δεν ήταν από χαρτόνι, όπως όλα τα εξώφυλλα, αλλά από μάρμαρο. Πρέπει να δυσκολεύτηκα να το κουβαλήσω μέχρι το σπίτι. Η παγωμένη αίσθηση ολοκληρώθηκε με την ακρόαση του "Decades" και διαρκεί μέχρι τώρα που γράφω αυτές τις γραμμές.

► Αν ο Greg Sage –που λέγαμε πριν– χωρίς τους Wipers ακουγόταν μόνος, ο Jonathan Richman στο "Jonathan Sings", παρά την παρουσία των Modern Lovers, παρουσιαζόταν σχεδόν γυμνός. Κι αν το 1983 έπρεπε οπωσδήποτε να λιώσεις έναν δίσκο, θα ήταν αυτός εδώ. Υπέροχα τραγούδια και μια νάιφ αισθητική που δεν μπορείς να πετύχεις με τίποτα.

P.S. Να μην ξεχάσεις και την πρώτη, αποκαλυπτική στιγμή που άκουσες Coltrane. Εκείνες οι πρώτες νότες από το "Spiritual". Αδύνατον να τις ξεπεράσεις. •

Σημειώσεις Ενός Μονομανούς LXXX

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΦΛΩΡΑΚΗ

Τι παίζει;

18 ΜΑΡΤΙΟΥ 2021

«Sky Rojo»

► Η νέα δουλειά του Álex Pina («La Casa de Papel») είναι η σειρά «Sky Rojo», η οποία αφηγείται την ιστορία τριών ιερόδουλων, της Κοράλ, της Γουέντι και της Τζίνα, οι οποίες το σκάνε από τον προσαγωγό τους τον Ρομέο και τους άνδρες του. Δράση, μαύρο κούμφορ και υψηλές εντάσεις. Από αύριο η σειρά θα βρίσκεται στο Netflix.

«Genera-ion»

► Στο Vodafone TV η σειρά «Genera-ion» της HBO, με την υπογραφή της Lena Dunham («Girls»), αναφέρεται σε μια ομάδα μαθητών γυμνασίου που εξερευνούν τη σύγχρονη σεξουαλικότητα, δοκιμάζοντας τα όρια βαθιά εδραιωμένων πεποιθήσεων για τη ζωή, την αγάπη και τη φύση της οικογένειας σε μια συντηρητική κοινωνία. Κάθε Παρασκευή είναι διαθέσιμο και ένα νέο επεισόδιο.

«The Terror»

► Η πρώτη σεζόν του ατμοσφαιρικού θρίλερ «The Terror» με όλα τα επεισόδια back-2-back έρχεται από αύριο στο Cosmote Series Marathon HD στις 18:00. Τοποθετημένη στην Αρκτική του 1850 και βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα, η σειρά περιστρέφεται γύρω από το ριψοκίνδυνο ταξίδι και τον αγώνα επιβίωσης δύο πλοίων του βρετανικού βασιλικού στόλου με στόχο την ανακάλυψη της διαδρομής από την Ευρώπη στην Αμερική. Η σειρά υπογράφουν ο υποψήφιος για Emmy® δημιουργός του True Blood Alexander Woo και ο Max Borenstein («Kong: Skull Island», «Godzilla», ενώ την παραγωγή ανέλαβε ο Ρίντλεϊ Σκοτ.

«Χάρτινες ζωές»

► Σε μια εξοθλωμένη γειτονιά στην Κωνσταντινούπολη, ο εργάτης σε αποθήκη αποβλήτων Μεχμέτ παίρνει υπό την προστασία του ένα οκτάχρονο αγόρι που εμφανίζεται ξαφνικά ανάμεσα στα σκουπίδια και σύντομα θα αντιμετωπίσει τη δική του τραυματική παιδική ηλικία. Τουρκικό δράμα του Τζαν Ουλκάλι. Η ταινία «Χάρτινες ζωές» περιμένει τους συνδρομητές στο Netflix.

«The Deceived»

► Στον αέρα βρίσκεται από τη Δευτέρα 15 Μαρτίου το ψυχολογικό θρίλερ τεσσάρων επεισοδίων «The Deceived» στο Novacinema 4HD στις 22:00. Η υπόθεση της σειράς ακολουθεί μία Αγγλίδα φοιτήτρια, την Orhella, η οποία ερωτεύεται τον χαρισματικό λέκτορά της, Michael. Μετά τον τυχαίο θάνατο της συζύγου του Michael, η Orhella μετακομίζει στην Ιρλανδία για να είναι μαζί του, ενώ οι υποψίες της για τον θάνατο της γυναίκας του αρχίζουν να συζάνονται. Πρωταγωνιστούν οι Emmet J. Scanlan, Paul Mescal, Catherine Walker και Emily Reid.

«The Drowning»

► Δράμα, μυστήριο και αγωνία συνθέτουν το σκηνικό της νέας μίνι τηλεοπτικής σειράς «The Drowning» στην CosmoteTV. Εννιά χρόνια μετά την εξαφάνιση του γιου της, η Τζόντα (Τζιλ Χάλφρενι) φαίνεται να έχει ξεναφτάξει τη ζωή της. Όλα ανατρέπονται, όταν συναντάει έναν έφηβο, που πιστεύει ότι είναι ο χαμένος της γιος. Στην πορεία εξιχνίασης της αλήθειας η γυναίκα βρίσκεται αντιμέτωπη με την καχυποψία του πρώην συζύγου της και της οικογένειάς της. Το καστ πλακισιώνουν οι Τζόννας Αρμστρονγκ («Troy: Fall of a City» και «Game of Thrones»). Την Κυριακή 14/3, στις 18:00.

«Cabras da peste»

► Δύο αταίριαστοι αστυνομικοί από διαφορετικές περιοχές της Βραζιλίας αναγκάζονται να συνεργαστούν για να αντιμετωπίσουν μια συμμορία που τρομοκρατεί τις γενέτειρές τους. Μαζί τους και μια κατοίκα. Η αστυνομική κωμωδία «Cabras da peste» είναι διαθέσιμη από σήμερα στο Netflix.

► Εκκίνησε το νέο pop-up κανάλι Cosmote Cinema Oscars, στο οποίο οι συνδρομητές θα παρακολουθήσουν, μεταξύ άλλων, σε ζωντανή μετάδοση την ανακοίνωση των υποψηφιοτήτων, την 93η απονομή των βραβείων Oscars® (25/4-26/4), αλλά και συνολικά 130 προβολές ταινιών που έχουν προταθεί ή κερδίσει το χρυσό αγαλματίδιο. Μέχρι και τη Δευτέρα 26/4 το κανάλι θα προβάλλει καθημερινά 3 ταινίες back-2-back. Παράλληλα θα υπάρχουν αφιερωματικές ημέρες σε δημοφιλείς σκηνοθέτες, όπως ο Μάρτιν Σκορτσέζε (Κυριακή 21/3) και ο Πέδρο Αλμοδοβάρ (Πέμπτη 8/4), σε εμβληματικούς ηθοποιούς, όπως η Σοφία Λόρεν (Κυριακή 11/4), ενώ το Σάββατο 10/4 θα είναι αφιερωμένο σε οσκαρικές ταινίες με βραβευμένους Έλληνες, όπως η Κατίνα Παξινού, ο Παγγέλης Παπαθανασίου και ο Ελληνοαμερικανός Αλεξάντερ Πένν.

ΣΕ είδα...

Κάποιος σε ψάχνει. Ψάξε τον κι εσύ και επικοινωνήσε μαζί του στο www.athensvoice.gr/stiles/se-eida.

ΤΙ ΜΑΤΙΑ ΗΤΑΝ ΑΥΤΑ...

ΑΒ Άνω Γλυφάδα, 10/3. Κόλλησα με τα υπέροχα μάτια σου. Μάλλον το κατάλαβες και χαμογέλασες. Μετά φεύγοντας με το αμάξι (λευκό Mini Cooper) το ίδιο...

ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ

Έκατσα απέναντί σου στο μετρό, στο Αιγάλεω, και με κοίταζες με αυτά τα υπέροχα μάτια σου. Παρότι κοιταζόμασταν, εγώ είχα τα δικά μου θέματα και κακώς δεν σου μίλησα. Κατέβηκες στη στάση του Κεραμικού. Φόραγες μαύρο ολόσωμο φόρεμα και είχες ολόμαυρα μακριά μαλλιά. Τα υπόλοιπα όταν μου στείλεις. Κι εγώ στα μαύρα και με μακρύ μαλλί! Περιμένω να μου απαντήσεις!

ΣΤΗΝ ΚΗΦΙΣΙΑ

Γενική Ταχυδρομική. Σε λένε Ανδρέα, ερχόσουν κάθε μέρα για να παραλάβεις και να παραδώσεις, θα έβγαίνες σε άδεια και δεν ξαναήρθες πότε.

ΔΙΠΛΑ ΣΤΑ...

ΑΜΥΓΔΑΛΑ!

Στο σούπερ μάρκετ. Κοιταχτήκαμε και σου είπα ότι ο κύριος σου πήρε τη σειρά σου. Και ύστερα στα ταμεία, είχες πολύ όμορφη έκφραση παρ' όλες τις μάσκες! Στείλε μου!

ΣΤΟΝ ΠΟΡΦΥΡΑ

Πειραιά. Στον Πορφύρα. Ήσουν με τον σκύλο σου και περιμένεις έναν φίλο. Κατέβαινα με ένα φίλο μου και διασταυρώθηκαν τα βλέμματά μας δυο φορές. Έχεις τα πιο όμορφα μάτια που έχω δει.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΑ!

Μιλήσαμε στον σταθμό του ΗΣΑΠ στον Ταύρο. Ψάχναμε και οι δύο τρόπο να φτάσουμε στον Πειραιά, καθώς μόλις μας είχαν ανακοινώσει ότι ο συρμός αποσύρεται. Προσφέρθηκες να πάρουμε μαζί ταξί, αλλά δίστασα να σ' ακολουθήσω.

ΣΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

Σάββατο βράδυ, σταμάτησες

δίπλα μου στο φανάρι έξω από το τρένο, στο λιμάνι του Πειραιά. Οδηγήσαμε μέχρι τον Άγιο Νικόλαο δίπλα-δίπλα χαμογελώντας ο ένας στον άλλο. Θέλω να ξαναδώ το χαμόγελό σου.

ΨΗΛΟΣ ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΣ ΜΕ ΣΚΥΛΟ

Αγία Παρασκευή. Έβγαίνα από το αμάξι και μου χαμογέλασες περνώντας με το σκυλάκι σου (γούεστι θηλυκό)! Κατέβασα και εγώ το σκυλάκι της κολλητής μου βόλτα για να σε προλάβω και κάπως μου έπιασες την κουβέντα για τα σκυλάκια μας! Τρομερό χαμόγελο

ΠΗΓΑ

ΝΑ ΣΕ ΠΑΤΗΣΩ

Για σένα με το ποδήλατο που παραβίασες το στοπ στον Κεραμικό. Το 'χα σίγουρο ότι θα σε πάταγα, πώς σταμάτησε το υπηρεσιακό με τα λιωμένα λάστιχα. Μου χρωστάς συγγνώμη κι έφυγες. Μου χρωστάς έναν καφέ.

Αγαπημένο μου, μανκενέ! Ήρθε η ώρα να σου πω κι εγώ τη δική μου ιστορία, που έχει ως εξής: είμαι μια κοπέλα 22 ετών με κάποια σοβαρά θέματα υγείας (σε φάση να είμαι σε αμαξίδιο). Είμαι με ένα παιδί 2 χρόνια. Είμαστε πολύ ερωτευμένοι και οι δύο, νιώθω ασφάλεια μαζί του και γενικά βλέπω ότι είναι εντάξει μαζί μου, δηλαδή δεν νιώθω ότι του φορτώνομαι.

(Ναι, έχω και λίγο θεματάκι με την αυτοεκτίμησή! Θα το συζητήσουμε άλλη στιγμή αυτό!) Το αγόρι μου τώρα είναι στρατό. Έχουμε συζητήσει αρκετές φορές το ενδεχόμενο να συγκατοικήσουμε μόλις απολυθεί, ωστόσο τον βλέπω πάρα πολύ διστακτικό, ενώ έχουμε κάνει και διακοπές μαζί και γενικά πολλά πράγματα. Τι πιστεύεις ότι μπορεί να φοβάται; Μπορώ κάπως να τον κάνω να νιώσει άνετα; Εύχομαι να μου απαντήσεις.

ΜΙΛΑ ΜΟΥ ΒΡΟΜΙΚΑ -Reloaded-
Της ΤΖΕΝΗΣ ΜΕΛΙΤΑΕΣΤΟ

γκατοίκηση». Οπότε, ναι, εσύ μπορείς να του εξηγήσεις ότι το να συγκατοικήσετε δεν σημαίνει ότι θα υπογράψετε και κανένα συμβόλαιο εφ' όρου ζωής, ότι ο καθένας θα έχει τον χώρο και τον χρόνο του (άλλωστε δεν γνωριστήκατε χτες. Είστε 2 ολόκληρα χρόνια μαζί, ξέρει ο ένας πολύ καλά τις ανάγκες και τα χούγια του άλλου) και να του πεις με αγάπη ότι όταν νιώσει έτοιμος, εσύ θα το ήθελες πάρα πολύ!

Είμαι με 20 χρόνια μεγαλύτερο! 2 χρόνια μαζί. Ο καλύτερος σύντροφος, που θα μπορούσα να βρω. Ταίριαζουμε σε όλα, αλλά είμαι 22 και αυτός 42. Τον αγαπάω τόσο πολύ. Αυτός με έχει βασιλίσει. Λιώνει. Αλλά δεν θέλω να έρθει η στιγμή που θα είναι ο χαμένος της υπόθεσης, εάν εγώ φύγω έξω ή μου γυρίσει το μάτι με αποτέλεσμα να μείνει 50 π.χ. χρονών μόνος του χωρίς οικογένεια.

Δίλημμα: Τι είναι καλύτερο; Να χωρίσεις εσύ τον φίλο σου στα 50 του και να μείνει μόνος και έρμος χωρίς οικογένεια, ή να χωρίσει, για παράδειγμα, ένα παντρεμένο ζευγάρι μετά από 10 χρόνια σχέσης;
Απάντηση: Τίποτα από τα δύο. Κάθε χωρισμός εκκίνη τη στιγμή πονάει. Είναι απίσιος. Για την ακρίβεια, ο ένας θα πονάει και ο άλλος θα νιώθει τύψεις. Ε, τι θα κάνουμε όμως; Δεν θα κάνουμε όμορφους δεσμούς για να μην πονέσουμε σε μελλοντικό χρόνο; Μα, πότε είναι η ζωή; Μεθάριο ή στο εδω και τώρα;

Τζένη, έχω πρόβλημα. Ξέρω ένα παιδί από πολύ μικρή ηλικία, λόγω της οικογένειάς μου. Τώρα, είμαι 18 χρονών κι αυτός 24. Άρχισε να μου σχολιάζει τα stories με φατσούλες και μετά ξεκινήσαμε να μιλάμε. Είπαμε να βγούμε πριν την καραντίνα, περιμένα κι εγώ να μου στείλει μήνυμα, αλλά το μήνυμα δεν ήρθε ποτέ. Μετά από 3 εβδομάδες περίπου, μέσα στην καραντίνα πια, τον συνάντησα τυχαία και δεν είπαμε κάτι. Ξεκίνησε πάλι να μου στέλνει και μετά από 1 εβδομάδα, που μιλούσαμε, μου λέει «θα τα ξαναπούμε σύντομα, φιλιό!» Μετά από αυτό δεν ξαναμιλήσαμε. Και τώρα πάλι σχολιάζει τα stories μου. Ρε Τζένη, δεν ξέρω τι να πιστέψω και τι να κάνω...

Αχ, μικρή μου 18άρα! Πολύ ορθώς δεν ξέρεις τι να πιστέψεις και τι να κάνεις. Αν δεν υπήρχαν και αυτά τα «δράματα» στα 18, τι θα είχατε να σχολιάζετε με τις κολλητές σου στα τηλεφώνω μέχρι το πρωί. Να σου πω την αλήθεια, 3 φορές το διάβασα το θέμα σου, έβαλα κάτω τις ημερομηνίες (μόνο σχεδιάγραμμα, που δεν έκανα) και -απ' ό,τι κατάλαβα- αυτός μια στέλνει - μια δεν στέλνει, μια εμφανίζεται - μια εξαφανίζεται, μια έτσι - μια γιουβέτσι, μια θέλει - μια δεν θέλει. Ως άλλη Πυθία, λοιπόν, θα απαντήσω το εξής: ή θα τα φτιάξετε ή δεν θα τα φτιάξετε.

© JOHN HOLMES

Ακου, λέει, δεν θα σου απαντήσω! Υπάρχουν άπειρα τυπάκια εκεί έξω (συμπεριλαμβανομένης και της υποφαινόμενης κατά το παρελθόν), που μόλις ακούσουν τη λέξη «συγκατοίκηση», τους πιάνει ένα νιξίμο, μία ασφυξία να το πω, ένα «πωωωω! πότε μεγάλωσα», ένα «θέλω τον χώρο μου» και άλλα τέτοια. Άλλοι το ξεπερνάνε νωρίτερα, άλλοι αργότερα στη ζωή τους και υπάρχουν και οι περιπτώσεις, που ακόμη και 10 και 20 χρόνια να είναι μαζί, δεν γουστάρουν με τίποτα να συγκατοικήσουν (κι από αυτή την περίπτωση έχω στο καρνέ μου). Να σου πω ειλικρινά, εγώ πιστεύω πως το να αποφασίσεις να συγκατοικήσεις αφορά στο ίδιο το άτομο και στο πώς το βιώνει μέσα του εκείνη την περίοδο και όχι απαραίτητα στη σχέση με το άλλον. Δηλαδή πρέπει εσύ μέσα σου ψυχολογικά να είσαι έτοιμος να κάνεις αυτό το βήμα. Εννοείται παίζει ρόλο και ο άλλος άνθρωπος και το κατά πόσο αρμονική σχέση έχετε, αλλά... Έχω φίλες, που με το που νιώσουν ερωτευμένες σου φτιάχνουν βαλίτσα στο άψε-σβήσε και εγκαθίστανται με συνοπτικές διαδικασίες στο σπίτι του άλλου. Χωρίζουν και μετά βαλίτσα και στον επόμενο. Και έχω και φίλες, που δεν τις ξεκουνάς από το σπιτάκι τους με τίποτα. Υποπεύομαι ότι στους άντρες λειτουργεί ακόμη πιο δύσκολα η φάση «συ-

Ερωτικά αδιέξοδα, sexy απορίες, κρυμμένα μυστικά... και στα fm! Το «Μίλα μου βρώμικα» κάνει τα ερωτικά σας θέματα να ακούγονται σαν παθιασμένο τραγούδι στο Athens Voice Radio 102.5

Στείλε μας τις φωτογραφίες σου

ATHENS voice

@athensvoice

@tastevoice

@athensvoiceradio

@lookmag

follow us on Instagram

FREE VOICE
YOUR VOICE

Η πιο γλυκιά παράδοση

Πριν το φαγητό, με το φαγητό, μετά το φαγητό, όπως προτιμάτε! Ο χαλβάς και το παστελάκι είναι τα απαραίτητα και αγαπημένα κάθε σαρακοστιανού τραπέζιού.

Γλυκάνθη
Ταχίι με κακάο 900 g
5,99€ 1 Kg = 6,66€

Γλυκάνθη
Ταχίι με μέλι 900 g
5,49€ 1 Kg = 6,10€

Αναζητήστε τα νησιτσίμα προϊόντα με τη σήμανση «N» σε όλα τα καταστήματα Lidl.

Γλυκάνθη
Χαλβάς με στέβια βανίλια / σοκολάτα
Κάθε συσκ. 250 g
2,99€ 1 Kg = 11,96€

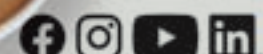

Γλυκάνθη
Χαλβάς με κακάο 800 g
3,79€ 1 Kg = 4,74€

Γλυκάνθη
Χαλβάς με βανίλια 800 g
3,79€ 1 Kg = 4,74€

lidl-hellas.gr

